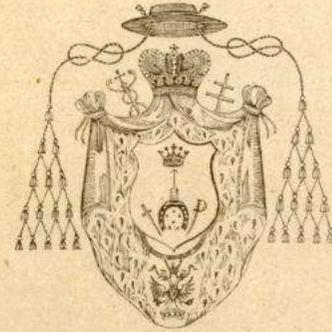

08

Львівско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Р. 1897.

~~10073~~

Л Ъ В Ъ В Ѣ .

Изъ типографіи Ставропільського Інститута.
1897.

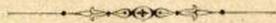
СОДЕРЖАНІЕ.

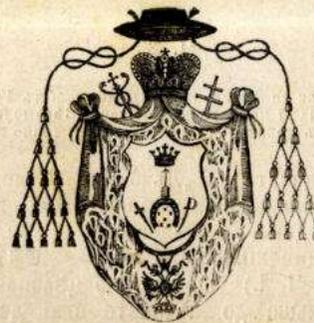
	Сторона
Ч. пор. 1. — Ч. 6/орд. О продовженю ювилею св Уніи и бтпуютв до кбнця р. 1897	1
Ч. пор. 2. — Ч. 325. Вбзване до надбсланя предплаты на Львбвско-Архіепарх. Вбдомости	2
Ч. пор. 3. — Ч. 1160/96 орд. Инструкція при переходахъ изъ протестантизма до Церкви католицкои	2
Ч. пор. 4. — Ч. 10.932/96. Дотычно збирания складокъ на асиль для ветеранбвъ войсковыхъ	5
Ч. пор. 5. — Ч. 10.931/96. Въ справб складокъ на церковь въ Мхавб	6
Ч. пор. 6. — Ч. 10.676/96. Дотычно реставрацій и новопомбщенъ шклянныхъ малюнкбвъ въ церквахъ и на церковныхъ предметахъ	7
Ч. пор. 7. — Ч. 327. О протоколахъ визитаційныхъ и табеляхъ бтпуютв и брацтв въ 1897 р.	8
Ч. пор. 8. — Ч. 84/орд. Дотычно розбсланя дбла „Начеркъ исторіи Уніи руской Церкви съ Римомъ“	9
Ч. пор. 9. — Ч. 1143/96 орд. 81, 84, 85, 134 и 393. Обвбщеня конкурсовй	10
Ч. пор. 10. — Ч. 61/орд. Пастырекій листъ Преосв. Епископату Австрійского въ справб выборбвъ до Думы державной	13
Ч. пор. 11. — Ч. 27/орд. Дотычно складокъ на ювилейну фундацію им. Цбсаря Францъ-Йосифа для войсковыхъ ветеранбвъ	22
Ч. пор. 12. — Ч. 60. Въ справб жертвъ на будову церкви въ Берегахъ гбрныхъ	22
Ч. пор. 13. — Ч. 54/орд. Товариство для помочи дефиціентбвъ духовного стану	25
Ч. пор. 14. — Ч. 87/орд. О небезіечно хорыхъ и умираючихъ и о Благословенію Апост. для нихъ	31
Ч. пор. 15. — Ч. 168/орд. Въ справб розсылки Постановлень Синоду провинц.	33
Ч. пор. 16. — Ч. 1399. О реколекціяхъ дух. для Священства.	34
Ч. пор. 17. — Ч. 1435. Въ справб предлаганя политичной власти вытягбвъ метрик. угорекихъ пбдданныхъ	35
Ч. пор. 18. — Ч. 1178. О спорядженю и выповнюваню вытягбвъ метрик. заграничныхъ пбдданныхъ	38
Ч. пор. 19. — Ч. 228/орд. Оголошене речинця къ рукополаганю Пресвитербвъ	38
Ч. пор. 20. — Ч. 123/орд. Инструкція що до поступованя при поданяхъ о розрбшеня супружескихъ перешкодъ	41
Ч. пор. 21. — Ч. 184/орд. Молитва благословеній на задосытбчиннене за богохудства бтпустами надблена	52
Ч. пор. 22. — Ч. 1242. Въ справб Литургій фонда религійного при змбнб або смерти Священника	53
Ч. пор. 23. — Въ справб вношеня всякихъ поданъ посредствомъ уряда дек.	55
Ч. пор. 24. — Ч. 1662. О благословенію супружествъ ц. и к. смеритованныхъ офицербвъ	55

	Сторона
Ч. пор. 25. — Ч. 1704. Обвѣщене речниця испыту квалифікаційного для катихитѣвъ шкѣль середнихъ	57
Ч. пор. 26. — Ч. 1811. О переведеню легитимацийныхъ приписѣвъ дотычно нешлюбныхъ дѣтей	57
Ч. пор. 27. — Ч. 235 орд. О переданю управленя новиціату сестръ Василиянокъ въ Словитѣ Чиновн мужескому св. Василія В.	58
Ч. пор. 28. — Ч. 236 орд. О переданю управленя Службницъ преч. Дѣвы Чиновн муж. св. Василія В.	58
Ч. пор. 29. — Ч. 2296. — Поручене практично-теологичной бібліотеки выдаваню редакцію Correspondenzblatt	58
Ч. пор. 30. — Ч. 127 орд. Въ справѣ складокъ на докбиченя церкви св. Іоакима въ Римѣ	59
Ч. пор. 31. — Ч. 204 орд. Завѣзане до складаня даткѣвъ для Св. Отца	60
Ч. пор. 32. — Ч. 1820, 2114 и 2139. Обвѣщеня конкурсовъ	61
Ч. пор. 33. — Ч. 80 орд. Дотычно збираниа подписѣвъ до петвиці въ справѣ святкованя недѣль	65
Ч. пор. 34. — Ч. 1278. О выповѣдженю галиц. облигацій пожички кравонъ зъ 1891 р.	67
Ч. пор. 35. — Ч. 2043. Въ дѣлѣ вытѣгѣвъ метрик. Казиміра и Анольонн Сухонскихъ	68
Ч. пор. 36. — Ч. 2228. Церковь при новѣмъ вытѣгкованю або мальваню стѣвъ не потребує поновного благословенія	68
Ч. пор. 37. — Ч. 279. Дотычно споминаня въ табеляхъ квалифікаційныхъ о Литургіяхъ фонда религ.	69
Ч. пор. 38. — Ч. 2838. Въ дѣлѣ нового мира св.	69
Ч. пор. 39. — Ч. 3083. Терминъ отправленя и выказованя Литургій фонда религ. постановляе ся конецъ каждого звяклого року	70
Ч. пор. 40. — Ч. 438 орд. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Петра	70
Ч. пор. 41. — Ч. 2591, 2593, 2594, 3253, 3254 и 3512. Обвѣщеня конкурсовъ	72
Ч. пор. 42. — Ч. 2536. Молитвы о соединеніи всѣхъ христіянъ бгъ Вознесенія до Сомествія св. Духа съ надаными бгпугами	77
Ч. пор. 43. — Ч. 3479. О урядованю въ рускѣмъ языцѣ	77
Ч. пор. 44. — Ч. 3726 и 3905. Обвѣщеня конкурсовъ	78
Ч. пор. 45. — Ч. 4485. Въ справѣ мисій дух. и урочистостей юбилейныхъ	81
Ч. пор. 46. — Ч. 4406. Обвѣщене речниця испыта конкурсового парох.	82
Ч. пор. 47. — Ч. 4915. Нове близше означене щорочныхъ моленій съ бгпугами передъ и по Сомествію св. Духа	82
Ч. пор. 48. — Ч. 4994. О ошибкахъ друку въ новѣмъ выданю картъ вписовыхъ брацтва найсв. Ташъ	84
Ч. пор. 49. — Ч. 4164, 4166, 4309 и 4335. Обвѣщеня конкурсовъ	84
Ч. пор. 50. — Ч. 201 орд. Конституція Апостольска св. Отца о закахъ и цензурѣ книгъ	85
Ч. пор. 51. — Ч. 218 орд. Инструкція для В. Ч. Клира о обученю акушерокъ	96
Ч. пор. 52. — Ч. 2909. Въ справѣ выказѣвъ свящ. вдѣвъ и сирѣтъ	104
Ч. пор. 53. — Ч. 3802. О льюкаціи церк. мастку	104
Ч. пор. 54. — Ч. 3885. Справоздане касове фонда вдов. сир. за 1-ій кварталъ 1897 р.	105
Ч. пор. 55. — Ч. 3954. Въ справѣ богослуж. фундацій Якова-Людвика	107
Ч. пор. 56. — Ч. 3794. О продовженю часу дѣйствія дотепершнихъ консерваторѣвъ для предметѣвъ штуки и памятникѣвъ историчныхъ	107
Ч. пор. 57. — Ч. 4281. Въ справѣ уживаня неостемпльованыхъ листѣвъ фрактовыхъ	108

	Сторона
Ч. пор. 58. — Ч. 4429. Въ справѣ супружествъ офицерѣвъ въ станѣ спочинку	108
Ч. пор. 59. — Ч. 573 орд. Препоручене мѣсячника „Місіонарь“	109
Ч. пор. 60. — Ч. 794 орд. Програма першого курсу соціального въ Краковѣ	113
Ч. пор. 61. — Ч. 5517. Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсень	114
Ч. пор. 62. — Ч. 5315 и 5911. Обвѣщеня конкурсовъ	115
Ч. пор. 63. — Ч. 3723. О вправахъ религіныхъ въ доповняючихъ школахъ промысловыхъ	117
Ч. пор. 64. — Ч. 120. О богослужбныхъ ѳтручныхъ фундаціяхъ б. п. Григорія Пашкевича	130
Ч. пор. 65. — Ч. 914 орд. Въ справѣ занесеня торгѣвъ и ярмаркѣвъ въ дни празничнй гр. кат. обряда	123
Ч. пор. 66. — Ч. 970 орд. Архіерейске посланіе въ справѣ Синоду дієцезального	129
Ч. пор. 67. — Ч. 7176. Обвѣщене взглядомъ принятія до Львѣвской дух. Семинаріи	135
Ч. пор. 68. — Ч. 7177. Обвѣщене речниця испыта конкурсового парохіального	136
Ч. пор. 69. — Ч. 7595. Въ справѣ реколекцій для Духовенства	136
Ч. пор. 70. — Ч. 7064. Дотычно доносѣвъ о поведеню богословѣвъ и питомцѣвъ Семинаріи подчасъ ферій	137
Ч. пор. 71. — Ч. 7229. Поновлене розпорядженя щорочного особного набоженства въ мѣс. Жовтнн и въ два дни Рождественныхъ святѣ	138
Ч. пор. 72. — Ч. 1073 орд. О змѣнѣ речниця Синоду дієцезального	142
Ч. пор. 73. — Ч. 8120. О змѣнѣ речниця явленя ся кандидатѣвъ стану дух. для принятія въ Семинарію	143
Ч. пор. 74. — Ч. 1055 орд. 7290, 7292, 7293, 7786, 7788, 7907 и 8974. Обвѣщеня конкурсовъ	143
Ч. пор. 75. — Ч. 8227. До интенціи Службъ фонда религ. має ся всегда додавати „пбсла обовязку фундаціи.“	145
Ч. пор. 76. — Ч. 1100 орд. Дотычно дарѣвъ на храмъ Пресв. Дѣвы при затоцѣ Лепантскѣй.	146
Ч. пор. 77. — Ч. 1117 орд. Въ справѣ ѳтложеня Синоду дієцезального	146
Ч. пор. 78. — Ч. 1102 орд. 7784, 8181, 8502, 8253 и 8566. Обвѣщеня конкурсовъ	147
Ч. пор. 79. — Ч. 5626. Щобы не делеговати швайцарскихъ священникѣвъ до вѣнчаня	149
Ч. пор. 80. — Ч. 6374. О пересергганю завѣдомлюваня ц. к. Судѣвъ о случаяхъ въ котрыхъ має бути установленый опѣкунъ для дѣтей неправого ложа	150
Ч. пор. 81. — Ч. 6619. Дотычно голошеня оповѣдей угорскихъ подданныхъ поза обрубомъ Угорь.	151
Ч. пор. 82. — Ч. 6957. Въ справѣ вписуваня въ метрики родженя незаконныхъ дѣтей имени ихъ ѳтца заключившого супружество.	153
Ч. пор. 83. — Ч. 7659. Въ справѣ голошеня оповѣдей угорскихъ подданныхъ заключившихъ супружество за границами Угорь	154
Ч. пор. 84. — Ч. 7087. Въ справѣ завѣдомлюваня ц. к. Судѣвъ о вписанъ метрик. нешлюбныхъ дѣтей.	158
Ч. пор. 85. — Ч. 7771. Дотычно вписованя въ квартальныхъ вытѣгахъ метрик. угорскихъ подданныхъ побѣчь мѣсца ихъ приналежности въ Уграхъ такожъ комитату до котрого мѣсцевѣсть приналежитъ	158

	Сторона
Ч. пор. 86. — Ч. 1118 орд. О новѣмъ выданіи книги Евангелія	159
Ч. пор. 87. — Ч. 9339. При прошеняхъ о благословеніи церквей належить титулъ церкви навести и не має ся самовольно змѣнювати	159
Ч. пор. 88. — Ч. 9022. О выданіи выказовъ родинныхъ для выходцевъ до Америки	159
Ч. пор. 89. — Ч. 9526. Въ справѣ надбелая датковъ къ фонду вдов.-сир.	161
Ч. пор. 90. — ЧЧ. 8912, 8913 и 9100. Обвѣщена конкурсовъ	161
Ч. пор. 91. — Ч. 1206 орд. Въ справѣ 50-лѣтнего юбилея вступленія на Престоль Найясвѣйшого Монарха и дарованія свободы або знесенія панщины	169
Ч. пор. 92. — Ч. 1208 орд. Въ справѣ Синоду діецеазального	170
Ч. пор. 93. — Ч. 1253 орд. Дотычно предлаганія метрикъ смерти пбдданныхъ Бельгій	170
Ч. пор. 94. — Ч. 10 026. Обвѣщена конкурсовъ	172
Ч. пор. 95. — Ч. 8407. Въ справѣ супружествъ католикбвъ обр. гр. заключившихъ цивильне супружество поза границами Австрійскои державы	173
Ч. пор. 96. — Ч. 1229 орд. Въ справѣ емиграціи до Бразиліи	174
Ч. пор. 97. — Ч. 10.481. Въ справѣ загалън. зборбвъ Тов. св. Ап. Павла	175
Ч. пор. 98. — Ч. 1329 орд. Соборне Паствыреке Посланіе Австрійского Епископату по поводу 60-лѣтнего священничого Юбилея Святѣйшого нашего Отца Папы Льва XIII.	177
Ч. пор. 99. — Ч. 8355. Зносить ся бтирава Службъ фонда религ. за „Якова Людвика“ а въ р. 1898 макъ ся вмѣсто неи бтправляти Литургіи рестаційнй	181
Ч. пор. 100. — Ч. 10 668. Взглядомъ додатку: „пбеля обовязку фундаціи“ до интенцій Службъ фонда религ.	182
Ч. пор. 101. — Ч. 10.715. Взывають ся ВЧ. Уряды декан. до заподанія выказа свящ. вдбвъ и сирбтъ зъ Епархій Черемьскои и Станиславбвскои	183
Ч. пор. 102. — Ч. 1328 орд. Оголошеніе речинця къ рукополаганію Пресвтербвъ	183
Ч. пор. 103. — ЧЧ. 10.539, 10 540 и 10 601. Обвѣщена конкурсовъ	183
Ч. пор. 104. — Ч. 1339 орд. Архіерейске Посланіе о бтбувшбмъ ся Синодѣ діецеазальнбмъ	189
Ч. пор. 105. — Ч. 1353 орд. Архіерейске Посланіе о соборчикахъ декан.	198
Ч. пор. 106. — Ч. 1051. Дотычно складокъ на церковь въ Махновѣ	209
Ч. пор. 107. — Ч. 10.629. Въ справѣ друкбвъ въ рускбмъ языцѣ до вытягбвъ смерти	210
Ч. пор. 108. — Ч. 1357 орд. Дотычно паломничон подорожи до святой землѣ	210
Ч. пор. 109. Ч. 10.952. О бтпугахъ до Всеночного, Акафистбвъ и Паракліса	212
Ч. пор. 110. — Ч. 1345 орд. О розрѣшенію О. Станислава Стояловского бтъ церковныхъ цензуръ	213
Ч. пор. 111. — Ч. 1375 орд. Препорученіе проповѣдей праадничныхъ Весев. О. Д-ра Іоанна Бартошевского	214
Ч. пор. 112. — Ближе поясненіе о Литургіяхъ рестаційныхъ фонда религійного	214

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 22. Сѣчня

Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 6. орд. — Ювлей св. Уніи и ѓпусты на той же ювлей наданй продовжують ся до кѡнца р. 1897.

На прошене Товариства св. Аи. Павла ѓдивѣсь ся Митр. Ординаріать до св. Апостольского Престола, и св. Отець удѣливъ для всѣхъ нашихъ трехъ епархій черезъ св. Конгрегацію Пропаганды пѡдъ ч. 6200 изъ 21. Студня 1896 тую велику ласку, що ѓпусты наданй на рѡкъ ювлейный 1896 ѓстали продовженй до кѡнца р. 1897 (пѣсля нашего календаря).

Взываютъ ся прото всѣ ВЧ. Душпастырѣ, чтобы рѣчь тую заразъ народови оголосили и часъ той пѡсля розпоряджена въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 102 (ст. 217) на язъ наибѡльше добро Вѣрныхъ и такожь св. Душь въ чистилищи выкорытали, всюды а особливо въ тыхъ мѣсцевостяхъ, где въ минувшѡмъ роцѣ мисій и особныхъ торжествъ ювлейныхъ ще не було. И на сей рѡкъ удѣлае ся всѣмъ Сповѣдникамъ для тыхъ каючихъ ся, котрй хотятъ сихъ ювлейныхъ ѓпустствъ позыскати, власть розрѣшати ѓтъ всѣхъ Митр. Ординаріатови задержанныхъ грѣхѡвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.
Львѡвъ, дня 11. Сѣчня 1897.

Ч. 2.

Ч. 325. — Вч. Духовенство вывае ся до зложена въ дотычнѣмъ Урядѣ деканальнѣмъ а то въ речинци до 1. Марта с. р. — предплата на Львовско АЕпарх. Вѣдомости на р. 1897 въ квотѣ 1 здр. 20 кр. а. в. — Всч. же Урядамъ деканальнѣмъ поручае ся точно дошльшоване том же уплатѣ.

Устанавлие ся предплата на „Львовско-АЕпарх. Вѣдомости“ на рѣкъ 1897 въ квотѣ 1 здр. 20 кр. а. в. и зывають ся всѣ Вч. ОО. Парохи, Завѣдатель парохій и Сотрудники экспонованій, съ покликѣмъ на розпоряджене Митроп. Ординаріята зъ дня 20. Сѣчня 1889 — Ч. 47/орд. (Львовско-АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1889 — Ч. I.), **щобы тую цѣлорочну предплату въ квотѣ 1 здр. 20 кр. а. в. найдальше до 1. Марта с. р. дотычному Урядови деканальному надѣслали.**

Понеже однакъ въ минушдѣмъ роцѣ многі зъ Вч. Духовенства предплату тую дуже неправильно дотычнѣмъ Урядамъ деканальнѣмъ надсылали, а декотрѣ даже и доси съ тою же залягають, — *то видить ся Митроп. Ординаріятѣ словодованымъ съ всякою стислостію на тое наставати, щобы предплата тая въ означенѣмъ речинци була зложена.*

Зывають ся протое всѣ Всч. Настоятелѣ деканатѣвъ, щобы уплатена въ речинци тои предплаты допильнували и *самѣ стягнемъ тои належитости заняли ся а збраній гроши переказомъ почтовымъ, разомъ съ поименнымъ выказомъ уплатившихъ, въ непереступнѣмъ речинци до 15. Марта с. р. Митрополитальнѣй Конвисторіи надѣслали, неуплатившихъ же, въ цѣли приневоленя ихъ до уплаты, въ тѣмъ самѣмъ речинци тутъ выказали.*

При тѣмъ поручае ся Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ при осмотрахъ декан. якъ и при увдѣленю поодинокихъ Душпастврей — перестерѣгати, щобы — якъ тое давнѣйше уже приказано, Львовско-АЕпарх. Вѣдомости оправній въ актахъ парохіальныхъ зѣстали заховані.

Въ кѣнци примѣчае ся, що неполучені Числа „Львовско-АЕпарх. Вѣдомостей“ *належитъ найдальше до 6 мѣсяцѣвъ ътѣ для выданя зареклямовати,* реклямуючій же пѣзнѣйше мають за кожде поодинокое число уплатити 10 кр. а. в. Повній рочники „Львовско-АЕпарх. Вѣдомостей“ зъ лѣтъ 1894—1895 и 1896 можна дѣстати по цѣнѣ 1 здр. 20 кр. а. в. — о скѣлько запаеъ выстарчатъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 12. Сѣчня 1897.

Ч. 3.

Ч. 1160/96 орд. — Инструкція при переходахъ изъ протестантизма до Церкви католицкои.

Въ дѣлѣ надаряючихъ ся переходѣвъ изъ протестантизма до Церкви католицкои въ нашѣмъ обрядѣ подае ся ВЧ. Клирови слѣдуюча инструкція:

I. Насампередъ належить зголосившого ся навести до того, щобы головне на мѣрѣ не его при переходѣ не було про свѣтовій якій взгляды, але для любви и службы Г. Богу и спасенія душъ свои. И представити ему, що зъ одной стороны принадлежить до Церкви католицкои яко единой правдивой Церкви Божой и Христовой, есть наибольшую ласкою Божою и неогнѣннымъ добромъ нашимъ на земли; а зъ другой стороны, кто мае способность до пѣзнаня тои Церкви яко единой правдивой Христовой, той есть для любви и волѣ Божой и спасенія своего обовязанный, ѣй присоединити ся, хоть бы при тѣмъ и наибольшій страты и терпѣнія на сѣмъ свѣтѣ поносити мусѣвъ. — Особливо же належить звернути увагу переходячого на тое, що, якъ взагалѣ въ дѣлѣ спасенія нашего въ цѣлѣмъ житію нашѣмъ ажъ до смерти, такъ и особенно що до пѣзнаня и принятія правдивой вѣры и Церкви Божой треба намъ передовсѣмъ неустанной молитвы; о чѣмъ и Священникъ зъ свои стороны въ дѣлахъ службы свои всегда памятати мае.

Взглядомъ доказѣвъ Церкви католицкои треба всѣмъ предложити — коротше або обширнѣйше, пѣсля потребы и образования ихъ, — що Г. I. Христосъ установивъ на мѣсци своѣмъ до кѣнци свѣта Апостолѣвъ и ихъ наслѣдникѣвъ Епископѣвъ, котрымъ до помочи суть Священники; а особливо установивъ яко голову Церкви свои св. Ап. Петра и его наслѣдникѣвъ Епископѣвъ римскихъ, черезъ що, пѣсля символа вѣры въ устахъ всѣхъ христіанъ, Церковь Христова есть „едина“ (где противно въ протестантизмѣ, ѣткдаючѣмъ живе учительство Церкви и пріймаючѣмъ лише письмо св. яко жерело вѣры Христовой, надъ 200 рѣжныхъ сектъ числитъ ся). Дотычній мѣсця письма св. суть кромѣ многихъ иныхъ особливо Мат. 28, 19—20. и Іоа. 20, 21—23. що до Апостолѣвъ, и Мат. 16, 16—19. и Іоа. 21, 15—17. що до св. Ап. Петра, при чѣмъ ще зауважити можна, що нѣкто въ свѣтѣ не мае навѣтъ претенсіи, бути наслѣдникомъ св. Петра въ взглядѣ начальства въ Церквѣ, кромѣ Папы римского. А о единствѣ яко характерѣ Церкви Христовой зри кромѣ многихъ иныхъ мѣсць именно Іоа. 17, 21—23. —

Дальше треба, щобы переходячій знавъ, взглядно зѣставъ обученій що до наукъ вѣры св.; по можности обширно и точно, а передовсѣмъ предположивши цѣль всего житя нашего (абы Г. Бога пѣзнавати, Его любити и Ему служити, и спасти ся) що до найголовнѣйшихъ рѣчей вѣры въ Бога и I. Христа, любви Г. Бога и ближнього и уживаня Таинъ св. и неустанной молитвы яко необходимыхъ средствъ ласки Божой и спасенія нашего (бѣльше о тыхъ найголовнѣйшихъ рѣчахъ зри въ курендѣ о неопитахъ ч. 2376 изъ 1888). Специально зъ тыхъ рѣчей, въ котрыхъ протестанцке вѣроисповѣдане рѣзнитъ ся ѣтъ науки Церкви католицкои, належить предложити окрѣмъ Таинъ св. ще почитане и призыване пресв. Матери Божой и Святыхъ, и головній рѣчи заповѣдей церковныхъ (недѣль и свята, посты, и рочна сповѣдъ и св. Причастіе).

II. Переходячому мае ся всегда удѣлити Тайна миропомазанія и св. Причастіе.

Треба однакжъ впередъ по можности вивѣдати ся, якъ крещеніе св. удѣлюе ся тамъ, де бнѣ крестивъ ся, що до матеріи и формы и спѣвчасного ихъ употребленя. И пѣсля того, якъ крещеніе его окаче ся або

а) неважнимъ; або

б) несомнѣнно важнымъ; або нарештѣ

в) сомнительной важности, до чого належить такожъ той випадокъ, сли

о способѣ крещенія его не можъ безъ великой трудности певну вѣдомость повзяти — має передъ муропомазанамъ и св. Причастіемъ ѣбути ся:

въ випадку а) само лишь крещеніе св. (безусловно), передъ котрымъ однакжъ треба его навести до возбуженя скрухи такъ совершенной якъ и несовершенной;

въ випадку б) вѣроисповѣдане и сповѣдъ св. (съ розрѣшенамъ безусловнымъ);

а въ випадку в) вѣроисповѣдане, крещеніе подъ условіемъ и сповѣдъ съ розрѣшенамъ условнымъ.

Въ практицѣ треба буде звичко крещеніе протестантовъ уважати яко сомнительной важности, а несомнѣнно важнымъ майже лишь тогды, коли оно въ дитинствѣ при браку протестанцкаго Духовного удѣлене було черезъ католицкаго Священника. Церемоніи св. крещенія можна въ кождѣмъ випадку або удѣлювати (съ выняткомъ если вже ѣтъ католицкаго Священника були удѣлені) або опустити; въ тѣй рѣчи можна, взглядно належить ся застосовати до желанія переходячого, и въ данѣмъ разѣ крещеніе св. и пр. въ закристии безъ церемоній совершити (розумѣя ся всегда, яко рѣчь святу, съ ѣтповѣдною интенцію и побожностю). — Не ѣтъ рѣчи буде пригадати, що въ разѣ, если бы вода при крещенію ино по волосяхъ сплыла безъ омоченя тѣла, важность Тайны была бы непевна

III. Що до сповѣди слѣдующе зауважае ся.

Если переходячій сомнѣвае ся або и знае о неправдивости протестанцкаго вѣроисповѣданя, и если при тѣмъ занедбавъ або не хотѣвъ ѣбути ся або правдивѣй Церквѣ Христовѣй присоединити ся: то въ такѣмъ разѣ попае бнѣ въ клятву церковну, св. Отцу задержану — въ предположеню, що знае о тѣй карѣ церковной, на ересь и схизму наложенѣй (понеже незнаючій карѣ церковныхъ не стягають тыхъ же на себе). О тѣмъ ѣтъже має бнѣ при першѣй св. сповѣди выбадати ся, такожъ якъ довго перебувавъ въ такѣмъ состоянню завиненѣмъ, и чи не дававъ другимъ згѣршене що до вѣры; и Митр. Ординаріятъ, даючи въ кождѣмъ поодинокѣмъ випадку позволене на принятіе переходячого до Церкви, даеъ такожъ дотычному Священникови власть, ѣтъ св. Апостольскаго Престола одержану, розрѣшити его на случай потреби въ св. сповѣди ѣтъ сеи клятвы церковной передъ розрѣшенемъ ѣтъ грѣхѣвъ, пѣсля формы въ Требнику находячои ся. — Заразомъ удѣляти ся тому же Священникови власть на припадокъ, если треба буде, розрѣшити его такожъ ѣтъ грѣхѣвъ, Митр. Ординаріятю задержаныхъ.

Впрочѣмъ перша тая сповѣдъ має переходячому о тѣлько улєкшити ся, о кѣлько правила Моральной на тое позволяють; а покута має (поминувши особній, надвычайнѣй випадки) лише легка наложити ся. Що до упѣмненъ въ сповѣди добре естъ, абы оперти ихъ особливо на тыхъ наукахъ вѣры, въ котрыхъ Церковь католицка ѣтъ протестантизма рѣжнить ся.

IV. Наконецъ взглядомъ мѣрскихъ законѣвъ має переходячій перехѣдъ свѣй, звичко съ оказанемъ метрики свои або иншихъ ѣтповѣдныхъ документѣвъ що до принадлежности або мѣсця перебуваня свого и скѣпченого 14-го року, въ ц. к. Староствѣ устно або писемно освѣдчити, и ѣтъ того же Староства письмо, що тое его освѣдчене до вѣдомости взято, Урадови парохіальному передъ принятіемъ его до Церкви гр. к. предложити.

Вкѣнци зауважае ся, що якъ передъ принятіемъ треба до Митр. Ординаріята о позволене принятія подати, такъ зновъ належить потому о совершившѣмъ ся переходѣ тутъ донести.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Студня 1896.

Ч. 4.

Ч. 10.982/96. — Дотычно збирания складѣвъ на асиль для пѣдунавшихъ и неспособныхъ до працѣ инвалидѣвъ належачихъ до корпусѣвъ ветеранѣвъ войсковыхъ въ Галичинѣ и Буковинѣ.

На памятку Ювилею 50-лѣтнего панованя Нашого Наймилостивѣйшого Монархи Францишка Юсефа I. постановивъ уконституовавшій ся комитетъ I. галицкаго корпусу ветеранѣвъ войсковыхъ въ Львѣвъ выбудовати въ дороѣ складѣвъ асиль въ Львѣвъ для пѣдунавшихъ и неспособныхъ до працѣ инвалидѣвъ належачихъ до корпусѣвъ ветеранѣвъ войсковыхъ въ Галичинѣ и Буковинѣ. Президія в. ц. к. Намѣстництва рескриптомъ въ дня 22. Липня 1896 Ч. 5696 удѣлила позволене до збирания складѣвъ публично на ту цѣль. Подаючи о тѣмъ до вѣдомости ВЧ. Священства поручае ся тое оголосити повѣреннымъ парохіянамъ и заохотити изъ взгляду на такъ красну и гуманитарну цѣль до складѣвъ на просктовану будову асилью.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Студня 1896.

Ч. 6.

Ч. 10.931/96. — Въ справѣ складокъ на будовати ся маючу церковь въ Мхавѣ.

На предложене прошене гр. к. уряду парохіального въ Мхавѣ зъ 20. Диня 1896 ч. 28. Епархіи Перемышльскоя подае ся до вѣдомости ВЧ. тугейшого Священства Одозу выше згаданого уряду парохіального до надсылана складокъ на будовати ся маючу церковь тамже:

Высокопреподобный Отче! Одозы о складане жертвъ у насъ не переводятъ ся. Здавало бы ся, що то такой нашъ народный налогъ, наша слабость. Но просимъ розважити наше положене и осудити, чи дорога тая, на котру мы вступили, не есть для насъ, смиренно пѣдписанныхъ едина и послѣдна. Маленька церковця матерна въ Мхавѣ Епархіи Перемышльскои зъ старости похилилась и грозитъ упадкомъ. Треба якъ найскорше приступити до будовы нового Дому Божого. Но ктожь має его будовати? Цѣла парохія числитъ 924 душъ, але въ тѣмъ числѣ суть помѣщеніи три дочерніи села, зъ котрыхъ кожде має свою церковь. Непоряднымъ есть, въ нынѣшнихъ часахъ змушувати жителѣвъ дочернихъ и такъ бѣдныхъ гѣрнякѣвъ до конкуренціи на матерну церковь. Остае отже тѣлько 350 душъ въ Мхавѣ, котріи мали бы поставити нову церковь матерну. Тое однакъ перевысшае ихъ силы. Вправдѣ они хотѣли бы и приступили безъ всякихъ средствъ до паленя цегли, але поставити церковь саміи они не въ станѣ такъ зъ причины свои малочисленности якъ и свого убожества, котре впрочѣмъ нынѣ есть загальнымъ. Навѣтъ трудно сподѣватисъ, щобы Мхавчане вытревали довго въ тѣй охотѣ, яку теперъ заявляють, а то тымъ менше, що въ Мхавѣ жиє около 200 душъ латиньского обряду, котріи мають уже красну богослужебну каплицю, побудовану давнѣйшимъ дѣдичомъ Папарою, а недалечко въ Балгородѣ величавый костель, построеныи и вывѣнованыи графомъ Красицкимъ. Дятого то Высоке ц. к. Намѣстництво ласкаво уваглядило наше сумне положене и позволило рѣшенемъ зъ дня 23. Мая 1896 ч. 4565 збирати складки на будову церкви въ Мхавѣ до кѣнца сего року въ цѣлѣмъ краю. Просячи въ смиренію передовѣсѣмъ Господа Бога яко подателя всякого блага о милосердіи, вымагаемъ и до Васъ нашу руку и благаемъ: Допоможѣтъ намъ хотяи бы и найменшою лептою до нашего богоугодного дѣла и вложѣтъ оденъ акафістъ або въ иншѣмъ видѣ збрану жертву на нашу церковь. Въ новѣй церквѣ мы поставимъ таблицю на честь всѣхъ Жертвователѣвъ яко Ктиторѣвъ храма и будемъ молили Господа, щобы благословивъ ихъ и прислану намъ лепту ѣтдавъ имъ сторицею. Ласкави датки просимъ высылати до гр. кат. уряду парохіального въ Мхавѣ почта Балгородъ. Мхава, дня 5. Диня 1896. Въ имени комитету парохіального: Іоакимъ Савчинъ парохъ.

Поручаючи то богоугодне дѣло званому жертволюбію всѣхъ Вѣрныхъ, Митроп. Консисторія надѣе ся на пожаданныи успѣхъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 30. Студня 1896.

Ч. 6.

Ч. 10.676/96. — Дотычно реставраціи и новопомѣщенъ шкляныхъ малюнкѣвъ въ церквахъ и на церковныхъ предметахъ.

Выс. ц. к. Министерствѣ вѣр. и проsv. заудѣлило п. д. 5/12 1896 Ч. 28 984 тугейшому Митроп. Ординаріатови Обѣжнѣкъ центральной комисіи для штукъ и историчныхъ памятникѣвъ до консерваторѣвъ II. секціи зъ дня 9. Серпя 1896 Ч. 930, дотычно способу поступованя при реставраціяхъ и новопоставленяхъ шкляныхъ малюнкѣвъ въ церквахъ и на церковныхъ предметахъ — котре тутъ помѣщае ся:

Abschrift

eines Circular-Erlasses der k. k. Central-Commission für Erforschung und Erhaltung der Kunst- und historischen Denkmale vom 9. August 1896 Z. 980 an sämtliche P. T. Herrn Conservatoren II. Section.

Zufolge einer von kompetenter Seite gegebenen Anregung findet sich das Präsidium der k. k. Central-Commission für Kunst- und historische Denkmale bestimmt, bezüglich der Anbringung von Glasmalereien in Kirchen den Conservatoren II. Section folgende Weisungen zu geben. Es sind hiebei vor allem zwei Momente ins Auge zu fassen:

1) Ob der Stilcharakter der Kirche Glasgemälde nicht ausschliesse und verbiete?

Es kommt vor, dass Kirchen des späten Renaissance-, Barock- und Roccostiles mit derartigen Malereien versehen werden, Kirchen, die also zu einer Zeit entstanden sind, in welchen die historische Glasmalerei längst abgestorben war und deren Stilverhältnisse für die Anbringung von Glasgemälden auch in ästhetischer Richtung nicht passend sind, da, abgesehen von manchen anderen Umständen die von aussen einfallende Beleuchtung eine unschöne und störende Wirkung auf die Einrichtungsgegenstände solcher Kirchen ausübt.

2) Wenn nun auch der Stil der Kirche, die Grösse und das Format der Fenster, eine Einwendung gegen die Anbringung von Glasmalereien nicht erheben lässt, so ist doch auch zu berücksichtigen, dass wirklich geschmackvolle und schöne Glasgemälde bedeutende Geldsummen in Anspruch nehmen. Muss gespart werden, so kommt dann bei knappen Mitteln ein

Surrogat ohne jeden Werth zu Stande, welches die Kirche verunstaltet, nicht aber verschönert.

Die Conservatoren haben sich daher, falls sie von der beabsichtigten Anbringung von Glasmalereien erfahren, vorerst zu überzeugen, ob der Stilcharakter der Kirche solche Gemälde zulasse und ob im bejahenden Falle die nöthigen Mittel zur Verfügung stehen, um etwas wahrhaft Werthvolles herstellen zu können.

Anderen Falles ist es vorzuziehen, das weisse Glas zu belassen oder Butzenscheiben anzubringen.

Schliesslich ist auch auf die mit der Arbeit zu betrauende Firma Rücksicht zu nehmen und in keinem Falle zu gestatten, dass alte bereits vorhandene Glasgemälde gegen moderne und neue umgetauscht werden, was leider mitunter vorzukommen pflegt.

Unter allen Umständen ist bei sich ergebenden Fällen unverzügliche Anzeige an die Centralcommission zu erstatten.

Für die Richtigkeit der Abschrift.

Wien, am 15. December 1896.

L. GROSSMANN
k. k. Direct. Adjunct.

Това подає ся до вѣдомости Вч. Кліра съ тымъ, чтобы по мысли повышого в. розпоряджени министеріального при всякихъ новоумѣщеняхъ, чи то ѳтновленяхъ в. шкляннихъ малюнкѣвъ въ церквахъ и на церковныхъ предметахъ засягали все порады и посередництва взгляднаго Консерватора для штуки и историчныхъ памятникѣвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 30. Студня 189 .

Ч. 7.

Ч. 327. — Пригадує ся всѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ о протоколахъ визитаційныхъ и табеляхъ ѳтпустѣвъ и брацтѣвъ въ р. 1897.

Всѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ пригадує ся, що пѣсля розпоряджени и формулярѣвъ въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 57 (ст. 118) и 1896 ч. 19 (ст. 45) мають при визитахъ деканальныхъ власне въ сѣмъ роцѣ 1897 составляти протоколы взглядомъ ѳтпустѣвъ и брацтѣвъ при всѣхъ цервахъ своего деканата, и на пѣдставѣ тыхъ протоколѣвъ предлагати тутъ дотычнй табелѣ, спорядженй стосовно до наведенихъ обохъ розпоряджень.

Табелѣ тѣ мають ся предлагати *выключно* на формуляряхъ ѳтъ Митр. Консисторіи взятыхъ, за котрѣ належитѣсть по 8. кр. ѳтъ аркуша (осбнй аркушѣ що до ѳтпустѣвъ и осбнй що до брацтѣвъ) має ся напередѣ тутъ прислати переказомъ почтовымъ. Дотычнй же протоколы визитаційнй (котрѣ не єсть потрѣбно тутъ предлагати) могутъ Вч. Настоятелѣ деканатѣвъ споряджати въ поодинокихъ парохіяхъ безъ писаня пытань, означаючи лише ѳтповѣди числомъ рядовымъ даныхъ въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 57 (ст. 118) обохъ формулярѣвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Сѣчня 1897.

Ч. 8.

Ч. 84/орд. — Дотычно розбелани дѣла „Начеркѣ исторіи Уніи руской Церкви съ Римомъ“.

Щобы почтити память такъ важной историчной подѣѣ, якою була Унія берестейска, выдавъ „Комитетъ для обходу 300-лѣтнего Ювилею св. Уніи берестейской“ коротку и поучающую исторію нашої Церкви пѣдѣ титуломъ: „Начеркѣ исторіи Уніи руской Церкви съ Римомъ“, а тымъ усунувъ великй недостатокъ, якй дававъ ся ѳтчувати въ нашѣй церковнѣй литературѣ не маючѣй доси исторіи руской Церкви и ви св. Уніи въ своѣй пытомѣй мовѣ, исторіи, котра бы съ историчною объективностію а заразомъ популярно и коротко представила розвѣѣ нашої Церкви ѳтъ часѣвъ найдавнѣйшихъ ажъ по нынѣшний день.

Понеже такъ важне, религіенного духа утверждающе дѣло, котре учитъ насъ такожъ высоко цѣнити велике добро, яке подає намъ св. Унія т. е. св. католицку вѣру и нашъ св. вехѣднй обрядѣ, уважаемо за такъ дуже пожиточне, що повинно находити ся въ кождѣй рускѣй хатѣ, прото на прошене Всеп. Комитету Ювилейного, котрый дохѣдѣ зъ розпродажи высше згаданого дѣла призначывъ въ користь маючого ся засновати Институту св. Иосафата, поручаємъ, чтобы кождый зъ Всч. ОО. Душпастырѣвъ набувъ для своєї парохіальной (церковной) библиѣтеки, евентуально за згодою провизорѣвъ церковныхъ и за грошѣ скарбѣны церковной одинѣ примѣрникѣ той исторіи и памятки торжественного обходу 300-лѣтнего Ювилея св. Уніи, а кромѣ того, чтобы Всч. Духовенство заохотило теплыми словами своихъ Вѣрныхъ до набуваня той же.

Въ тѣѣ цѣли розѣшло ся тыми днями до всѣхъ Всч. Урядѣвъ деканальныхъ тѣлько примѣрникѣвъ, кѣлько парохій въ деканатѣ, а Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ поручаемо, по одному примѣрникови сего дѣла кождому Урядови парохіальному удѣлати и зѣбрану належитѣсть въ квѣтѣ 1 ар. ѳтъ

примѣрника Митрополитальнѣй Консистеріи въ возможно короткомъ часѣ надѣслати.

При томъ примѣчае ся, що ббльше примѣрникбвъ того же дѣла дб-стать можна въ канцеляріи Митр. Консистеріи по высше поданбй цѣнѣ.

Отъ Митрополитальнаго Ординарія.

Львбвъ, дня 21. Сѣчня 1897.

Ч. 9.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подл днємъ 31. Студня 1896 съ рещищемъ до дня 25. Лютого 1897:

Ч. 1143 орд./96. Иванбвка, деканата Скалатского, наданя приватного;

б) подл днємъ 9. Сѣчня 1897 съ рещищемъ до дня 6. Марта 1897:

- Ч. 81. Лѣвовичи, деканата Болехбвского, наданя Цѣсарского,
 Ч. 84. Должанка съ прилученою Домаморичи, деканата Тернопблського, наданя приватного,
 Ч. 85. Пбдгайчики съ прилученою Погорблцѣ, деканата Уневского, наданя приватного,
 Ч. 134. Парохія св. АА, Петра и Павла въ Львовѣ, наданя приватного;

в) подл днємъ 16. Сѣчня 1897 съ рещищемъ до дня 12. Марта 1897.

Ч. 393. Пбйло, съ прилученою Сѣвка, деканата Калушского, наданя Цѣсарского.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

ХРОНИКА.

Именованія.

Деканомъ Львбвско-городского деканата и Завѣдателемъ парохіи Архикатедральной именованый:

Ч. 1013/96 орд. ВПр. **О. Мартинъ Пакѣжъ**, Крылошанинъ Митр. Капитулы, — по убблъненю на власне прошеня бтъ уряда деканальнаго ВПр. **О. Крылош. Теодора Пюрка**.

Введеніи 00:

Ч. 8054/96. Михайлъ Ваврикъ яко парохъ Чернвцѣ,
 Ч. 8294/96. Кароль Бутриньскій въ завѣд. Ражневѣ,
 Ч. 8297/96. Емилианъ Билиньскій яко парохъ Русейтцѣ,

Ч. 567. Выказъ всѣхъ жертвъ вплынувшихъ бтъ 1. Жовтня до кбнца Студня 1896 р. до канцеляріи Митр. Консистеріи.

а) на потреби Святѣшого Отца:

Дня 14/10 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан.	5 ар. 83 кр.
" 20/10 " Архикатедр. Урядъ парох.	2 " 90 "

б) на грббъ Христовый въ Палестинѣ:

Дня 26/11 ВЧ. О. Іоаннъ Гургаль сотр. Золочева	1 ар. — кр.
--	-------------

в) на институтъ св. Іосафата:

Дня 5/10 ВПр. О. Пралать Кобыляньскій	4 ар. — кр.
" 8/10 ВЧ. Урядъ парох. въ Стрѣлкахъ	4 " 24 "
" 14/10 " " " въ Хировѣ Пер. Еп.	6 " 52 "
" 16/10 " " " въ Тростянци Пбдг. дек.	2 " — "
" 17/10 П. Т. Рада повѣт. въ Цѣшановѣ	100 " — "
" 20/10 ВЧ. Урядъ парох. въ Старомѣшчявѣ	5 " — "
" 21/10 " " " въ Глушковѣ Стан. Еп.	1 " 77 "
" 27/10 " " " св. Параскевіи въ Львовѣ	20 " — "
" 31/10 " " " въ Довбмѣ Кал. Дек.	2 " 70 "
" 3/11 " " " въ Кривбмѣ Пер. Еп.	3 " — "
" 6/11 " " " въ Вишенцѣ вѣд.	1 " 14 "
" 21/11 П. Т. Рада повѣт. въ Рогатынѣ	25 " — "
" 23/11 П. Т. Каса оцади. въ Перемышляхъ	100 " — "
" 26/11 ВЧ. О. Іоаннъ Гургаль сотр. Золочева	1 " — "
" 25/12 " Урядъ парох. въ Чижиковѣ	5 " — "

г) на обббдѣ Уліи Берестейской:

Дня 6/10 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан.	5 ар. — кр.
" 14/10 " " " " " " " " " " " "	13 " 89 "
" 29/10 " Скольскій Урядъ декан.	2 " — "
" 31/10 ВЧ. Урядъ парох. церкви Успеньской въ Львовѣ	10 " 25 "
" 4/11 " " " въ Пасѣчнбй (Стан. Еп.)	2 " 75 "

стырѣвъ обовязокъ совѣсти, звернути ся знову до Васъ съ гдєкотрыми архипастырскими упомненнями, щобы Васъ поучити о Вашѣмъ обовязку выборѣмъ и до выповненя тогожь Васъ побудити.)

(Дума державна єсть законнымъ заступництвомъ народѣвъ. Съ нею подѣлила ся Корона правомъ законодавства. Безъ ея згоды не выдає ся ніякій законъ державный; безъ ея одобрєня не може правительство побирати ніякихъ новыхъ податкѣвъ, не може робити ніякихъ новыхъ выдаткѣвъ. Добро цѣлого народа, розсудный и розумный поступъ въ законодавствѣ, усторонєне глубоко ѣтчуваныхъ долегливостей, мирный розвѣй релігійного, національного и суспѣльного жита народѣвъ, все то зависить ѣтъ успособленя и настроєня думы державной. То вже показує достаточнѣ, якъ важнымъ єсть, щобы выборѣвъ выповнили свѣй обовязокъ и добре выбирали. Каждый совѣстный выборѣць мусить мати передъ очима положєне и потреби народа, долегливости, котрѣ его пригнетаютъ, небезпечєнства якѣ єму грозятъ, и пѣсля того выбирати мужѣвъ, котрѣ мають и охоту и способнѣсть попірати добро народа во всѣхъ направлєняхъ.)

(Тѣ патриотичнѣ розважаня могли бы уже вповнѣ оправдати, щобы вашѣ Архипастырѣ приходять до Васъ съ радою въ выконаню сєго гражданського права. Но єсть еще другій повѣдъ и той власнє обовязує насъ пояснити Вамъ Вашѣ обовязокъ выборѣвый.)

(Вилывъ заступникѣвъ народа въ думѣ державнѣй не розтягає ся лише на державнє и гражданське жите, но такожъ на релігійнє, а даже и церковнє. Истнуєча бо устава приписує нарадѣ и рѣшеню думы державной право, цѣлє широко поле выхованя и науки, а даже и ѣтношеня межѣ церковю а державою и порядокъ виѣшнихъ ѣтношенъ церкви управлїняти. А чижъ може бути пастырямъ церкви рѣвнодушнымъ, чи тѣ питаня съ знаємъ рѣчи и по мысли церковнѣй, чи съ улєреджєчємъ, съ маловаженємъ або и съ враждою будутъ трактовати ся? Чижъ не мусѣли мы уже досвѣдчити, щѣ ту въ давнѣйшихъ часахъ нещастнѣй адѣлано похибкѣ, а въ ихъ наслѣдкахъ не лише церковѣ но и державный порядокъ терпѣть? Єсть прѣтоє дуже важнымъ, въ чїи руки Вы кладете такъ тяжкїй въ наслѣдкахъ урядъ, якимъ єсть мандатъ до думы державной. ѣтъ котрого мають зависѣти Вашѣ найсвятѣйшїє справы. Не можемо прѣтоє ѣттягнути ся ѣтъ обовязку нѣкотрѣй слова упомнення до Васъ звернути, щобысьє своє право выборѣве такъ выконували, щобы оно послужило для спасєня и благословєня всѣхъ Вашихъ справъ.)

При случайности послѣднихъ загальнихъ зборѣвъ католикѣвъ Австрійскихъ уже явно высказали мы, якї погляды мусятъ управляти дѣятельнѣсть католикѣвъ въ тѣлахъ законодавчихъ державы якъ такожъ королевствъ и краѣвъ. Не буде збыточнымъ тѣ точки поставити Вамъ еще разъ передъ очѣ.

Пѣдставою щастя народѣвъ єсть релігїя, пѣканиємъ же релігійного жита займає ся свята церковѣ. Въ ней зложивъ божественный Спаситель скарбы свои науки и свои ласки, щобы посередничити народамъ кулѣ

земской для ихъ спасєня. Сю високу задачу отримала отже церковѣ не ѣтъ мїрской власти, но ѣтъ ея ошователя Господа нашего и Спаса Іисуса Христа; не може прѣтоє такожъ позволити, щобы мїрска яка власть ю зменшила або скоротила; мусить удержати ся при своимъ требованю, ту задачу въ совершеннѣй свободѣ выповнити.) (Вашѣ Архипастырѣ уже кѣлькѣкратно жалили ся надѣ тымъ, щѣ церковѣ въ Австрїи не тѣшитъ ся тою свободою, щѣ радше державнє законодавство вкраєає глубоко въ границѣ прислугуючѣй церковѣ, щѣ свободный розвѣй въ церковѣ дѣйствующихъ силъ неразъ тамує ся и дѣятельнѣсть церкви и ея служительѣвъ пѣдчинєнѣ суть пригнетанюму оуѣкунствю.) Признаємъ вправдѣ радо, щѣ въ послѣднихъ рокахъ не одно полѣшило ся; правительство и тѣла парламентарнѣй занимали ся справедливими вымогами и жалобами церковѣ съ несомнѣнно болѣшою благосклонностю нижєли давнѣйше. Но въ наслѣдокъ того впрѣводженѣй улєкпєня суть лише пѣдрядного рода и свѣ боду церковѣ стѣсняючѣй законы суть теперѣ еще якъ передъ тымъ правосильными. Якъ легко можуть давнѣй сторонничѣ наметности на ново забудити ся, щѣбы враждебнымъ збужиткованємъ тыхъ законѣвъ давнѣй кайданы тѣснѣйше стягнути и церковѣ новѣ наложити. Спитайте ся самыхъ себе: Чижъ бы мужѣ, котрѣ самѣ не вѣрять въ правды святой релігїи, котрѣ ея найсвятѣйшїє и најчестївѣйшїє устроїства самѣ не поважають, чижъ бы такї мужѣ заступали Вашѣ релігїйнѣ справы въ думѣ державнѣй такъ, якъ Вы того желати и ожидати мусите? Если же на се питанє мусите ѣтповѣсти нѣ, то не выбирайте такихъ мужѣвъ. Не выбирайте прѣтоє никого, котрый хоче релігїю зѣ публичного жита и зѣ державныхъ заведенѣй усунути и выключити, никого, котрый хоче зробити церковѣ служницею державы, но выбирайте мужѣвъ, котрѣ въ власнѣмъ серцю чувствують, якъ цѣнною єсть релігїя для чоловіка, котрѣ суть о тѣмъ пересвѣдченѣй якъ великє значєнє мають благословєня церковѣ для жита людского, и котрыхъ власнє жита ѣтповѣдає тому пересвѣдченю.

(Если же свободнѣє пѣканиє релігїи въ загальѣ не єсть достаточно заповнєнє, то особенно не єсть оно забезпечєнє на однѣмъ поли, на поли шкѣльництва. Законодавство шкѣльнє и его выконуванє, якъ оно устроїло ся зѣ початку, не заручає и не заповнєає релігїйного выхованя Вашихъ дѣтєй, такъ въ школѣ народнѣй якъ и въ школахъ середнихъ и высшихъ. Найгѣршимъ же въ тыхъ законахъ єсть, щѣ пѣсля нихъ наука въ свѣтскихъ предметахъ може науцѣ въ релігїи бути впрѣстѣ противною и абурити то, щѣ наука релігїи абудовала. Єсть нещастнѣй недостатокъ нашего теперѣшного устроїства шкѣльного, щѣ релігїя не творить пѣдставы, на котрѣй бы почивала выхованчє дѣятельнѣсть школы. Сама наука релігїи, котру Вашѣ душпастырѣ и до того въ такъ мало годинахъ удѣляють, не може тымъ недостаткамъ зарадити. И такъ мусимо и нынѣ еще бѣдѣвати ся до Васъ тыми самими словами, щѣ уже высказалисьмо въ р. 1870: „Теперѣшна школа народна не дає певности, щѣ Вашѣ дѣти будутъ по католицкѣй выхованѣй и поучєнѣй: ихъ наука и ихъ выхованє не носятъ знамени католицкѣй вѣры и жита“. Стараєте ся вправдѣ черезъ католицкѣй шкѣльнѣй стоваришеня и католицкѣй приватнѣй школы тому злу зарадити и покажутє тымъ, щѣ пѣзнаєтє

недостатки публичныхъ школъ. Однако тѣ жертвы служатъ лише стосунково тѣснѣйшимъ кружкамъ, тѣ зарядженя не могутъ выстарчити. Въ загалѣ есте примушеніи ѳддати дѣти Ваші до школъ публичныхъ, хотяи есте о тѣмъ пересвѣдченіи, що они Вами розпочате дѣло домового христіянсько-католицького вихованя не будуть продовжати такъ, якъ есте управненіи того ожидати и жадати.

(Въ дѣйности терпите Вы отже насиліе совѣсти черезъ теперѣшне устройство школьне.) Не поможе ту замѣтъ, що въ народній школѣ и въ дуже многихъ середнихъ школахъ удѣляе ся правильно наука религій: не досыть бо есте, що плянь науковий содержитъ мало, занадто мало годичъ религій; цѣла наука, цѣле виховане католицькихъ дѣтей, мусить будовати ся на сильной основѣ католицькой вѣры, мусить пересякнути духомъ церкви. Никола не можете Вы, католицькій родителѣ ѳтъ того жаданя ѳтступити, вели не хочете занедбати найважнѣйшого обовязку що до Вашихъ дѣтей. Тое жадане будемъ мы, Ваші Архипастырѣ разъ по разъ подносити, понеже будемъ мусѣли разомъ съ Вами колісь передъ престоломъ Божиимъ зложити рахунокъ за спасене душъ Вашихъ дѣтей. Будуть намъ вправдѣ неслухно закидати, що мы тог жадане ставимъ зъ пустои жажды панованя, що мы стремимо до тиранства церкви надъ школою або даже невѣльництва стану учительского; нѣ, мы не стремимо до тои цѣли, одну цѣль маемъ мы передъ очима: спасеніе душъ Вашихъ дѣтей, и протое жадаетъ для Васъ католицькихъ школъ и католицькихъ учителей.

„Въ Вашихъ рукахъ лежитъ, чи має ся такъ стати“ такъ мы уже разъ ѳтзывали ся до Васъ. Ся же то до нынѣ не осягнуло ся, то въ невнѣй части не есте вѣльній ѳтъ вины Вы католицькій мужъ и выборцѣ. Кѣлька разѣвъ при выборѣ своихъ послѣвъ не зважалисье на то, чтобы выбрати до думы державной такихъ мужѣвъ, котрѣ бы були склонніи тог Ваше жадане поспирати. Чижь хочете, католицькій выборцѣ, той блудъ знова поповнити? Чижь хочете еще разъ цѣле поколѣне жертвовати блуднымъ и переворотнымъ школьнымъ устройствамъ? Нѣ, най Васъ Богъ хоронитъ! Выбирайте отже такихъ мужѣвъ, котрѣ суть съ Вами пересвѣдченіи, що на поли школьництва мусить наступити змѣна, если наша дорога ѳтчина не має попасти цѣлвомъ въ невѣрство и религійну рѣвнодушність.

(До успѣшного розвою народѣвъ нашої монархіи потребуемо національного и соціального мира. Каждый народъ має природне и историчне право до плеканя и розвою своего національного житя; жаденъ однако народъ не повиненъ николи сягати съ своими требованиями такъ далеко, чтобы коло него и съ нимъ жыюча народність въ своихъ правахъ була нарушена, и чтобы цѣла монархія въ своихъ великихъ и загалныхъ справахъ мала понести яку шкоду. Противъ права поодинокого народа стоить обовязокъ, монархію, пѣдъ котрой охороннымъ дахомъ поставило провидѣніе. Боже народы Австріи удержати въ єдности и могучествѣ. Понеже лише крѣпка, внутрѣ сильна а на внѣ могуча монархія зможе поодинокимъ народамъ подати свѣтло и воздухъ до щастливого розвою ихъ силъ, и цѣлой державѣ захвати благословенія мира; длятого му-

ситъ любовь до власной народности бути всегда получена съ справедливостію для другихъ народѣвъ, съ неварушимомъ привязанностію до монархіи, съ непоколебимомъ любовію и вѣрностію для нашего найдостойнѣйшого Монархи, котрый въ мирнѣмъ розвою своихъ народѣвъ видить свою єдину цѣль и свое єдине шасте. Если же любовь до власного народу стане ся національнымъ самолюбіемъ; если будутъ поставленіи требованя, котрѣ нарушаютъ другіи рѣвноуправненіи народы въ ихъ правахъ, если будутъ выголошеніи засады, котрыхъ переведена ослабляютъ або нарушаютъ єдність и крѣпность державы и вѣрность для найдостойнѣйшой Династіи; тогда не може такъ горячо желаемый миръ межи народами Австрійскими ѳтновити ся и устояти ся; тогда и надалъ буде дума державна зрѣлищемъ сумнымъ наметныхъ борѣвъ народностей. Ваші Епископы желаютъ сильно, чтобы та несчастна борба устала; бо пѣдъ волнами національныхъ наметностей мусить такожъ утерпѣти плекане религій и христіянскихъ честностей, любовь до церкви и почитане всякой власти.

(Выборцѣ! се отже лежитъ въ Вашихъ рукахъ. Выбирайте мужѣвъ, котрѣ суть справедливыми и розсудными, котрѣ жадають своихъ правъ, не укорочаючи правъ другихъ, котрѣ любятъ цѣлбѣсть, не ослабляючи часть, и жадають свою часть безъ шкоды для цѣлости, котрѣ въ своимъ поступованю держать ся тои мудрои засады, що въ нашѣй монархіи національніи вопросы не дадутъ ся рѣшити вагою бѣльшости, но силою справедливости и христіянської любви. Выбирайте протое вѣрныхъ католицькихъ мужѣвъ, бо лише кто пѣсля духа католицькой церкви мыслить и жие, научить ся ѳтъ неи тои мудрости и справедливости, котрѣ церковь всегда оказовала въ вѣсѣхъ національныхъ вопросахъ, и помимо національныхъ рѣжниць буде въ найвысшихъ вопросахъ єднои гадки съ согражданами другихъ народѣвъ. Пѣдносимо поновно, що подібна связь котра лучить народы Австрійскіи, есть любовь до нашего найдостойнѣйшого пануючого Дому и привязане до католицькой церкви. Где вѣе духъ Божій, тамъ лучить бнѣ рѣжність бесѣды въ любѣвъ сердца. Если отже выберете мужѣвъ, котрѣ по католицьки мыслять и чувствуютъ, то прислужите ся и своей народности, и вскрѣпите єдність и могучество монархіи.

Але такожъ и на соціально мѣ поли потребуемъ людей съ розвагою и съ мирнымъ успособленемъ, бо и ту пануе горяча борба и гровать тяжкій небезпеченства. Заледве знайде ся який заводовой станъ въ котрѣмъ не пановало бы незадоволене зъ истнующихъ экономичныхъ ѳтношенъ и зъ державного законодавства на семь поли, и котре бы еще часто умыслено не було побѣльшуване. Рѣжниць, які заходять межи интересами поодинокихъ станѣвъ, заостряють ся, недостатки преувеличаютъ ся, требованя які ставлять ся правительству до содѣйствія надъ получениемъ экономичного положеня суть неравъ неисполниміи. Но понеже правительство, котре есть поликане права и интересы вѣсѣхъ хоронити и поспирати, не може выповнити желаня вѣсѣхъ, то множить ся число незадоволеныхъ а съ ними число тыхъ элементѣвъ, котрѣ нарушаютъ миръ и мирный розвѣд нашихъ экономичныхъ ѳтношенъ. Чимъ разъ бѣльше рознадае ся людска оуспѣльність, чимъ разъ

бльше забувають поодинокі стани, що они разом творять одну родину Божу; що, як жаден член самъ собою не творить тѣла, лише получене всѣх членів тѣла, такъ и жаден станъ самъ собою не творить людской суспѣльности, лише получене всѣх станів разомъ, и що кождый станъ, якъ бы и були его занятія, має служити цѣлѣй людскѣй суспѣльности и для добра цѣлости причиняти ся. (Єсть протое тымъ важнѣйшимъ и потребнѣйшимъ, чтобы были выбрані мужѣ, котрі мають тепле серце для нужды поодинокихъ станівъ, а такожъ и поглядъ на цѣлѣсть собѣ виробили; мужѣ, котрі истнуючі соціалній роздоры не побблшають тымъ, що взбуджають невѣрїе незадоволене, но радше старають ся любовію и справедливостію тіи роздоры усунути и испытуючи все безъ упередженя стремлять до того, чтобы противнѣсть интересівъ вырвнати, и такъ загальне добро пднести.)

Якъ ту шукати ся мусить поеднання интересівъ, а именно якъ руко дѣльництво, рблництво и дрбнѣй прамыслъ мусять бути хоронені, такъ въ особенности мусить бути полагоджена и усунена рбжница, яка повстала въ новѣйшихъ часахъ межѣ клясою посѣдающею и станомъ робѣтничимъ ничего непосѣдающимъ и некористными економичными ѣтношенями, якъ такожъ пдбурюющею дѣятельностію элементівъ, котрі натискають на переворотъ, заострила ся, зараджуючи тому черезъ мудре и вырвняюще законодавство. Вправдѣ истнують уже ѣтъ кѣлькохъ лѣтъ гдекотрі спасительно впливаючі соціално-политичнї законы, но еще много остае до здѣлани, великіи задачѣ еще предстоятъ, и на ихъ скоре рѣшене мусять ревнымъ содѣйствіемъ наставати Вашї заступники въ думѣ державной. Мусите протое при выборахъ звернути Ваше око на мужѣвъ, котрі и вѣдомостями и досвѣдченемъ суть до того содѣйствія способными, котрі мають волю дѣйствовати въ томѣ направленю, чтобы черезъ введење доброго соціалного законодавства были слаби охоронені противъ сильныхъ, честна праця противъ нечестной конкуренціи, и не повиннисьте такихъ выбирати, котрі гадають, що соціалній теперѣшнї борбы дадутъ ся лише вишними могучими средствами придусити.)

Недостатокъ и нужда, котрыхъ мусимо бути въ нашъ скорѣбъ щоденно свѣдками, выплывають изъ грѣха и изъ вадливого соціалного устройства. Наслѣдки грѣха усунути не удасть ся намъ николи. Якъ довго люди живутъ на земли перебувати буде и недостатокъ и нужда. Божественный Спаситель учитъ то выразно: „Всегда нищія имате съ собою“*) и тымъ збивае пустї обѣтницѣ тыхъ, котрі говорятъ, що могли бы все убожество и нужду зъ свѣта усунути и всѣхъ людей богатыми и щастливими здѣлати. Нѣ, якъ не можна усунути первнѣсть межѣ людьми, такъ такожъ не можна усторонити рбжницю въ вишнихъ ѣтношеняхъ, и якъ довго свѣтъ стоить такъ довго буде такожъ убожество и недостатокъ, нужда и слабѣсть тревати.

(Но убогихъ, котрі працѣ и хлѣба шукать и не знаходять, котрі голодуютъ и не знаходять никого кто бы ихъ насытивъ, — убогихъ, котрі

мерзнуть а не отримують одѣжи; убогихъ, котрі умирають, понеже нема никого котрый бы ся ними занявъ — такихъ убогихъ не повинно бути въ соціалномъ на пдетавахъ христїанскихъ устройномъ порядку. Бо, хотяи недостатокъ и убожество, наслѣдки грѣха по все часы будутъ перебувати, то се зло черезъ недостатки въ нашомъ нынѣшномъ суспѣльномъ устройствѣ заоструе ся ажъ до неносимого. Тїи недостатки усунути, єсть задачей людской суспѣльности, правительства, громады, а даже кождого чловѣка, котрий вывчивъ ся въ школѣ Іисуса Христа, якъ велике милосердіе оказавъ Онъ для насъ, и якъ строго наказавъ намъ, чтобысьмо милосердіе выконували. Державне законодавство, стараниѣсть громады о убогихъ, доброхотна по упорядкована христїанска добротнѣсть, все то мусить вспѣшно дѣлати, чтобы завести суспѣльный порядокъ, въ котромъ не було бы ніяке убожество и нужда повбставленї безъ помочи.

Хотий мы ѣтъ тои такъ горячо бажаємої цѣли єсьмо еще далеко, то можемо ю на певно осягнути если наука, примѣръ и ласка нашего Спасителя глубше перейме и теплѣше загрѣе сердца людей, если громады въ своимъ соціалномъ дѣйствованю пересякнутъ духомъ любви и милосердіа, если правительство буде стремѣло до безустанно разумного поступу въ соціалномъ законодавствѣ и въ дусѣ христїанскомъ. Тїи поступи радо повитае кождый розсудный и буде его жадати даже тогда, если бы мали ся наложить жертвы для посѣдающихъ клясѣ. Противно же жаденъ христїанинъ, жаденъ католицкїи мужъ не може одобрити тыхъ средствъ, котрі для устороненя зла предлаждаютъ ся тыми, що выдаютъ себе за властивыхъ исключныхъ заступникѣвъ робѣтничого люду. Тїи мужѣ старають ся о полѣпшене ѣтношене робѣтничого стану черезъ цѣлковитый переворотъ нашихъ суспѣльныхъ обставинъ, черезъ знесенє всякой власности, черезъ упаньствоване землѣ, капиталу и средствъ робѣтничихъ. Всѣмъ обѣцюють они рѣвнїи ужитокъ при рѣвнїи працѣ, а въ дѣйности основали бы они черезъ незносно невѣлнїцтво и черезъ найогиднѣйшїи примусѣ лише свое власне пановане. Они выходятъ на зивчене церкви и христїанства, котрі ставляютъ найсильнѣйшїи опѣръ ихъ згубнымъ плянамъ, и дятого суть ихъ бесѣды и письма переповненїи пустыми нападами на церковь и ви служителѣвъ, высмѣянемъ и поруганемъ найсвятѣйшихъ устройствъ нашихъ святой религїи. Вѣру въ Бога и его прѣвиднїе, потѣшительну надѣю на вѣчнѣсть, привязанє до церкви и довѣрїе до своихъ душпастврей хотять они вырвати зъ сердца робѣтника, котрого нужда дуже часто робить склоннымъ до такихъ приманчивостей и бльше ужиточнымъ до такихъ згубныхъ цѣлей.

(Католицкїи робѣтники, по першїи разъ будете завбзванї до урны выборчов, чтобы черезъ ѣтдане своихъ голосѣвъ выслати мужѣвъ Вашего довѣрїа до думы державной! Зъ рбжнихъ сторонѣ будутъ добывати ся о Вашїи голосы, именно изъ стороны, котра мнимо сама хоче заступати Вашїи интересы. Будуть церковь и ви служителѣвъ передѣ Вами посуджовати и клеветати, будутъ старати ся звабити Васъ черезъ надмѣрнїи неисполнїи обѣтницѣ и првреченя, будутъ Вамъ говорили, що уже близкїи єсть часъ выбавленя изъ земской нужды, що надѣйшли уже для Васъ дни щастливїи, если дастьте

*) Мат. 26. 11.

голосы Ваші на мужівъ, котрі твердятъ, що суть єдиними заступниками робѣтниківъ. Стережѣть ся бѣть такихъ ложныхъ пророкѣвъ! Они не мають нічого, чимъ бы могли додержати свои проречєня, но можуть Ваше положєне еще погѣршити. Нѣ, вѣрте скорше тымъ, котрі наставляють Васъ и Ваші дѣти во вѣрѣ церкви, котрі доси були Вашими випробованими провѣдниками и всегда во всѣхъ потребахъ Вашими вѣрными дорадами, котрі мають тепле сердце для Вашего духового и земного добра. Отъ нихъ дайте ся поучити о цѣляхъ тыхъ зводителѣвъ, и не слухайте людей, котрі Вамъ представляють що на розвалинахъ олтаря и трону можуть побудовати рай. Выбирайте мужівъ, котрі вѣрно привязані до католицьон вѣры, мужівъ, котрі мають сердце для недостатку и нужды люду и суть готовыми, на законній дорозѣ, и всѣми правными средствами зарадити злу, котре Васъ утискає, мужівъ, котрі словомъ и дѣломъ визнають стару, вѣчно правдиву науку, що безъ Бога не може бути ніякого щастя, безъ вѣчности ніякой надѣи, безъ християньской вѣры ніякой правдивой любви!

Тое же упоминєне звертаємъ такожъ еще разъ до всѣхъ выборцѣвъ, якого бы стану они були. Выбирайте католицькихъ мужівъ, котрі не суть лише по имени католиками, но свою вѣру явно устами визнають, и въ своимъ житю дѣлами заявляють. „*Аще не Господь созиждеть домъ, всеу трудиша ея зиждуци**“). Безъ Бога нема крѣпкой власти. Хотя правительство може силою много вымусити, то однако може лише тогда выповнити свою задачу, наколи и якъ довго народъ захоче боже устройство, зъ которого повстає кожда людска сила. Кожде державне устройство мусить протое всегда мати передъ очима, що оно покликане єсть лише боже устройство людскими средствами въ державѣ поставити и удержати. Если бѣтупити бѣть своего начала подкопує само себе, и помагає нещастній працѣ тыхъ, котрі хотять устройство державне и боже уничтожити. Противъ могучихъ нехристияньскихъ напрямѣвъ потреба такожъ бѣльше якъ колись мужівъ, котрі бѣдають Богу, що єсть Бога, а цѣсарєви що єсть цѣсаря. Выбирайте отже такихъ мужівъ, а скрѣпите тымъ повагу державы, охороните спасительну дѣятельность церкви и уготовите дороги до поєднаня и до соціального мира!

Но щобы предстоячі выборы наші надѣи и желаня выповнили, католицькій выборцѣ, то будьте согласні! Роздоры межи Вами були доси часто причиною Вашої слабости. Если католики въ Австрій не хотять бѣтклонити ся бѣть всякого вилыву на публичні справы монархій, если не хотять найважнѣйші справы погубити, то не повинно такъ збѣтати! Маєте вѣрбѣльный прапоръ, около которого повиннєсьте згромадити ся при тыхъ выборахъ — святу католицьку вѣру. Дастъ Богъ, католицькій мужъ, що около того знаку соединєныхъ, увидимъ Васъ яко побѣдителей!

Отдаємо ту важну справу пѣдъ всемогучій покровъ Бж҃ій, поручаємъ ю могучому заступництву преблагословєнной Дѣвы Маріи и для того постано-

*) Псал. 26. 1.

вляємъ, щобы однои зъ найблизшихъ недѣль передъ днемъ выбору по близшѣмъ означєню душпаствыря во всѣхъ парохіяльныхъ церквахъ нашихъ Епархій Найсвятѣйшій Тайны до публичного поклонєня буди выставлені и бѣтправлені збѣтали молитвы о добрѣ выборахъ, котрі бы принесли благословєніє церквѣ и цѣлѣй бѣтчинѣ.)

На знакъ же нашон Архїєпископскон любви вносимъ вѣспѣльно руки и благословимо Васъ во имя Отца и Сына и св. Духа Аминь.

Дано въ мѣсяцѣ Сѣчня року спасєнія 1897.

Францъ де Павля Кардиналь Шенборнъ, князь Архїєпископъ Прагскій,
 Антонъ Іосифъ Кардиналь Груша, князь Архїєпископъ Вѣдєньскій,
 Георгій Кардиналь Коппъ, князь Епископъ Вроцлавскій,
 Сильвестеръ Кардиналь Сембратовичъ, Архїєпископъ Львѣвскій обр. гр. кат.,
 Іоаннъ Ев. Кардиналь Галлеръ, князь Архїєпископъ Сальцбургскій,
 Фулгентій Царєвъ, Архїєпископъ, Епископъ зъ Лєсини,
 Исаакъ Николай, Исаковичъ, Архїєпископъ Львѣвскій обр. орм.,
 Алойзій Маттїй Цорнъ, князь Архїєпископъ Горици,
 Северинъ Моравскій, Архїєпископъ Львѣвскій обр. лат.,
 Григорій Райчевичъ, Архїєпископъ Зары,
 Теодоръ Конъ, князь Архїєпископъ Оломунєцкій,
 Лука Солєцкїй, Епископъ Черемышльскій обр. лат.,
 Игнатїй Лобосъ, Епископъ Тарновскій,
 Емануїль Іоаннъ Шебель, Епископъ Лютомирскій,
 Францъ Сал. Бауеръ, Епископъ Бернєвскій,
 Симеонъ Айхнеръ, князь Епископъ Брикєнєвскій,
 Яковъ Миссиа, князь Епископъ Люблянскій,
 Іоаннъ Крест. Фляппъ, Епископъ зъ Парєнцо-Поля,
 Мартинъ Іосифъ Ржига, Епископъ Будовицкїй,
 Іоаннъ Пузына, князь Епископъ Кракѣвскій,
 Евгенїй Кароль Валюссї, князь Епископъ Триденєцкїй,
 Іосифъ Канъ, князь Епископъ зъ Гуркѣ,
 Францъ Марія Допельбауеръ, Епископъ Линцкїй,
 Михаилъ Напотникъ, князь Епископъ Лявантскїй,
 Филиппъ Накичъ, Епископъ зъ Спалато-Макарєва,
 Юліанъ Куиловскїй, Епископъ Станиславскій обр. гр. лат.,
 Іоаннъ Григорій Марчєличъ, Епископъ Рагускїй,
 Едзардъ Іоаннъ Неп. Брыныхъ, Епископъ Кєнїгрєцкїй,
 Леопольдъ Шустеръ, князь Епископъ Сезавскїй,
 Іоаннъ Крест. Рєслєръ, Епископъ зъ Ст. Пєдлєтєнъ,
 Андрей Марія Штеркъ, Епископъ зъ Триєсту-Капо д' Истрия,
 Маттєй Заннонї, Епископъ зъ Себєнїко,

Франц Учеліні, Епископъ зъ Каттаро,
 Константинъ Чеховичъ, Епископъ — ном. Перемышльскій обр. гр. кат.,
 35. Францъ Воляричъ, капитульный викарій зъ Веглія.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 21. Сѣчня 1897.

Ч. 11.

Ч. 27/орд. — Дотычно складокъ въ користь Ювильной фундаціи им. Цѣсря Францъ-Йосифа для войсковыхъ ветеранѣвъ.

Ц. к. Австрійскій державный союзъ войсковыхъ ветеранѣвъ (к. к. Oesterreichischer Militär veteranen Reichsbund) предложивъ Митроп. Ординарію прошене о складки въ користь Ювильной фундаціи имени Цѣсря Францъ Йосифа для удомныхъ и до заробкованя неспособныхъ войсковыхъ ветеранѣвъ. Одобряючи вповнѣ и похваляючи патриотичну цѣль сея въ житѣ впровадити ся маючю институцію, звертаемъ ся до В. Ч. Духовенства съ умильнымъ вѣзванемъ, щобы якъ всегда такъ и теперь своими охочими жертвами товъ богоугодне дѣло підперти и до его впровадження радо и готово причинити ся не залишили. Датки належить надсылати до Митроп. Консисторіи, котра тѣмъ же разомъ на мѣсце назначена доставить.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 16. Сѣчня 1897.

Ч. 12.

Ч. 60. — Въ справѣ жертвъ на будову церкви въ Берегахъ гѣрнхъ.

На прошене Ч. О. Вол. Левицкого завѣдателя Берлогъ гѣрнхъ (Перемышльской Епархіи) оголошуе ся слѣдуюча

О д о з в а.

Справдѣ въ такъ великомъ нещастію, въ якомъ находить ся село Береги гѣрнхъ въ глубокыхъ горахъ Бескида, повѣтъ Льско, дек. Затварницкого, Епар. Перемышльской може жадне село не находило ся. Рѣкъ тому, якъ напу камѣну стареньку, будовану въ часахъ панщины церковъ, ц. к. власти

замкнули зъ огляду на публичну безпечность. И такъ лишилисьмо ся безъ Дому Божого. До того справдѣшого нещастія причинило ся ще и друге. Ого коли цѣлый засѣвъ уже доврѣвавъ и часъ було збирати, 2-го Бересня збрвала ся сильна буря, а градъ въ пѣвъ години выбивъ цѣлый засѣвъ. Що за розлука людей буда, годѣ и подумати, кто не бачивъ власными очима. Жаденъ газда зъ цѣлого засѣву не збравъ хотьбы курцѣ дати. Голодъ въ селѣ! нужда и розлука велика! дѣти ѣсти плачуть, а старшій съ слезами утуляють ихъ. До того прійшло еще и третє нещастє: „зараза на худобу“. Торги, ярмарки позамыканіи, не можна ничего продати; гинь, гроша не дѣстанешъ! Однакъ мимо того, що Господь Богъ на насъ такъ тяжкй досвѣды спускае, не тратимо анѣ на хвильку надѣи и съ цѣлою силою беремо ся до дѣла: будемо съ весною нову церковь. Въ тѣй цѣли мы вже згодили за контрактомъ готове рѣзане дерево, котре маемо ратами сплачувати. Але Богъ свѣдкомъ, що вглянувши глубше въ наше прикре положене, не вѣсмо въ силѣ самі о власныхъ силахъ Дѣмъ Божій здвигнути, хоть бы и найскромнѣйшій. Въ томъ великомъ горю, памятаючи на слова св. Евангелія: „просите а дасть ся вамъ“, пукаемо дорогою сею до сердець всѣхъ и маемо сильну надѣю, що на нашъ голосъ не будете закамѣнѣлыми и прійдете намъ въ помѣчь. — Протоє смиренно въ глубокѣй покорѣ звертаемо ся до Впреосв. и Всевѣт. Митр. и Еписк. Ординаріатѣвъ, Впреп. Капитулѣ всѣхъ трехъ Епархіи, до нашего вельми патриотичного Духовенства, свѣтской интелігенціи, Ч. Ч. Братствъ церковныхъ и Начальствъ громадъ и всѣхъ добромыслящихъ людей съ горячимъ прошенемъ о дарѣ на будову новой церкви, матери нашего спасенія — въ глухихъ горахъ. Не маемо магнатѣвъ, графѣвъ, шляхты, — котрыхъ бы запомага струями плыла, якъ то бувае, але за то маемо людей съ благороднымъ и патриотичнымъ сердцемъ, котрѣ вже не разъ дали доказъ свои жертволюбности и патриотизму. Ще разъ просимо о дары на будову церкви — а вдячность наша буде записана въ сердцахъ нашихъ во вѣки и будемо горячо заносити молитвы передъ престолъ Всевышняго о благословеніи для нашихъ Впр. Добродѣѣвъ а Богъ сторицею надгородитъ Васъ, Вдост. Жертводатель, що намъ въ имя св. справы помоглисьте дѣмъ Божій выбудовати. Всякі датки прошу присылати на руки гр. к. Уряду парохіального въ Берегахъ п. Лютовиска.

За комитетъ:

ВОЛОДИМИРЪ ЛЕВИЦКІЙ

гр. к. добѣдж. завѣдатель парохіи Береги гѣрнхъ,
 парохъ въ Цариньскѣмъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 20. Сѣчня 1897.

ХРОНИКА.**Введеніи ОО.:**

- Ч. 8363/96. Зеновъ Гутковскій въ завѣд. Кутышь,
 Ч. 8365/96. Александръ Ротко въ завѣд. Десятникъ,
 Ч. 8369/96. Лука Побоярскій въ завѣд. Мшаны,
 Ч. 8411/96. Евстахій Нижанковскій въ завѣд. Должанки,
 Ч. 8415/96. Стефанъ Пытлыкъ яко парохъ Сѣльця-Беньковъ,
 Ч. 8464/96. Евстахій Радкевичъ въ сотр. Добротвора,
 Ч. 8498/96. Петръ Минько въ завѣд. Славска,
 Ч. 8660/96. Кирилъ Левицкій яко парохъ Бортникъ,
 Ч. 9080/96. Емилианъ Билникевичъ въ завѣд. Даданецъ,
 Ч. 9102/96. Николай Демьянскій въ сотр. Корсова,
 Ч. 9103/96. Николай Герасимовичъ яко парохъ Бѣляецъ,
 Ч. 9247/96. Юсефъ Рейтросскій въ завѣд. Гуцлацъ вел.,
 Ч. 9427/96. Володиміръ Левицкій въ завѣд. въ Ляшкахъ корол.,
 Ч. 9476/96. Іоаннъ Кордуба въ сотр. въ Щарци,
 Ч. 9695/96. Грегорій Дьяковскій въ завѣд. Ценева.

Увѣльненіи ОО.:

- Ч. 8102/96. Зеновъ Гутковскій ътъ завѣд. Голоска вел.,
 Ч. 8158/96. Александръ Ротко ътъ завѣд. Бортникъ,
 Ч. 8294/96. Кирилъ Левицкій ътъ завѣд. Ражнева,
 Ч. 8295/96. Григорій Стецѣвъ ътъ завѣд. Рувятичъ,
 Ч. 8363/96. Михаилъ Вавракъ яко парохъ Кутышь,
 Ч. 8364/96. Іоаннъ Рейтаровскій ътъ завѣд. Десятникъ,
 Ч. 8379/96. Михаилъ Шведицкій яко парохъ Мшаны,
 Ч. 8411/96. Петръ Билнискій яко парохъ Должанки,
 Ч. 8415/96. Емилианъ Билникевичъ ътъ завѣд. Сѣльця Беньковъ,
 Ч. 8795/96. Евгенийъ Витошанскій ътъ сотр. Кошлякъ,
 Ч. 9107/96. Іоаннъ Дорожнискій ътъ сотр. въ Щарци,
 Ч. 4170/96. Іоаннъ Кордуба ътъ сотр. въ Подкамена,
 Ч. 9826/96. Іоаннъ Яблонскій ътъ сотр. Незнамова,
 Ч. 9791/96. Іларій Гучковскій ътъ сотр. Чемеранецъ,
 Ч. 9792/96. Казиміръ Савицкій ътъ сотр. въ Ратыщи.
- Выс. ц. к. Намѣстниство завѣдомило Митроп. Консистоцію, що Выс. ц. к. Министерство асигновало плату для приват. сотрудниковъ:**
- Ч. 8448/96. въ Кобыловодогахъ на 1 рѣкъ,
 Ч. 9019/95. въ Прошлѣ на 1 рѣкъ,
 Ч. 9082/96. въ Колтовѣ на 2 роки,
 Ч. 9395/96. въ Полянѣ на 1 рѣкъ,

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

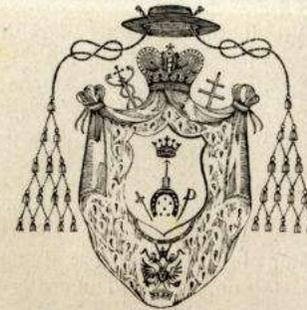
Львовъ, дня 30. Сѣчня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографіи Стварошицкой.

Львѣвско-Архіепархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 19. Лютого

Ч. III.

Ч. 13.

Ч. 54/97. — Товариство для помочи дефиціентѣвъ духовнаго стану.

Подаетъ ся до вѣдомости ВЧ. Клира слѣдующій проспектъ товариства для помочи дефиціентѣвъ духовнаго стану:

Prospect
 des Emeriten-Vereines des katholischen Clerus,
 registrierte Hilfscasse in Wien, Bezirk I,
 Wipplingerstrasse Nr. 30. „JANUSHOF“.

Qui sibi nequam, cui alii bonus erit? (Eccli. 14, 5). — Viribus unitis.

Von mehreren Mitgliedern des Emeriten-Vereines wurde der Wunsch ausgesprochen, die wichtigsten Stellen der Statuten in Frage und Antwort zu kleiden, damit sie leicht fasslich werden.

Wir entsprechen bereitwilligst diesem Wunsche, indem wir nachfolgende Fragen stellen, dieselben beantworten und unseren Prämien-Tarif anhängen.
I. Frage: Welchen Zweck hat der Emeriten-Verein?

Antwort: Der Emeriten-Verein hat den Zweck, allen Personen **geistlichen** Standes in Oesterreich, welche als **ordentliche** Mitglieder des Emeriten-Vereines aufgenommen werden und eine ihrer Altersklasse entsprechende Prämie entrichten, **für den Fall ihrer Invalidität** nach dem Grundsätze der Wechselseitigkeit Invaliden-Renten zu versichern. Laien können sonach als ordentliche Mitglieder dem Emeriten-Vereine nicht beitreten.

2. Frage: Von welchem Grade muss die Invalidität des ordentlichen Mitgliedes sein, auf dass es in den Genuss der versicherten Rente gelangt?

Antwort: Wenn das ordentliche Mitglied in einem solchen Grade invalid wird, dass es unfähig ist, seinen geistlichen Beruf auszuüben, so gelangt es in den Genuss der versicherten Rente, beziehungsweise Renten-Quote (Siehe die Antworten auf die Fragen: 5, 6, 7, und 8!)

3. Frage: Unter welchen Bedingungen können Personen geistlichen Standes als ordentliche Mitglieder aufgenommen werden?

Antwort: Nur solche Personen geistlichen Standes, welche die Altersgrenze von 45 Jahren und 6 Monaten noch nicht überschritten haben und körperlich sowie geistig gesund sind, können als ordentliche Mitglieder vom Vorstande aufgenommen werden, beziehungsweise Invaliden-Renten versichern. Der Erledigung des Versicherungs-Antrages muss sonach die ärztliche Untersuchung des Versicherungs-Antragstellers vorangehen. Den Arzt, von welchem sich der Antragsteller untersuchen zu lassen hat, wird der Verein nach Einlauf des Versicherungs-Antrages, dem der Altersnachweis (Taufschein) beizuschliessen ist, bezeichnen. Ueber 45 Jahre und 6 Monate alte Personen können als ordentliche Mitglieder nur von der General-Versammlung aufgenommen werden.

4. Frage: Welcher ist der niedrigste und welcher der höchste Jahresrentenbetrag, der von einem ordentlichen Mitgliede versichert werden kann?

Antwort: Oe. W. fl. 120,— ist die niedrigste und ö. W. fl. 720,— ist die höchste Jahresrente, die ein ordentliches Mitglied versichern kann?

5. Frage: Welcher Art sind die Renten, die man beim Emeriten-Vereine versichern kann?

Antwort: Man kann entweder eine **steigende** oder eine **fixe** Invaliden-Rente **oder beide zugleich** versichern; im letzteren Falle dürfen jedoch beide Renten zusammen den Betrag von ö. W. fl. 720,— nicht übersteigen.

6. Frage: Was versteht man unter einer steigenden und was unter einer fixen Invaliden-Rente?

Antwort: Wenn eine versicherte Invaliden-Jahres-Rente in so viele gleiche Theile getheilt wird, als die Aufschubszeit (die Zeit, während welcher die Prämie längstens zu entrichten ist), Jahre enthält, die versicherte Rente im ersten Jahre mit dem ersten Theile der Rente beginnt und während der Activität des Versicherten, längstens aber während der Aufschubszeit **jährlich um eine Quote** bis zu dem versicherten Höchstbetrage steigt, so ist dies eine **steigende** Rente.

Wenn also ein 45 Jahre alter Geistlicher eine steigende Invaliden-Jahres-Rente von ö. W. fl. 600,— mit 20 jähriger Aufschubszeit versichert und nach 5 Jahren invalid wird, so bekommt er $\frac{5}{20}$ der Rente = ö. W. fl. 150.—; wird er nach 10 Jahren invalid, so erhält er $\frac{10}{20}$ der Rente = ö. W. fl. 300.—; wird er nach 20 Jahren invalid, so erhält er $\frac{20}{20}$ der Rente = ö. W. fl. 600.— jährlich während der ganzen Zeit seiner Invalidität.

Unter einer **fixen** Invaliden-Jahres-Rente versteht man diejenige Jahres-Rente, welche, wenn die Invalidität eintritt, jährlich in der **vollen versicherten** Höhe ausgezahlt wird. Wenn ein 30 Jahre alter Geistlicher eine fixe Invaliden-Jahres-Rente von ö. W. fl. 600,— mit 35 jähriger Aufschubszeit versichert und nach 10 Jahren invalid wird, so bekommt er eine Rente von ö. W. fl. 600.— jährlich während der Dauer seiner Invalidität ausgezahlt.

7. Frage: Wann beginnt der Genuss der versicherten, steigenden Invaliden-Jahres-Rente?

Antwort: Der Genuss einer versicherten, **steigenden** Invaliden-Jahres-Rente beginnt, wenn der Versicherte **nach mindestens fünfjährigem, ununterbrochenem Versicherungsbestande** während seiner weiteren Lebenszeit invalid wird, und **dauert während der ganzen Zeit seiner Invalidität**. Wird er vor dem 5 jährigen ununterbrochenen Versicherungsbestande invalid, so erhält er nur die eingezahlten Jahresprämien (ohne Zuschläge) sammt 3% Zinsen und Zinseszinsen zurück.

Ein Beispiel: Ein 35 Jahre alter Geistlicher (III. Versicherungsclassen, Aufschubszeit 30 Jahre) versichert eine steigende Invaliden-Jahresrente von ö. W. fl. 600.—, bezahlt dafür jährlich ö. W. fl. 46.50 an Prämie + ö. W. fl. 4.50 an Regiezuschlag = ö. W. fl. 51.— und wird nach 20 jährigem Versicherungsbestande invalid, so bezieht er $600 : 30 = 20 \times 20 =$ ö. W. fl. 400.— Jahresrente, solange er invalid bleibt; wird er schon nach 4 jähriger Versicherungsdauer invalid, so bekommt er die eingezahlten Jahresprämien (ohne Regiezuschlag) $46.50 \times 4 =$ ö. W. fl. 186.— + 3% Zinsen + Zinseszinsen zurück.

8. Frage: Wann gelangt der auf eine fixe Invaliden-Rente Versicherte in den Genuss derselben?

Antwort: Ein auf eine **fixe** Invaliden Rente Versicherter gelangt in den Genuss dieser Rente, wenn er **nach mindestens 10-jährigem, ununterbrochenem Versicherungsbestande** während seiner weiteren Lebensdauer invalid geworden ist und bezieht die versicherte Jahres-Rente **während der ganzen Zeit seiner Invalidität**. Wird er vor dem 10-jährigen Versicherungsbestande invalid, so werden an ihn nur die eingezahlten Jahresprämien (nicht auch die statutenmässigen Zuschläge) mit 3% Zinsen und Zinseszinsen ausgezahlt.

Ein Beispiel: Ein 20 Jahre alter Seelsorger (II. Versicherungsclassen, Aufschubszeit 35 Jahre) versichert eine fixe Invaliden-Jahres-Rente von ö. W. fl. 700.— bezahlt dafür jährlich ö. W. fl. 58.45 an Prämie und

ö. W. fl. 5.25 an Regiezuschlag, sonach zusammen jährlich ö. W. fl. 63.70 und wird nach 10 Jahren invalid, so bezieht er während der ganzen Dauer seiner Invalidität eine jährliche Rente von ö. W. fl. 700.— Wäre er schon nach 6-jährigem Versicherungsbestande invalid geworden, so hätte er nur die eingezahlten Jahresprämien (ohne Regiezuschlag) $58.45 \times 6 = \text{ö. W. fl. } 350.70 + \text{Zinsen} + \text{Zinseszinsen}$ zurückerhalten.

9. Frage: Was geschieht, wenn die Invalidität der die Invaliden-Rente bereits geniessenden Person wieder behoben wird?

Antwort: In diesem Falle wird die Zahlung der Invaliden-Rente eingestellt. Wünscht die wieder activ gewordene Person für den Fall, als sie später neuerdings invalid werden sollte, eine Rente zu beziehen, so muss sie die Prämienzahlung, welche nach dem Eintritte der Invalidität eingestellt wurde, wieder aufnehmen.

10. Frage: Wann kann ein ordentliches Mitglied freiwillig austreten und was bekommt es als Abfertigung?

Antwort: Ein ordentliches Mitglied kann am Schlusse eines jeden Versicherungs-Jahrganges austreten und erhält in diesem Falle $\frac{2}{3}$ des Zeitwerthes seiner Versicherung als Abfertigung baar ausgezahlt.

11. Frage: Was geschieht, wenn die versicherte Person die Prämienzahlungen einstellt und auf eine Abfertigung nicht reflectirt, sondern weiterhin Mitglied des Vereines verbleiben will?

Antwort: In diesem Falle wird die versicherte Invaliden-Rente auf denjenigen Betrag reducirt, den sich das Mitglied mit dem Zeitwerthe seiner Versicherung begründet hat.

12. Frage: Welche Einnahmen hat der Emeriten-Verein ausser den Prämien, Zuschlägen und Zinsen?

Antwort: Der Emeriten-Verein nimmt **auch unterstützende Mitglieder auf Jedermann, also auch ein Laie**, kann als unterstützendes Mitglied aufgenommen werden, wenn er dem Vereine entweder ein- für allemal einen Betrag von mindestens ö. W. fl. 100.— oder einen jährlichen Betrag von mindestens ö. W. fl. 5.— spendet. **Die unterstützenden Mitglieder haben keinerlei Haftungsverbindlichkeiten aus den Versicherungsgeschäften der Hilfscasse. Ein unterstützendes Mitglied kann wann immer austreten.**

13. Frage: Kann man ein ordentliches und unterstützendes Mitglied in einer Person sein?

Antwort: Ja.

14. Frage: Auf welcher Grundlage wurde der Emeriten-Verein aufgebaut?

Antwort: Die Prämienberechnung des Emeriten-Vereines beruht auf streng versicherungstechnischer Grundlage. Es ist der einzige Emeriten-Verein in Oesterreich, welcher eine solche Grundlage besitzt.

15. Frage: Ist die Gründung dieses Emeriten-Vereines einer Nothwendigkeit entsprungen?

Antwort: Herr Rudolf Klang-Egger, Director des „Janus“ Wechselseitige Lebensversicherungs-Anstalt in Wien, welcher sich seinerzeit der Mühe unterzogen hat, die Einrichtungen der in Oesterreich-Ungarn bestehen-

den Deficienten-Anstalten zu studiren und das Ergebnis dieser seiner Studien in seinen in den Jahren 1894/95 erschienenen zwei Brochuren publicierte, hat darin als Fachmann den Nachweis geliefert, dass die wenigen in Oesterreich bestehenden Diöcesan-Deficienten-Anstalten nicht auf versicherungstechnischer Grundlage beruhen, dass die Einzahlungen der Mitglieder ganz ungenügend sind, und dass daher ein Theil dieser Anstalten trotz der unzulänglichen Unterstützungen, die den Deficienten gewährt werden, bereits passiv ist, die anderen aber in wenigen Jahren passiv werden, wenn sie bei ihren derzeitigen Einrichtungen verbleiben.

Dieser Nachweis gab den Impuls zur Gründung einer allgemeinen, versicherungstechnisch eingerichteten Emeriten-Versorgungs-Anstalt für die katholische Geistlichkeit in Oesterreich, beruhend auf Selbsthilfe und Gegenseitigkeit, und so entstand der Emeriten Verein des katholischen Clerus, registrierte Hilfscasse in Wien welcher, wenn er seitens der P. T. Geistlichkeit entsprechend gewürdigt wird, sich zu einem der grössten Invaliden-Renten-Vereine entwickeln kann.

Herr Rudolf Klang-Egger, welcher über Ansuchen der Herren Gründer auch die Statuten und Tarife des Emeriten-Vereines ausgearbeitet hat, wurde infolge seiner Verdienste um das Zustandekommen des Emeriten-Vereines mit dem päpstlichen Gregor-Orden ausgezeichnet, woraus ersichtlich ist, dass die Gründung des Emeriten-Vereines vom heiligen Vater nicht nur stillschweigend sanctionirt, sondern auch als eine gemeinnützige That einer öffentlichen Huldbezeugung würdig erachtet wurde.

16. Frage: Von wem wurde der Emeriten-Verein ins Leben gerufen, von wem wird er verwaltet und von wem geleitet?

Antwort: Der Emeriten-Verein wurde von den Herren:

Prof. Dr. Josef Scheicher, Reichsraths- und Landtags-Abgeordneter.

Franz Stauratz, Spiritual, und

Roman G. Himmelbauer, Chefredacteur des Correspondenzblattes für den katholischen Clerus,

gegründet, wird von den Vorstandsmitgliedern:

Rudolf Eichhorn, Pfarrer in Nussdorf (Wien), Obmann,

Ferdinand Guschel, Cooperator an der Pfarre Am Hof in Wien
Obmann-Stellvertreter, und

Johann Schandl, Cooperator an der Pfarre St. Elisabeth in Wien,
verwaltet und von dem Vorstande der Hauptfiliale des „Janus“, **Emanuel Wottawa**, welcher zum Kanzleidirector des Emeriten-Vereines gewählt wurde, geleitet.

Die Verwaltung sowie die Leitung geschieht ganz unentgeltlich.

17. Frage: An wen hat man sich zu wenden, wenn man als Mitglied des Emeriten-Vereines aufgenommen werden will?

Antwort: An die Direction des Emeriten-Vereines des katholischen Clerus in Wien, Bez. I, Wipplingerstrasse 30, welche alle Anfragen bereitwil-

лигст beantwortet und die Statuten sowie die Declarationen portofrei einsendet.

Die für je ö. W. fl. 100.— Invaliden-Rente bis auf Weiteres jährlich zu entrichtenden Prämien und Regiebeiträge sind aus nachfolgendem Tarife zu ersehen. Die ein- für allemal zu entrichtende Aufnahmegebühr beträgt ö. W. fl. 1.— für je ö. W. 100.— zu versichernde Rente, mindestens aber ö. W. fl. 4.—.

Versicherungsentgelts- (Netto- und Brutto-) Tarif.

Versicherungsklasse	a) Für die steigende Invalidenrente					b) Für die fixe Invalidenrente				
	Beitrittsalter in Jahren	Maximum der Zahlungsdauer in Jahren ausgedrückt	Abge- rundete Durch- schnitts- prämie	Regie- kosten- zuschlag	Zu- sammen- jährlich zu entrich- ten	Beitrittsalter in Jahren	Maximum der Zahlungsdauer in Jahren ausgedrückt	Abge- rundete Durch- schnitts- prämie	Regie- kosten- zuschlag	Zu- sammen- jährlich zu entrich- ten
	bis		fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	bis		fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
I	25	40	5.—	— .75	5.75	25	40	7.—	— .75	7.75
II	26—30	35	6.—	.75	6.75	26—30	35	8.35	— .75	9.10
III	31—35	30	7.75	— .75	8.50	31—35	30	11.—	— .75	11.75
IV	36—40	25	10.15	— .75	10.90	36—40	25	14.70	— .75	15.45
V	41—45	20	13.70	— .75	14.45	41—45	20	20.10	— .75	20.85

ANMERKUNG. Bei $\frac{1}{2}$ jähriger Prämienzahlung sind $1\frac{1}{2}\%$
 " $\frac{1}{4}$ " " " " 3%
 " $\frac{1}{12}$ " " " " 6%
 Zuschlag (berechnet von der Jahresprämie sammt Regiezuschlag).

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 19. Сѣчня 1896.

Ч. 14

Ч. 87/орд. — Ще о небезпечно хорыхъ и умирающихъ и о Благословеніи Апостольскѣмъ для нихъ ; а именно о возбужденіи а) любви Божой, б) скрухи для любви, и в) принятія смерти для любви и скрухи.

До Архиврейского посланія о недужныхъ и умирающихъ, въ Вѣдомостяхъ 1890 ч. 70 (ст. 185) додаея слѣдующе:

Въ будди, котроу Папа Венедиктъ XIV. установивъ для недужныхъ и умирающихъ Благословеніе Апостольске съ полнымъ отпускомъ въ часъ смерти, той же св. Отець приказуе, чтобы священникъ всякимъ способомъ старавъ ся привести тыхъ же недужныхъ або умирающихъ ко возбужденію повторительныхъ актѣвъ жалю и чувствъ найгорячѣйшой ко Богу любви. Декотры знатны авторы мовять, що видить ся, же Папа старане ся о возбужденіи актѣвъ найгорячѣйшой любви и скрухи поспавивъ яко условіе удѣляемого полного отпущу.

Но хотъ и тоє мнѣніе не уваглядить ся, всегда явнымъ есть, що возбуждене въ недужномъ а) актѣвъ найгорячѣйшой любви ко Богу, зъ котрой б) и совершенна скруха походить, есть и само въ собѣ наибольшой для недужного ваги, и кромѣ того тымъ способомъ найлегше и найпевнѣйше выповнить ся конечно тоє условіе до досугления полного отпущу въ часъ смерти, чтобы в) смерть яко кару грѣха изъ рукъ Господнихъ терпеливо приймити. Во тоє терпеливе приймене смерти може зъ двойкою побудки мѣсце мати: або зъ обовязку поѣдданя ся волѣ Бождей, що але въ такой тяжкой рѣчи трудно намъ приходить; або зъ любви Г. Бога надъ всею отже и всего того, що Г. Богъ хоче и Ему угодно есть, длятого и смерти нашой яко кары за грѣхъ пбсла волѣ Божой — що очевидно и намъ далеко легше може бути и далеко большу заслугу мае. Во таке приймене смерти не лише есть условіемъ вспмненого отпущу, але и само въ собѣ очевидно найдоскональшимъ актѣмъ любви и скрухи.

Длятого най священникъ приводитъ недужного до возбужденя любви Божой и най представляе въ тѣи цѣли тую такъ чудну доброту Г. Бога, якъ она передовѣмъ являе ся въ цѣлковитѣи оцѣрѣ Г. І. Христа для насъ въ житю Его земномъ и неустанно въ найсв. Тайнѣ Евхаристіи. Въ особености же належить предложить, що и всѣ терпѣнія Г. Богъ лише на добро намъ дае: грѣшникамъ, абы покаяли ся и отъ вѣчной погибели выбавили ся; а каючимъ ся и праведнымъ, абы грѣхи свои спокуювали и незрѣвану заслугу, любви Божой и надгороды небесной позыскали. Таке велике добро есть въ терпѣніяхъ, що св. Тересія, явивши ся по смерти одной законницѣ, мовила, що если бы Святій желали ще на землю вернуть, то лише длятого, абы ще для Г. Бога терпѣти; а св. Францискъ Салезій пише, що если бы Ангелы были способны до зависти, то двоухъ рѣчей завидовали бы намъ: терпѣнія Г. Бога для насъ, и терпѣнія нашего для Г. Бога. И если мы Г. Бога любимъ, коли намъ добро дае, то не есть ще рѣчею певною, чи мы тогда дѣйстно Г. Бога любимъ, чи може скорше тоє добро, котре Онъ намъ дае; але если мы Г. Бога и волю и уподобане Его любимъ, коли терпѣнія на

насть зсылає, то вже безъ всякого сомнѣнія мы тогда Г. Бога Самого любимъ, бо терпѣнія самі въ собѣ нѣякъ любити не можна.

Такъ отже и смерть, котра єсть властиво карою за грѣхъ, буде намъ на найбільше добро и щастє наше, если мы ю приймемъ пбсла волѣ и уподобана Божого для любви Божои и задосытъчиненя за всѣ давнѣйшї грѣхи нашї. Тымъ способомъ и грѣхи нашї найльпше спокуюемъ и найбільшу заслугу любви Божои и надгороды небесной позыскаемъ.

Тымъ способомъ выповнять ся заразомъ найльпше и найпевнѣйше условія повного отпущу при Благословенію Апостольскѣмъ въ часъ смерти. Условія тіи суть слѣдующї три:

1) Сповѣдь и причастіє св., если єсть возможно; однакожь довѣє тая сповѣдь и причастіє св., до котрого недужный про небезпечну хоробу обовязанный єсть.

2) Побожне взыване имени Исуса, устами сли можь, сли же нѣ, то хоть въ серцю. И

3) терпеливе прїймленє смерти яко кары грѣха изъ рукъ Господнихъ.

Длятого най Священникъ, предложивши недужному пбсла сказаного при сповѣди або кромѣ сповѣди побудки любви Божои (особливо въ терпѣніяхъ), запытає его:

а) Чи любите (або хоть хочете любити) Г. Бога для Ёго безконечной доброты цѣлымъ сердцемъ и всѣми силами, надъ всею?

б) Чи жалуете для любви Божои зъ сердца за всѣ грѣхи, котрыми Г. Бога въ цѣлѣмъ житю образилисьте?

в) Чи хочете для любви Божои и для задосытъчиненя за всѣ грѣхи свои съ помочевъ Божовъ прїймати хоробу и смерть въ тѣмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ єсть воля Г. Бога?

Розумѣє ся, що не жадає ся любовь Божє въ чувствѣ (що въ хоробѣ звыкло трудно єсть), але въ воли чоловіка; и що передовсѣмъ помочи ласки Божои до того треба, котру але Г. Богъ съ певностевъ намъ дасть, если Ёго неустанно до кнѣца житя о тоє просити и пдѣ опѣку пресв. Матери Божои удавати ся будемъ. И по тыхъ пытаняяхъ най змовить Священникъ съ недужнымъ по можности повторительно (хоть два разы) слѣдующї молитовки, черезъ котрї и условія отпущу выповнять ся (при чѣмъ треба недужного упбмнути, чтобы имя Исуса, если може, устами вымавлявъ):

а) Исусе, Боже мбї, надъ всею люблю Тя.

б) Для безконечной доброты Твоеи, Господи, люблю Тя надъ всею; и длятого жалую зъ цѣлого сердца за всѣ грѣхи мои.

в) Для любви Твоеи и на задосытъчиненє за всѣ грѣхи мои прїймаю зъ сердца хоробу и такожъ смерть въ тѣмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ єсть воля Твоя и уподобана Твоє. Исусе мбї, милосердія! Солодке Серце Марїи, будь спасенїемъ моимъ, нынѣ и въ часѣ смерти моеи!

Черезъ тіи пытаня и молитовки выповнить ся приказъ буллѣ Папы Венедикта XIV. взглядомъ возбуждена повторительныхъ актѣвъ любви и скрухи и недужному очевидно и само въ собѣ найбільша прислуга здѣлає ся, и въ особенности до дѣйстного позысканя отпущу въ часъ смерти ему якъ найльпше поможе ся.

При сей спбсбности завзыває Митр. Ординаріятъ ѣтносью до наведеного Архіерейского посланія повторно всѣхъ ВЧ. Душпастырей, чтобы св. Єлеопомазаніє и Благословеніє Апостольске въ часъ смерти всѣмъ небезпечно хорымъ удѣлювали; и чтобы сосудъ (або флашочка) съ єлеемъ и сошитъ о небезпечно хорыхъ и умирающихъ, до помянутого Архіерейского посланія доданный, не лишь въ каждой церквѣ, але на случай наглыхъ випадкѣвъ такожъ яко власнбствє матричной церкви, въ дому Пароха и кожного Сотрудника находивъ ся. ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ обовязують ся въ совѣсти, абы тоє всюды при щорочныхъ виантахъ деканальныхъ надзирали и припильновали.

Сошитъ той можна и теперь въ цѣнѣ напередъ присланныхъ 10 кр. у Митр. Консистоїи получить. И мають ся на нѣмъ додатково повышїи три пытаня и три молитовки днписати, на стр. 4 и 5. въ цѣли успособленя недужного до отпущу Благословенія Апостольского, вмѣсто молитвы: О Исусе! о Марїє! и пр. съ надписею: а) *Любовь Божє*, б) *скруха для любви*, в) *прїятіє смерти для любви и скрухи* (при чѣмъ и предлежає розпорядженє занотовати належить т. є. рѣчь и сторону Вѣдомостей). Молитва же „О Исусе! о Марїє!“ и пр. збстане до ужитку на стор. 13; съ тымъ поясненемъ, що отпущъ 40 дней тамъ наведенный розумѣє ся окрѣмъ тыхъ стихѣвъ, при котрыхъ на стор. 5 єсть наведенный особный отпущъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 22. Сѣчня 1897.

Ч. 15.

Ч. 168/орд. — Въ справѣ розсылки Постановленъ Синоду руского ѣтбувшого са 1891 р. въ Львовѣ.

Постановленя Синоду провиціального руского ѣтбувшого са р. 1891 въ Львовѣ, Святѣйшимъ Апостольскимъ Престоломъ Римскимъ затверженї, збстали уже выпечатанї такъ въ языцѣ рускѣмъ якъ и латинскѣмъ, и будуть тыми днями ровделанї до ВЧ. Урядѣвъ деканальныхъ по одному примѣрнику въ языцѣ рускѣмъ для каждого уряду парохїального. ВЧ. Уряды декан. розбшлють до каждого Уряду парохїального собѣ пбдчиненого згаданный примѣрникъ за побранемъ зъ скарбони церковной 2 кр. и зббранї грошѣ бдошлють безпроводочно до Митр. Консистоїи. Книга та має втягнути ся до инвентаря бібліотеки парохїальной и въ

той же бібліотеці переховувати ся. Крім того буде еще печатати ся въ языкѣ рускомъ „Додатокъ“, котрый по опущенію печатнѣ буде такожъ до кожного Уряду парохіального розсланий и котрого цѣна пѣнѣйше установитъ ся. Заразомъ такожъ пересылае ся одинъ примѣрникъ того же Синода съ додаткомъ въ языкѣ латиньскѣмъ для кожного Вч. Уряду деканального даромъ. Завывае ся ВЧ. Духовенство, щобы старало ся вскорѣ съ постановленіями сего Собора докладно познакомити ся, такъ, щобы по ихъ обнародовленію на дієцезальнѣмъ Синодѣ, котрый, дасть Богъ, ѓтбуде ся въ Вересню с. р. въ Львовѣ, и ѓтъ котрого то часу они будуть мали силу обовязуючу, всюды могли бути точно выконуваніи.

Оть Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 4. Лютого 1897.

Ч. 16.

Ч. 1899. — О маючихъ ся ѓтбути реколекціяхъ духовныхъ для Священства.

Зближае ся часъ ся, великого посту, часъ покаяня. Въ тѣмъ особливо часѣ повиненъ каждый христіянинъ-католикъ — пѣсля приказу Церкви св. — вглянути въ свое сердце, всѣ змазы на своей душѣ обмыти горячими слезами, постановити щиро поправити ся и стремѣти до того, щобы душу свою всемі украсити честнотами. Найлучшимъ средствомъ до осягненія тои цѣли суць розмышляня духовнѣ. „Умысль розмышляючій — мовить св. Августинъ — есть початкомъ всего доброго“. Томужь то голосить Церковь св. въ постѣ великомъ всюди науки о страстяхъ Христовыхъ и зывае вѣрныхъ, щобы розмышляючи о страстяхъ и смерти Христовѣй — за насъ понесеныхъ, кажили ся и грѣхи свои оплакували — тому то ѓтбувають ся у насъ всюди найбільше въ великомъ постѣ реколекціи духовнѣ. Но сли такі розмышляня потрібнѣ для кожного христіяннина и каждый протѣ тѣ упряжненія особливо въ великомъ постѣ ѓтбути довженъ, — то тымъ бѣльше належить ѓтдавати ся такимъ розмышлянямъ каждому Священникови, котрый не тѣлько о спасеніи свои душѣ мае старати ся — але по званію своему поставленийъ есть на то, абы до спасенія вѣчного привѣвъ такожъ — неразъ тысячѣ — повѣренныхъ собѣ душъ. Нѣмъ засяде Душастырь въ великомъ постѣ до сповѣдальницѣ, абы очищати душѣ своихъ вѣрныхъ, побуждати до покаяня и укрѣпляти ихъ ласкою св., повиненъ ѓнѣ напередъ вглянути въ свое власне сердце, очистити свою душу и скрѣпити ю ласкою Духа св. — Щобы отже въ тѣмъ такъ важномъ дѣлѣ ВЧ. Духовенству прійти въ помѣчь, уряджуе Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла реколекціи духовнѣ, котрѣ ѓтбудуть ся въ Львовѣ на дняхъ 1, 2, 3, и 4. и. ст. Марта с. р. (т. е. въ сиропустномъ тыждни). Перша наука зачне ся о 6 год. вечеромъ въ понедѣлокъ 1. Марта — въ четверъ по полудни мае ѓтбути ся св. Сповѣдь — а въ пя-

тницю 5. лат. Марта вакѣнчатъ ся реколекціи торжественною Службою Божою и св. Причастіемъ. Реколекціи ѓтбувати ся будуть въ домѣ капитульнѣмъ при Архикатедральной Церквѣ св. ВМ. Георія, где Священники знайдуть въ комнатахъ пресвитеріальныхъ мешкане и цѣле удержане. Кошта удержаня за цѣлый часъ вынесутъ 5 (пять) зр. Желаячій взяти участь въ реколекціяхъ аволять найдалше до 27. Листога и. ст. зголосити ся до Товариства св. Ап. Павла въ Львовѣ, улица Коперника Ч. 36. Въ великомъ постѣ ѓтбудуть ся реколекціи духовнѣ въ Львовѣ такожъ для женщинъ въ Церквѣ Пр. СС. Василиянокъ а для мужчинъ въ каплицѣ духовной рускои Семинаріи въ Львовѣ. Часъ реколекцій обѣсити ся пѣнѣйше. О тѣмъ подае ся на прошене Выдѣлу Товариства св. Ап. Павла до вѣдомости ВЧ. Духовенства Архидієцезального.

Оть Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 10. Лютого 1897.

Ч. 17.

Ч. 1435. — Въ справѣ предкладаня политичной власти вытѣговъ метрикальныхъ угорскихъ подданныхъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ слѣдующе розпоряджене:
Ч. 0.953. — Розпорядженямъ выс. ц. к. Министерства справъ внутр. и Министерства вѣроисповѣданія и просвѣты въ 6. Серпня 1896 Дн. з. д. Нр. 150 зарядженою и унормованою збѣтала вымѣна вытѣговъ метрикальныхъ помежи королевствами и краями заступленными въ Думѣ державнѣй въ одной а краями короны угорской вынявши Кроацію и Славонию въ другой стороны.

Пѣсля того розпорядженія обовязанѣ суць уряды метрикальнѣй предкладати ц. к. Намѣстництву посредствомъ политичныхъ властей I. инстанціи що кварталу, а именно въ першѣй половинѣ Сѣчня, Цвѣтна, Липня и Жовтня кожного року вытѣги метрикальнѣй ѓносячі ся до случаѣвъ уродженя, заключеня содружества и случаѣвъ смерти, которѣ въ непосредственно минушѣмъ кварталѣ приключились и ѓтнесяють ся до угорскихъ горожанъ (разомъ съ округомъ и мѣстомъ Ріека).

Вытѣги тѣи по формѣ выставленѣй заосмотренѣй мають бути въ пѣдписѣ и печать властивого уряду метрикального.

О скѣлько бы случаи уродженя, заключеня содружества або смерти ѓтносились до пѣдданныхъ угорскихъ приналежныхъ до Кроаціи и Славоніи, не належить що до тыхъ же предкладати выше згаданныхъ вытѣговъ.

Вытѣги метрикальнѣй мають бути выставленѣй въ тѣмъ языкѣ, въ котромъ провадятъ ся книги метрикальнѣй. Пѣдписѣ провадячого метрики не потребуе увѣрительненя (легализованя).

Въ вытїагахъ метрикальнїхъ, котрї мають въ собѣ мѣстити всѣ данї зъ оригіналу книгъ метрикальнїхъ, належить на пѣдставѣ збнань сторїнъ або предложенїхъ документѣвъ навести въ примѣчаню, до котрой громады угорской иматрикульований належить.

Той обовязокъ помѣщуваня такої уваги въ вытїагахъ метрикальнїхъ не ѣтнositь ся до случаївъ уродженя, слюбу и смерти, котрї передъ выданемъ сего рескрипту до книгъ метрикальнїхъ вже записано.

Що до заключенїхъ супружествъ, коли обѣ стороны суть горожанами угорскими, належить вытїагъ зъ метрики слюбу предложити въ двохъ примѣрикахъ.

Вытїаги метрикальнї, котрї уряды парохїяльнї въ першїй половинѣ Жовтня 1896 властямъ политичнымъ предложити мають, ѣтнositься довший не тѣлько до попередного кварталу, але обняти мають кромѣ того перетягъ часу ѣтъ 1. Жовтня 1895 до кѣнца Червня 1896, за котрїй рѣвножь вытїаги, ѣтнositь ся до случаївъ уродженя, заключена супружества и случаївъ смерти, предложити належить.

Ц. к. Намѣстництво має честь просити Высокопреподобну Консисторїю, щоби повыше розпоряджене подала безпроводочно до вѣдомости урядамъ метрикальнымъ, въ цѣли застосованя ся, при чѣмъ звернути належить увагу тїхъ же на обовязокъ стислого перестерѣганя выше означенїхъ речинцѣвъ.

Если бы въ котрїй парохїи не зайшовъ случай иматрикуляциї акту уродженя, слюбу або смерти угорского пѣдданого, належить предложити власти политичнїй повѣтовїй въ повысихъ речинцахъ негативне справоздане.

Для вѣдомости Высокопреподобной Консисторїи и урядѣвъ метрикальнїхъ долучае ся переводъ розпорядженя кор. угорск. Министра справъ внутр. зъ 30. Марта 1896 Ч. 26.740 выготованого до властей надзирающихъ метрикальнїхъ угорскихъ въ справѣ спорядженя вытїагѣвъ метрикальнїхъ що до случаївъ уродженя, слюбу и смерти австрїйскихъ пѣдданыхъ въ краяхъ короны угорской вынявши Кроацію и Славонїю.

Львѣвъ, дня 21. Вересня 1896.

Въ заступствѣ
Лось в. р.

До Ч. Н. 70.953/96.

Ш е р е в ъ д ѣ

розпорядженя кор. угорск. Министра справъ внутрѣшнїхъ зъ 30. Марта 1896 Ч. 26.740, до настоятелѣвъ всѣхъ Муницїпїй.

Съ покликѣмъ на мое розпоряджене зъ дня . . . повѣдомляю Пана, що взглядѣмъ кождоразовой урядовой взаимной вымѣны вытїагѣвъ зъ книгъ метрикальнїхъ съ Австрїєю . . . дѣйшовемъ съ Паномъ ц. к. австрїйскимъ Министромъ справъ внутр. . . въ кѣнци до порозумѣння.

Въ силу того розпоряджаю, щоби начальнїй уряднїкъ Муницїпїумъ що кварталу т. е. въ слѣдующѣмъ по кождѣмъ кварталѣ мѣсяцю Цвѣтню, Липню, Жовтню и Сѣчню що до доконаныхъ въ минувшѣмъ кварталѣ въ Уграхъ въ книгахъ метрикальнїхъ запискѣвъ о уродженю, супружествѣ або смерти австрїйскихъ пѣдданыхъ . . . предкладавъ менѣ вытїаги метрикальнї, котрї ведучї метрики въ приписанїй формѣ спорядити и урядовою печатїю заосмотрити довший.

. . . Если двѣ особы, пѣдданї австрїйскї, заключаютъ съ собою супружество, тогда належить вытїагъ зъ книгъ слюбу предложити въ двохъ примѣрикахъ. Вытїаги такї що до автентичности пѣдпису и приложена печати не потребуютъ бути легализованї.

Панъ ц. к. австрїйскїй Министръ справъ внутрѣшнїхъ . . . буде менѣ присылати кварталнї вытїаги зъ книгъ метрикальнїхъ що до угорскихъ пѣдданыхъ, котрї въ Австрїи будутъ уродженї, заключать супружество або тамъ же умрутъ. Вытїаги тїи перешлю въ мысль . . . въ цѣли довершена иматрикуляциї зъ стороны компетентныхъ ведучихъ метрики . . . першому уряднику дотычного Муницїпїумъ.

Въ кѣнци заряджую, щоби при всѣхъ ѣтнositь ся до чужинцѣвъ вписанъ до книгъ метрикальнїхъ, безъ взгляду на тое чи ѣтнositь ся до случаївъ уродженя, заключена супружества, або случаївъ смерти, на пѣдставѣ збнань сторїнъ або предложенїхъ документѣвъ въ рубрицѣ „увага“ наведено право принадлежности державной и громадской иматрикуляциѣ.

Що до австрїйскихъ пѣдданыхъ належитъ кромѣ державной и громадской принадлежности навести и край короннїй, въ котрѣмъ громада принадлежности знаходитъ ся.

Само черезъ себе розумѣе ся, жо приписъ той належитъ застосовати лише при маючихъ наступити ѣтъ сего часу вписанъ метрикальнїхъ, случай же що зъ дотеперѣшнїхъ вписѣвъ метрикальнїхъ принадлежности державной и громадской чужинца повзяти не можна, належитъ примѣтити въ писемѣ, котрымъ предкладае ся вытїаги метрикальнї.

Повыше розпоряджене подае ся до вѣдомости ВЧ. Урядѣвъ парохїяльнїхъ съ збванемъ, щоби предложили безпроводочно взглядному ц. к. Староству вытїаги метрикальнї случаївъ уродженя, слюбу и смерти угорскихъ пѣдданыхъ а евентуально негативне справоздане въ тѣмъ взглядѣ за часъ ѣтъ 1. Жовтня 1895 до 31. Студня 1896, — на будуще же точно застосовали ся до сего розпорядженя и въ означенїхъ речинцахъ предкладали тїи вытїаги метрикальнї, чи то негативнї справозданя.

Ѡтъ Митрополитальной Консисторїи.

Львѣвъ, дня 10. Лютого 1897.

Ч. 18.

Ч. 1178. — О докладномъ споряджено и выповнюваню выразнымъ и чительнымъ письмомъ вытяговъ метрикальныхъ заграничныхъ подданныхъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ слѣдующе розпоряджене:

Ч. 104.978 — Выс. ц. к. Министерство справъ внутреннихъ зъ дня 25. Листопада 1896 Ч. 39.131 зарядило въ справѣ чвертьрочного предклада дая вытяговъ метрикальныхъ подданныхъ угорскихъ, якъ такожъ инныхъ подданныхъ заграничныхъ, уродженыхъ, вѣнчаныхъ, або помершихъ въ Галичинѣ, абы вымѣненій вытяги метрикальній изъ взгляду на то, що виѣшна ихъ форма, якъ и способъ провадження тыхъ же не суть за границею знаній, якъ такожъ изъ взгляду на то, що вытяги тѣхъ въ бѣльшій части на чужій языкъ переведеній бути мусять — були споряджані старачно и докладно и выповнювані письмомъ выразнымъ и чительнымъ.

Зволитъ протое Высокопреподобна Консистерія завѣдомити о тѣмъ въ цѣли точного застосованія ся подчиненій Уряды метрикальній. — Львѣвъ дни 15. Студня 1896. — Въ заступствѣ Гильдѣ.

Завѣдомляючи о повышбмъ розпорядженю ВЧ. Уряды парохіальній — поручае ся то, же точно перестерѣгати.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Лютого 1897.

Ч. 19.

Ч. 228/орд. — Оголошуе ся речинець ку рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначае ся речинець на день 16. Марта н. ст. с. р., въ котрымъ то дни желаючій приняти тую св. Тайну о 8. годинѣ рано въ церквѣ архикафедральной службы Божой выслуhati а по тѣй же въ Митроп. Ординаріатѣ особисто явити ся мають. Въ цѣли узвѣсая принятія до Дому пресвитеріального обовязаній кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріата *въ переступлѣннѣ речинци до дня 9. Марта н. ст. с. р. включно* посредствомъ дотычного Уряды деканального и заосмотрити тѣхъ поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвомъ нравственности и поведеня выставленнымъ черезъ взглядный Урядъ деканальный въ запечатаной ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества потвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Урядовымъ посвѣдченемъ отъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану войскового, або що ему прислугуе узгляднене §. 25. закона о общій краввоій оборонѣ.

Примѣчае ся, що лише тѣ кандидаты ку посвященю припущеній будуть, котры при попереднѣмъ испытѣ ку тому усопособленными окажутъ ся.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 17. Лютого 1897.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

а) Завѣдательства получили 00.:

Ч. 9926/96. Теофилъ Копыстянскій, сест. сотр. въ Збаражи, — тамже,
Ч. 10.208/96. Евстахій Бартекъ, сотр. Поморянъ, — тамже,

б) Сотрудничества получили 00.:

Ч. 9770/96. Володимиръ Була, сотр. Ратыща, въ Борывичахъ,
Ч. 9886/96. Теодоръ Пайкушъ, новопост. пресв., въ Подкамени,
Ч. 9927/96. Михайлъ Кмицкевичъ, прав. сотр. Збаража, сест. сотр. тамже,
Ч. 9989/96. Казимиръ Савицкій, сотр. Чемеринець, въ Незнановѣ,
Ч. 10.104/96. Юліанъ Гумецкій, сотр. Сасова, въ Полянѣ,
Ч. 10.680/96. Емилианъ Зарицкій, сотр. Добростанъ, въ Оброшанѣ,
Ч. 10.787/96. Николай Струтинскій, сотр. Острова, въ Добростанахъ,
Ч. 10.803/96. Максимадіанъ Каналь, новопост. пресв., въ Сасовѣ,
Ч. 10.806/96. Емилианъ Раковскій, новопост. пресв., въ Печенѣ,
Ч. 10.810/96. Филемонъ Ковальскій, новопост. пресв., въ Завадцѣ,
Ч. 10.814/96. Василій Влад. чинъ, новопост. пресв., въ Страдцѣ,
Ч. 10.816/96. Иларіонъ Медвѣнскій, новопост. пресв., въ Ратыща,
Ч. 10.818/96. Іоаннъ Королжъ, новопост. пресв., въ Островѣ,
Ч. 11.083/96. Іоаннъ Кондратъ, новопост. пресв., въ Грабковцѣхъ,
Ч. 11.979/96. Андрей Каналь, новопост. пресв., въ Божиковѣ,

Въ пропозиціи умѣщеній 00.:

Ч. 9768/96. На Солдуквѣ: 1. Іоаннъ Целевичъ, 2. Петръ Чекалюкъ и 3. Сильвестеръ Богачевскій,
Ч. 9923/96. на Ольховецѣ: 1. Северинъ Габрусевичъ и 2. Павелъ Кульчицкій;
Ч. 10.518/96. на Кутыщѣ: Зенонъ Гутковскій самъ одинъ,
Ч. 10.599/96. на Мшану въ теравъ: 1. Лукіанъ Свѣчанскій, 2. Володимиръ Ганицкій, 3. Кароль Бутринскій, — а въ селѣ: Онуимъ Юзычвнскій, Андрей Одъжвинскій, Емил. Билнкевичъ, Павелъ Кульчицкій и Михайлъ Щуровскій;
Ч. 10.821/96. на Ляшки кор.: Володимиръ Левицкій самъ одинъ;

Презенты получили 00.:

Ч. 10.294/96. Василій Кузьмачъ на Пѣсоцну,
Ч. 11.699/96. Северинъ Габрусевичъ на Ольховецѣ,
Ч. 11.100/96. Зенонъ Гутковскій на Кутыщѣ,

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 10.294/96. Василя Кузьмича на Пѣсочну,
Ч. 11.099/96. Северина Габрусевича на Ольховець,
Ч. 11.100/96. Зенона Гутковского на Кутыше.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашає ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 9530/96. Михаила Реваковича на Волосянку,
Ч. 10.199/96. Григорія Косара на Гарбузавъ,
Ч. 11.050/96. Василя Кузьмича на Пѣсочну.

До канон. институціи вѣзвані 00.:

- Ч. 9528/96. Симеонъ Винявскій на Станимиръ на м. Мартъ,
Ч. 9529/96. Апол. Крохмалюкъ на Млынська,
Ч. 9530/96. Михайль Реваковичъ на Волосянку,
Ч. 10.199/96. Григорій Косаръ на Гарбузавъ,
Ч. 11.050/96. Василій Кузьмичъ на Пѣсочну на м. Мартъ,

Канон. институцію получили 00.:

- Ч. 9620/96. Николай Дерлиця на Витвицю,
Ч. 10.084/96. Михайль Реваковичъ на Волосянку,
Ч. 10.052/96. Апол. Крохмалюкъ на Млынська,
Ч. 10.593/96. Григорій Косаръ на Гарбузавъ.

Св. Апост. Престолю удѣливъ диспензу ѓтъ недостатку приписаного вѣку къ руко-
полаганю :

- Ч. 675/орд. въ 1896 р. Евстахію Скоморовскому ѓтъ 18 мѣсяцѣвъ,
Ч. 676/орд. въ 1896 р. Володимиру Гургула ѓтъ 18 мѣсяцѣвъ,
Ч. 100/орд. Артемію Авдыковичу ѓтъ 16 мѣсяцѣвъ,
Ч. 102/орд. Юліяну Барановскому ѓтъ 5 мѣсяцѣвъ.

Брацтва найсв. Таинъ зѣстали канонно установлені при церквахъ:

- Ч. 325. пар. св. І. Богослова въ Зарубинцяхъ,
Ч. 240. " св. Арх. Михаила въ Бельковцахъ,
Ч. 241. " Рождества св. І. Крестителя въ Баворовѣ,
Ч. 1030. " Воскресенія Госп. въ Збаражи,
Ч. " св. Успенія П. Б. въ Збаражи,
" " св. Арх. Михаила въ Базаринцяхъ.
Брацтво тверезости зѣстало канонно установлено при церквѣ:
Ч. 1150. пар. св. О. Николая въ Куровичахъ.

Некрологія.

- Ч. 9983/96. О Іеронимъ Костецкій, парохъ Збаража, померъ дня 14. Листопада 1896;
Ч. 10.072/96. О. Прокошъ Белей, дефіціентъ, померъ дня 13. Листопада 1896;
Ч. 10.206/96. О. Іларій Заричкій, парохъ Поморянъ, померъ дня 24. Листопада 1896;
Ч. 65. О. Іосифъ Кобылявскій, парохъ Пойла, померъ дня 31. Студня 1896.
Души ихъ поручають ся молитвамъ ВЧ. Кляра.

ѓтъ Митрополитального Ординаріята.

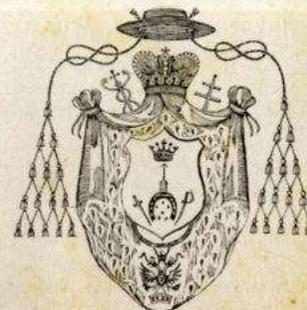
Львѣвъ, дня 19. Лютого 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографіи Станиславской.

Львѣвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 8. Марта

Ч. IV.

Ч. 20.

Ч. 123/орд. — Инструкція що до поступованя при поданяхъ о розрѣшеня супружескихъ перешкодъ.

1. Помимо тутейшихъ розпоряджень въ 9. Червця 1892 р. Ч. 1582 (Арх. Вѣд. 1892 ст. 78) множать ся и не перестаютъ множити ся прошеня о розрѣшеня ѓтъ розривающихъ и забороняющихъ перешкодъ (impedimenta dirimentia et prohibentia), а часто даже случаютъ ся выпадки прошеній безъ достаточныхъ кан. поводѣвъ с. в. не опертыхъ на важныхъ основныхъ причинахъ а часто и небувають дотычнй прошеня належито уложеній, и пѣсля формы потребной стилизованій. Митроп. Ординаріятъ прійшовъ до того пересвѣдченя, що церковна дисциплина въ тѣмъ направленю зѣстала по части занедбана и потребує обновленя.

2. Протов видить ся Митроп. Ординаріятъ споводованымъ симъ звернути увагу ВЧ. Духовенства на важивйшй и частѣйше повтаряючй ся недостатокъ. Розумѣв ся, що кромѣ того кѣнечно потребнымъ єсть, щобы кождый душпаствър мавъ що найменше одень добрый пѣдручникъ права каноничного до котрого повиненъ при кождѣй важивйшѣй справѣ супружескѣй пильно заглядати. А о перешкодахъ супружескихъ достаточне поучене можна найти такожъ въ инструкціи выданѣй тутейшою Митроп. Консистерією въ печата-

ной курендѣ въ 1. Липня 1872 р. Ч. 1275, котра тутъ обновляя ся съ отвѣдными вмѣнами и въ додатковѣ до тамтой въ 28. Сѣчня 1875 Ч. 602.

3. Передовѣмъ же приводить ся въ память §. 9. наведеной Инструкціи въ 1. Липня 872, котрый звучить:

Взмагаючій ся напывъ прошенъ о розрѣшене ѓтъ прелятствѣй супружескихъ сродства и повиноватства и въ наиблизшихъ степеняхъ ѓтъ урядѣвъ парох. предлаганыхъ, часто недостаточными або и жадными причинами не подпертыхъ, вказуе на то, що многы душпастырѣ на школу поровственого поднесеня своихъ прихожанъ тѣи sprawy менше важать якъ того духъ узаконеній церковныхъ и зъ тыхъ выпываючій обовязокъ совѣсти вымагае, и менше уважають на законы Церкви, котрыхъ маюте бути выповнителлями и сторожами якъ на желаня и заотвѣля поодинокихъ просителѣвъ, котрымъ власть церковна задосыть учинити не може. Частѣйшій бо извѣтїя зъ подѣ закона ударемляють его вышну цѣль, ослабляють ему довжене почитане, такъ якъ раны найсильнѣйше здореве, и такъ провадыть до знеможеня, котре шо до житя христїаньского въ равнодушію свѣй смутный конецъ находить.

Протѣе В.Ч. душпастырѣ упоминають ся, чтобы такого рода требованья не оказывали ся легко доступными, чтобы заходячій ѓтношеня съ всею строгостію розважали и точно испытывали: чи за такимъ требованьемъ дѣйство достаточной канонной причины промавляють и чи желане розрѣшене для спасенія душъ просящихъ есть полезнымъ. Якъ въ ѓтмовиблмъ случаю просителѣмъ безѣтвѣочно треба ѓтказати и имъ въ будуще всяку надѣю ѓтняти: такъ и въ такомъ случаю, где достаточной причины канонной существуютъ, не має душпастырѣ заравъ просителѣмъ свою помѣчь въ позысканю потребного розрѣшеня заходячои перешкоды прирѣкати и имъ надѣю на певне позыскане тогоже робити, но довженъ ними намьрене супружество яко закономъ церковнымъ сопротивляюще ся и заказане усильно ѓтраджувати, перестерѣгаючи ихъ, чтобы плотского сообщеня, а такоже и близшого зношеня выстерѣгали ся. Если просителѣ при свѣмъ желаню ѓбстають а особливо где перешкода сродства або повиноватства близшого степени заходить, довженъ священникъ, (если за добре и можливе розсудить) ведля благорозумія пастырского, сповнене желаня просителѣвъ шо до поданя прошеня о диспензу на дальшій срокъ ѓтложити, и ожидать, чи въ дальшмъ продолженю часу, ѓтъ свого намьреня не ѓтступлять. Але если и по довшмъ часѣ стороны, помимо усильныхъ представлень священника ѓтъ повзятото намьреня ѓтступити не хотять, если розсмотрѣн канонной причины и ѓбстоятельства промавляють за ихъ требованьемъ: тогда належитъ въ прошеню тѣи же канонной причины асо и точно выложити и тов же прошене при долуженю дерева сродства, заходячу перешкоду и въкъ обохъ женихѣвъ точно опредѣляющего, Митрополитальному Ординаріатови предложити, додавши затверджене, яке ведля сказаного на початку §. 5. есть потребне.

До того додае ся въ курендѣ въ 28. Сѣчня 1875 Ч. 602 на ст. 5 тов: *Ту еще увагу Честного Духовенства звернути належитъ на то, що Церковь св. завѣды супружество межю сродниками и повиноватыми въ близшихъ сте-*

пеняхъ строго запрещала и береженя тыхъ приписѣвъ вымала, и то особенно зъ того поводу, чтобы чисте и цѣломудренче жите межю тѣми же яко въ близкихъ зношеняхъ межю собою стоячими убезпечити, бо чимъ легче узыскати можна розрѣшене ѓтъ перешкодъ супружеского сродства або повиноватства, тѣмъ больше взмагае ся межю сродниками и повиноватыми неморальность и кровосмѣшене; помуто треба ямятати шо Церковь свята и теперь тѣлько зъ важныхъ канонныхъ причинъ ѓтъ такихъ перепомъ розрѣшае.

4. Душпастырѣ повиненъ загально и то зъ засады бути противнымъ прошенямъ о розрѣшене ѓтъ супружескихъ перепомъ, и то есть строгій обовязокъ его совѣсти.

5. Звычайно запоручене успѣха лежитъ въ самѣмъ початку трактованя sprawy, зъ самого отже початку довженъ душпастырѣ благоразумною рѣшучостію, и другими ѓтвѣтно выбранными способами, жадаючихъ внести того рода прошене, привести до почитаня и послуху обовязуючихъ церковныхъ приписѣвъ и сейчасъ старати ся ѓтклонити ихъ ѓтъ такого намьреня. Бо пѣвнѣе було бы уже труднѣйше се узыскати, особенно если бы ѓтъ своєю уступчивостію абудивъ у нихъ хоть маленьку надѣю на успѣхъ.

6. Часто въ такихъ випадкахъ просителѣ всылають ся на то, що ту и тамъ, гденекто получивъ подѣбне розрѣшене ѓтъ церковной власти. Именно отже и длатого лишь коли заходятъ дуже важныя поводы належитъ удавати ся о выеднане розрѣшеній, чтобы, если кто на то буде выслати ся, можна було легко и ясно представити ему, шо тамъ були совѣмъ иншій ѓбставины ко тому, бо тамъ находили ся важныя ко тому причины. Коли отже спостереже ся шо примѣры полученныхъ розрѣшеній въ якѣмъ небудь приходѣ або окладци начинаютъ выкликувати згѣршаючій впливъ, тогда уже тѣмъ бѣльше треба бути огляднымъ въ допущеню просьбъ о розрѣшеня. Розсмотрѣне и взаимне ѓговореня тыхъ справъ особенно на деканальныхъ соборчикахъ могутъ богато причинити ся до належитого управильненя того рода вопросѣвъ.

7. Ёще бѣльше стальнымъ и неподатливымъ довженъ душпастырѣ именно тогда оказати ся, коли дѣло се есть съ людьми недостойными а при томъ упертыми, котрї и. пр. получивши уже ѓтъ власти церковной ѓтмовне рѣшене продолжаютъ свои взаимныя сношеня, а даже довели до явного згѣршеня, або рѣжного рода гровьбами хотять поставити на своимъ. Поблажливѣсть для того рода людей причинае ся наибѣльше къ ослабленю церковной дисциплины, — понеже легко найдуть ся другї шо послѣдуютъ ихъ примѣрови; зъ другой же стороны таке уступство видить ся наносити мовъ бы ѓбиду тѣмъ, котрї съ преданностію покоряють ся волѣ Церкви, и будьто зле на томъ выходятъ. Совѣмъ же ошибочне оказуе ся поступоване тыхъ душпастырѣвъ, котрї отримавши ѓтмовну ѓтповѣдь на подану просьбу задля недостаточности причинъ поданныхъ, именно если пѣвнѣе невѣста уже по полученю ѓтмовы окаже ся бременною сейчасъ подають другу просьбу, будьто бы уже найшла ся вымагана причина. Церковь, правда, має дѣсно взгляды на слабости людскї, однакъ зъ другой стороны она мусить рѣшучо боронити ненарушимости своихъ законѣвъ противъ вѣдлого упору и закаменѣлости; инакше упаде цѣльный порядокъ дисциплины церковной, и для ухиленя одного згѣр-

шеня доступить ся друге еще больше збршене якимъ есть безперечно неморальность и роастрбй межи родиною. — Пораднымъ отже буде звичайно такихъ людей лишити на довшій може часъ — если не заходить яка особлива причина, — своей судьбѣ, чтобы въ подобныхъ выпадкахъ зносили нааслѣдки свои злобы, и служили другимъ за устрашающей примѣръ. (Вынятокъ зри нисше, 20.). Пбвнѣйше коли уже достаточно буде для нихъ кары и они упокоряютъ ся и правдиво покають ся, можна буде ихъ помилувати.

8. Розумѣе ся само въ собѣ, що душпастврь долженъ еще больше противити ся того рода прошенямъ въ выпадкахъ дотычачихъ ся близнихъ степенѣвъ сродства и повиноватства (при степени I. и II.).

9. Если однакъ деколи случать ся такі обставины, въ наслѣдокъ котрыхъ строге застосоване закона могло бы дѣйстно оказатись больше шкодливымъ якъ спасительнымъ для намѣряющихъ подружити ся, тогда Церковь готова прихильною оказати ся для нужды людской, и она дѣлае вынятія отъ обязательного закона черезъ удѣлене розрѣшеня.

10. Въ загалѣ якъ выше сказано, душпастврь долженъ зъ одной стороны о скѣлько, и якъ довго можна, противити ся такому намѣреню, зъ другой стороны маэ знати, що тое загалне правило допускае, однакъ лише рѣдко, — вынятково. Именно бувають случаи, где душпастврь не тѣлько не долженъ противити ся, но противно по своей душпастврскѣй ревности або по челоуколюбію, долженъ радовати ся зъ такого закѣченія sprawy, если на пр. ходитъ о устороненне доволѣтного дикого супружества, або о заключенне супружества бѣдной но честной женьщины, котра ина кше о таласъ бы на всегда въ нужденнѣмъ, безвыходнѣмъ положеню и т. п.

11. Коли тымъ або другимъ способомъ уже приходитъ до того, що подане просьбы о розрѣшене оказуе ся конечностію, тогда самъ душпастврь долженъ подати помѣчь своимъ духовнымъ дѣтямъ; бнз повиненъ радою и дѣлами улекшити имъ полученне жаданого розрѣшеня. Прошене маэ бути уложено въ имени просителѣвъ, однако пѣдъ руководствомъ душпаствря, бо лишь той послѣдній по своему званю повиненъ знати якъ таке прошене маэ бути составлене.

12. Всѣ прошеня належитъ составлять звичайно въ рускѣмъ языкѣ и пересылати ихъ до Митроп. Ординаріату, якъ то уже и давнѣйше указано было въ выше наведенѣй курендѣ зъ 28. Сѣчня 1875 р. Ч. 602 ст. 2.

13. Такожъ пригадуе ся, що якъ на прошеняхъ адресованныхъ до Митроп. Ординаріату, такъ и на валученыхъ до нихъ дѣревахъ родословныхъ марки стемцлевѣ суть непотребнѣй. Марки стемцлевѣ потребнѣй лише при прошеняхъ высылати ся мающихъ до власти свѣтсков.

14. На самѣмъ початку просьбы при имени невѣсты кромѣ звичайныхъ дати належитъ всегда еще ясно высказати: незамужна або вдова. При прошеняхъ запрещенного времени або отъ оновѣдей, именно коли одна сторона есть другого обряда, должно бути выражене имя и прозвище такожъ и той другой стороны, хотя она иного обряда.

15. При уложеню просьбы особенну увагу и старанность належитъ посвятити на представленне причинъ. — При чѣмъ треба выразити ся по

можности коротко наводячи тѣ же пѣсля формы и указания канонного права и. пр. тѣснота мѣсця — недостаточность вѣна — вѣкъ переступленный... Совѣмъ неумѣстно тутъ широко разводить ся, якъ то оказуе ся перазъ тымъ, що некоторѣ священники въ такихъ прошеняхъ одну и ту саму причину въ рѣжныхъ видахъ повтаряють пѣдъ а, б, в, г. и т. д. очевидно лишь въ той цѣли, чтобы може предложити больше число причинъ; якъ будто бы успѣхъ прошеня больше зависѣвъ отъ числа якъ отъ важности причинъ. Но зъ другой стороны, при всей короткости выражена, причины довшій ясно выложенъ бути, при чѣмъ належитъ мати на увазѣ не тѣлько мертву букву, но такожъ, и то передовѣмъ, — мысль и цѣль закона, памяти на се, що справы супружескѣй становлятъ предметъ не лише права церковного (pro foro externo), но и христіанской моральной (pro foro interno), и тому то не досыть есть уважати себе за оправданого и безпечного передъ закономъ и судомъ церковнымъ, но и мати чисту совѣсть, бо головна рѣчь то судъ Божій: *испытай сѣрца ѣ и исквай сѣтѣрѣвы* (Іер. XVII, 10.).

16. Часто дѣе ся, що душпастврь подають просьбы о розрѣшеня отъ перешкодъ супружескихъ не приводячи ніякихъ причинъ, або наводятъ недостаточнѣй лише причины. Особенно часто дѣе ся то при перешкодѣ закананого часу, а такожъ при прошеняхъ о розрѣшеня отъ одной або двоухъ церковныхъ оновѣдей. Выходило бы на тое, що законы церковнѣй лишены цѣлкомъ де волѣ церковныхъ настоятелѣвъ. А таки треба знати, що якъ Церковь не установила тѣ законы безъ важныхъ причинъ, такъ и охоронителѣ тыхъ законѣвъ, Епископы, безъ важныхъ причинъ не могутъ дѣлати вынятковѣ отъ тыхъ законѣвъ. При перешкодахъ же уневажяющихъ супружества даже не мають власти на то! и таке розрѣшене було бы нестойнымъ, а супружество на такѣй основѣ заключене було бы совѣмъ неважнымъ и то если не передъ внѣшнимъ судомъ церковнымъ (pro foro externo), то конечно передъ судомъ Божиимъ; съ обяженемъ совѣсти супругѣвъ, если о томъ знаютъ, а и священника выманившого для нихъ таке неважне розрѣшене (pro foro interno).

17. При причинахъ якъ: тѣснота мѣсцевости, переступленный вѣкъ невѣсты, недостатокъ вѣна, пѣдозрѣне и обезславлене невѣсты, Церковь маэ на цѣли обезпечене долѣ невѣсты, и если у нея невыключена надѣя на друге отвѣтне супружество, то тогда тѣ причины для неи совѣмъ недостаточнѣй. Бо звѣстно що часто и убога дѣвчина, для свои уроды або другихъ свойствъ, легко и скоро може знайти жениха; мала мѣсцевѣсть не входитъ въ рахунокъ, если въ якѣй небудь окрестности есть принято, що связи супружескѣй рѣвно часто заключають ся съ жителями сусѣднихъ сель, якъ и межи соселянами, до той же самой парохіи прилучеными; що особенно часто лучае ся въ селахъ дуже близкихъ або такожъ злученыхъ съ собою, або въ взаимнѣмъ отношеню сель, церковей дочерныхъ до села, въ котрѣмъ находить ся Церковь матерна; — звичайно близкі знѣшеня съ женихомъ еще необезславляють невѣсты, если не довели до явного внѣшного грѣха, хотя зъ морального становища противъ такихъ знѣшенъ выступати и ихъ недопускати потреба. Тому то того рода поводы натягненѣй и шаблонно поставленѣй именно тамъ,

где бы важности и действительности поданных причин зависить и важность самого разрешения, не суть достаточны.

18. Для того при наведении тех причин всегда должно быть особно и ясно примечено о сколько оны у просительки исключают надью на другое отъятие супружество. Только при переступленды вѣдѣ невѣсты, коли она уже перейшла 24 рокъ жита, само собою разумѣе ся, що у неи уже нѣтъ достаточныхъ видѣвъ на другое супружество; если бы же однако случайно были таковы, то се повинно быти примечено въ просьбѣ.

19. Если подае ся за причину убожество вдовы обтяженной численными дѣтьми въ попередного супружества, то належитъ навести число дѣтей, ихъ вѣкъ, каждого въ особна, а такожъ: чи и яке посѣдае для нихъ обезпечена.

20. Плотске сообщене составляе важну каноничну причину, однакъ рго того ехтено лишь тогда, если есть достаточно доказано, на пр. если має наслѣдкомъ уже явну беременность невѣсты. Само лишь збанае просителѣвъ еще не достаточно. Однако въ такихъ случаяхъ часто заходитъ друга канонична причина, именно обезславлене невѣсты выключающе у неи надью на другое отъятие супружество; именно, если люди говорятъ о ихъ грѣшныхъ отношениях, хотя впрочемъ никто имъ того доказать не може.

21. Важну причину становить усидоване щобы запобѣгти угрожающе або усторонити уже истнующе збѣршене. При томъ має ся на увазѣ не лише добро самыхъ просителѣвъ, но такожъ и добро загальне; и тому то въ такихъ случаяхъ, неразъ дае ся разрешение такожъ для особъ не цѣлкомъ достойныхъ и не заслужующихъ на помиловане (зри выше 7). Н. пр. если ходитъ о увакоченне незаконной дитины, або удалене наложництва въ селѣ, въ котрымъ такихъ случаевъ еще не бывало; о усторонене довголтного дикого супружества, о недопущене шлюбу цавильного и т. п. Однако таке небезпеченство должно быти действне, або якъ говорить ся близке, а не лише вѣроятне. Отдалене небезпеченство само въ собѣ еще не достаточно для подучена важного разрешения; бо тутъ должностю душпаствра есть запобѣгти и усунути тое иными способами. Тутъ замѣтити належитъ, що подобныя причины должны быти наведены не быт просителѣвъ въ ихъ прошеню — що показувало бы лишь ббльшу смѣлость и зухвалость, но они должны быти выложенны быт самого душпаствра въ залученды до прошеня добромѣнню (зри низше 25).

22. До сихъ поръ обязанности были просителѣ сродны або посвоячены, если малы тѣлесны зносны межю собою, заявити се въ просьбѣ; бо если бы были промовчали, то получене разрешение было неважне, а такожъ если промовчали що совершили сообщене въ томъ намѣреню, щобы тымъ легче получить разрешение. Однако то условие теперь усторонено розпорядженды св. Ап. Престола въ 25. Червця 1885. Для того быт сего дня уважаютъ ся важными разрешения даны для сродныхъ и посвояченныхъ, хотя въ просьбѣ не были выражены выше речей обставины.

23. Если особа нашой вѣры желаетъ заключити супружество съ особою христіанскою, но не католицкою, то еще недостаточно, если не католица сторона дасть каноничнымъ правомъ вымаганный реверсъ що до выхованя

потомства обохъ полѣвъ въ католицкой вѣрѣ и що до лишения католицкого супруга въ ненарушенды и спокойныды выповненю обязанностей своей вѣры; но кромѣ того должны находити ся особныя другыя причины, для котрыхъ то супружество оказуе ся конечнымъ. Кромѣ звыклыхъ причинъ, якъ недостатокъ вѣна, мала мѣсцевость и т. п. тутъ може мати такожъ значене разумна надья наavernеня не католицкого супруга до кат. вѣры.

24. При прошенияхъ о разрешеня быт освященного времени або быт одною або двоухъ оповѣдей мають навестись причины особенностей. Именно належитъ сказати: для чого вѣчане не може быти отложено; а при просьбѣ о разрешеня быт освященного времени, чому не отбуло ся въ своѣмъ часѣ. Причины должны и тутъ быти выложенны коротко, однакъ повно и ясно. Не достаточно и. пр. сказати, що вѣчане не може быти отложено въ причинѣ родинныхъ, або по причинѣ угрожающего матеріального убитку, або изъ обавы абы цѣла справа не розбѣшла ся, — но належитъ дальше выложить, якъ ты причины родинныя, якы то убытокъ матеріальный и где лежитъ причина того, що показалось небезпеченство того рода; для чого треба обавляти ся щобы вознамѣрене супружество не розбѣшлося, и сколько залежитъ на томъ щобы оно не розбѣшлося. — Не менше ошибочне и то мнѣніе, що до тыхъ препятствій можна отнести ся съ ббльшою поблажливостю, понеже то лишь перешкоды забороняющы, а не уневажняющы супружества. То правда, що ту не наражае ся на небезпеченство сама важность супружества, однако въ другой стороны треба памятати, що ту не ходитъ о недопущене, а лишь о отложено вѣчаня, и не разрывае ся цѣла будущость жениховъ; тому тутъ церковна власть може еще бльше повинна наставати на заховане своихъ законѣвъ якъ при перешкодахъ уневажняющихъ. Такъ якъ часто женихи въ часѣ заказанды уневиняютъ ся, що не знали о приближеню такого часу, то рѣчею душпастврей буде особливо въ мѣстахъ съ мешканцями рѣжныхъ обрядѣвъ, завчасу, и то кѣлькакратно приѣмнуги своимъ вѣрнымъ, що часъ заказанный зближае ся и що сбѣзанен зголошеня не будутъ увзгляднены.

25. Душпаствр повиненъ знати причины канонны, тому не приводити причинъ неканоничныхъ. Прото нерозважно поступають собѣ душпастврѣ, котры межю поводами подають и причины неканоничны и. пр. мала мѣсцевость або убожество жениха або многочисленность дѣтей у вдовця; таже молодець може найти собѣ жену и въ другдымъ селѣ, и не конечно має шукати богатства, а вдовецъ обтяженный численною родиною може оженити ся съ бѣдѣншою невестою: найдуть ся такы, що охотно пошли бы за него. Подобныя причины не могутъ быти увзгляднены; що наибльше можна ихъ навести лишь додатково на подержане уже наведенныхъ другихъ правдиво каноничныхъ причинъ.

26. Якъ выше (14) сказано, прошене должно быти уложено вменемъ жениховъ, и они подписуютъ тожь. До прошеня же долучаетъ настоятель парохии подтвержене и добромѣнне быт уряду парохіального подѣ бѣжучимъ числомъ съ приложендымъ подпису и печати парохіальной, то подтвержене може быти помѣщене на самой просьбѣ на боку. Образецъ подтверженя подае ся въ выше наведенной инструкции въ Линна 1872. Ч. 1275 §. 5. — Оно

довжно бути совѣстне, а не для формальности, особенно же довжно бути стверджено, що причины приведені въ прошенію суть правдиві и що розрѣшене для просителѣвъ пожеланнымъ и спасительнымъ есть, — дальше що уряду парохіальному ніяка инша перешкода не вѣдома, а о скѣлько душпастьрь старавъ ся отвѣсти просителѣвъ отъ ихъ намѣрена полишае ся его совѣсти. Если женихъ жиють подѣ однимъ дахомъ и въ наслѣдокъ того наступило плотске зношене, або если грозить небезпеченство такого зношеня, то душпастьрь довженъ примѣтити, о скѣлько они принуждені жити подѣ однимъ дахомъ, и чи старавъ ся бнѣ якимъ небудь способомъ отдалити близке небезпеченство до грѣха, въ котрѣмъ они находятъ ся, подобно же коли ходитъ о устороненя треваючого дикого супружества, бнѣ довженъ заявити, якихъ душпастьрскихъ мѣръ и способѣвъ уживавъ до той поры, чтобы то наложництво перекоротити.

27. Само въ себе разумѣе ся, що душпастьрь довженъ бути переконанный о правдѣ, на котру дав свое подтвержене. Священникови остаючому ся отъ довшого часу на однімъ мѣсци и знаючому мѣсцевей отношеня не буде трудно звичайно провѣрити справу, однако душпастьрямъ недавно обнявшимъ яке душпастьрство, и еще не знающимъ почасти обстоятельство нехай послужитъ пересторога, чтобы не легко вѣрили кому-небудь на слово, но чтобы старали ся лично и предметово розслѣдити кожду рѣчь, чтобы случайно не дали ложного подтверженя и не наразили на небезпеченство або сумнѣвъ и саму важность полученого на той основѣ розрѣшеня. Власть церковна тутъ покладае лише на ихъ мнѣнію, и на ихъ совѣсти зостае отвѣчальность за то. Въ особенности же при прошеняхъ о розрѣшене отъ перешкоды мѣшаного вѣроисповѣданя душпастьрь довженъ бути переконанный о томъ, що просителѣ додержатъ свое приречене о воспитаню всѣхъ дѣтей въ вѣрѣ католицкой и о спокойнѣмъ выповненю довжностей свои вѣры у католицкой стороны: — и то довженъ бнѣ въ своемъ подтверженю примѣтити.

28. Таке же подтвержене уряду парохіального есть конечнымъ такожь при прошеняхъ о розрѣшене отъ заказаного часу або отъ оповѣдей. Совѣмъ неотновѣдно и недостаточно есть въ тыхъ случаяхъ сказати лишь и. пр. такъ: Стверждае ся, що ніяка инша перешкода сему супружеству противна не збѣтала открыта. То бо вже само собою разумѣе ся. Душпастьрь довженъ тутъ подтвердити, що причины наведені въ прошенію суть правдиві и вѣрны; а такожь и ту за свое подтвержене бнѣ самъ отвѣчальный передъ своєю совѣстію и передъ Богомъ. Если ему рѣчь невѣстна то его довжностію есть, розслѣдити справу такъ якъ въ загалѣ по своей довжности обовязаный старатись познати духовнѣй отношеня вѣрныхъ повѣренныхъ его паствѣ; а если бы то задля якихъ особенныхъ припадковыхъ причинъ було ему невозможнымъ и то при всей его доброй воли, то має отпривити просителѣ на пѣанѣйше и не дати на теперъ ніякого подтверженя. Такожь не повиненъ бнѣ и тогда давати своего подтверженя, если не має певности, що наведено ко введаню розрѣшеня отъ заказаного часу условіе якъ и. пр. заличене гучной забавы и проче не буде додержане. Митроп. Ординаріату вповнѣ звѣстно, що въ того не разъ

для душпастьря могутъ выникнути рѣжній трудности особливо въ бѣльшихъ мѣстахъ: однако то нашъ обовязокъ поконувати, о скѣлько благоузумно дастъ ся, трудности своего званія; а не легкимъ способомъ ухилити ся передъ ними. Бо вѣдомо що дорога наша не всегда высыпана рожами: Христа даже свѣдѣ рѣжностью дѣмъ бгѣмъ (Іоа. II, 17.). Душпастьрь потверждающей прошене о розрѣшене отъ заказаного часу довженъ при томъ еще выразно навести, длячого не отклонивъ женихѣвъ явившахъ ся такъ пѣано передъ надходячимъ часомъ заказаннымъ.

29. Въ прошеню о розрѣшене отъ перепоны сродства або свояцтва потреба на особнѣмъ пѣвлиствѣ приложити дерево родословне, составлене пѣсля приписѣвъ. При дотычныхъ просителѣхъ належитъ конечно навести рѣжь и день родженя, а при вдѣвствующихъ просителѣхъ такожь имя, прозвище и часъ (рѣжь и день) смерти упокоившого ся попередно супруга; если просителѣка есть вдова, то и прозвище ея родинне; при женскихъ предкахъ просителѣвъ треба положити и ихъ прозвище по мужу. Лѣьше и отповѣдѣйше писати имена такъ, якъ они находятъ ся въ нашихъ церковныхъ книгахъ, якъ пѣсля мѣсцевого звичаю перекручені. При кѣнци умѣщае ся подтвержене що все згѣдне съ книгами метрическими, съ приложенемъ пѣдпису настоятеля парохіи и печати парохіальной.

30. Коли прошене есть пѣсля выше сказаного зборудоване, то тогда не потребне есть ни залучене самыхъ метрикъ ни выписѣвъ изъ книгъ метрическихъ.

31. Що до залученя свѣдѣствъ убожества, для вызначеня отповѣдныхъ такѣвъ, то се днесъ вже есть збыточнымъ, понеже рѣшенемъ въ 23. Серпня 1893 р. Ч. 8562 (Арх. Вѣд. 1893 ст. 21) установлені збѣтали сталі нормы таксальной. Такъ само и порядокъ таксальной римской Датаріи предложеный на ст. 13. инструкторіи въ 1. Липня 1872 Ч. 1275 на теперъ у насъ не має застосованя, понеже Митроп. Ординаріатъ относить ся въ тыхъ справахъ не до Датаріи, но до св. Конгрегациі для розширеня вѣры. При томъ примѣчае ся, що по выше сказаному распорядженю въ 23. Серпня 1893 р. Ч. 8562 такса за розрѣшеня отъ дальшихъ степеней установлена въ скѣлькости 53 кр. (а не якъ часто до теперъ прислано 52½ кр.).

3. Тутъ наконецъ звертае ся увага, що не треба такожь залучати до просьбы протоколу предбрачного.

33. Если просителѣ принадлежатъ до двоухъ рѣжныхъ обрядѣвъ св. католицкой вѣры, то пѣсля принятого ту звичаю удѣлая розрѣшеня Ординаріатъ невѣсты, поразумѣвши ся попередно съ Ординаріатомъ жениха и за згодою его. Тому то въ подобныхъ случаяхъ прошене довжно бути внесеное тѣлько до Ординаріату невѣсты, и до него долучае душпастьрь невѣсты свое благомнѣніе; но дерево родословне довжно бути подтвержене обома душпастьрями, бо оно має отповѣдати книгамъ метрическимъ обоухъ душпастьрей. Крѣмъ того порадно есть для уможливленя приспѣшеня справы такожь, чтобы и душпастьрь жениха приложивъ до той просьбы и свое благомнѣніе на особнѣмъ пѣвлиствѣ.

34. При высланю просьбы до Митроп. Ординаріату душпастырь дозвѣн рѣшучо и ясно упомнуги просителѣвъ, чтобы они терпеливо ожидали рѣшеня церковной власти и не думали, що черезъ свое подана вже певно осягнути пожадане бажане, — чтобы на случай ѳтмовного або спѣзненого ѳтвѣту не наступило розчарованя съ всѣми своими неприемными а неразъ и дуже прикрыми наслѣдками. Если священникъ поддерживаетъ у просителѣвъ надѣю на успѣхъ або оголосить оповѣди передъ полученемъ ѳтвѣту, то найзнае, що бнѣ се дѣлае на свою власну руку, и принимаетъ добровольно ѳтвѣчальность за згубнй наслѣдкй того, не тѣлько передъ своею совѣстію, но пѣсля обставинъ такожъ и передъ церковною властію.

35. То само треба сказати и о такомъ случаю, если душпастырь поводитъ просителямъ подати просьбу о розрѣшеня ѳтѣ перешкоды супружеской до свѣтской власти не получивши еще розрѣшеня ѳтѣ власти церковной.

36. Изъ того слѣдуетъ, що заразъ по списаню предшлюбного протоколу, належить выслати дотычну просьбу до Митроп. Ординаріату, а не звѣлѣкати съ нею, а тымъ менше ѳткладати такову до послѣдней хвилѣ. Особенно же тое дотычить ся просьбы о розрѣшеня ѳтѣ оповѣдей, або ѳтѣ закзааного часу, бо въ такихъ случаяхъ Митроп. Ординаріатъ неразъ находить ся въ конечности уже зъ той одной причины дати бажане розрѣшеня, чтобы не выставити просителѣвъ на страты, якй бы они дозвжнй были понести зъ причины того, що ихъ душпастырь не выславъ потребной просьбы завчасу.

37. Неумѣстно и не позволено вѣтъ ѳтноситись въ дорозѣ телеграфичной до Митроп. Ординаріату съ просьбами о розрѣшеня супружескй. Хотя бо въ звѣстной курендѣ зъ 28. Сѣчня 1875 р. Ч. 602 на ст. 4 допуская ся такой способъ при просьбахъ ѳтѣ оповѣдей або ѳтѣ закзааного часу, то новѣйшимъ тугейшимъ розпорядженемъ зъ 19. Лютого 1892 Ч. 90/орд. (Арх. Вѣд. 1892. с. 40), зѣстало се знесене. Вынятокъ може робити лише якй рѣдкй, важный, неспѣждано и непредвиджено приключившй ся випадокъ: и тогда телеграма дозжна бути надана въ имени уряду парохіального, вправдѣ коротко но все таки настѣлько ясно — особенно що до причинъ — чтобы розрѣшающей достаточно мѣгъ розпѣзнати цѣлу справу. Однако въ такомъ случаю потреба заразомъ выслати и письменну належито уложену просьбу, въ телеграмѣ же зазначити, що така просьба рѣвночасно посылаетъ ся.

38. Неразъ бувае, що ВЧ. душпастырѣ посылають самыхъ просителѣвъ або родичей ихъ лично до Митроп. Ординаріату для попертя своего прошеня. Однако той способъ совѣзмъ злишний и кромѣ того сполученый съ непотребными, часто досытъ значными выдатками; ту бо на личне представленя просителя неможна цѣлкомъ власти ваги, але лише можна дати рѣшеня на основѣ благомиѣнйя душпастыря. Бще больше неумѣтне оказуе ся высланя просителей безъ попереджающей просьбы и безъ всякого письменного порученя зъ стороны уряду парохіального. Про тое домагае ся Митроп. Ординаріатъ рѣшучо, чтобы такой личный явленя ся, яко безхосенный цѣлкомъ устали.

39. Розрѣшеня звычайно выслать ся черезъ Уряды деканальный. ВЧ. ОО. Деканы не обовязаный посылати грамоты розрѣшеня взгляднымъ урядамъ

парохіальнымъ передъ полученемъ приписаной таксы. (Зри Арх. Вѣд. 1893 ст. 121). То уже вѣтъ рѣшучо просителѣвъ або ихъ душпастыря, постарати ся, чтобы ѳтѣ того не потерѣло пожелане прискорене справы. Но и въ такихъ випадкахъ коли розрѣшеня впрестъ зѣ ѳтѣ пошла ся до уряду парохіального, уряды деканальный обовязаный приняти и сюда переслати прислану таксу, або зажадати дозжну таксу, если до того будутъ завѣзваный духовною властію. Однако ОО. Деканамъ за доставленя грамоты ѳтѣ женихѣвъ не належить ся ніяке вынадгороджене титуломъ почтовыхъ выдаткѣвъ, за пѣсланця и т. п. такъ якъ они на то получаютъ особне канцелярійне вынадгороджене.

40. Все тутъ сказане ѳтноситъ ся до просьбъ, котры подають ся для выданя у дотычной власти диспензы, ко заключеню супружества, ѳтѣ заходячихъ явныхъ перешкодъ с. в. pro foro externo. — Pro foro interno, при перешкодахъ тайныхъ, при св. сповѣди выявленныхъ, належить ѳтносити ся впрестъ до св. Пенитенціаріи до Риму, або такожъ до Митроп. Ординаріату при захованю приписанныхъ мѣръ и дозжныхъ осторожностей, потребныхъ для захованя тайности и печати св. сповѣди. Тутъ въ такихъ випадкахъ особы не означують ся точно власными именами, но вымышленными и съ пропушенемъ прозвищъ; причины наводятъ ся по возможности и згѣдно съ наведеною цѣлею. На адресѣ лише ся примѣчаніе: въ справѣ чисто духовной. Примѣчае ся однако, що перешкода сродства або законного свояцтва, котра може бути доведена изъ книгъ метрикальныхъ не уважае ся за перешкоду тайну хотя бы впрѣдѣмъ никто о томъ и не знавъ. Если бы духовникъ при св. сповѣди дѣзнавъ ся о такой перешкодѣ, то не може подавати просьбы о розрѣшеня: pro foro interno, но дозженъ приказати сповѣдающему ся, предложити собѣ справу цѣза сповѣдію, и потому подати просьбу о розрѣшеня: pro foro externo. Розумѣе ся, що при томъ такожъ дозжна бути захована тайна, если того потреба.

41. Если прошене до Митроп. Ординаріату не ѳтнесло желаного успѣху, просителѣ дозжнй згодити ся съ рѣшенемъ своей церковной власти, котра безъ сумнѣву не задля своего твердосердія, а лишь зъ конечности ѳтказала прошеню. До теперъ часто лучало ся, що если просителѣ получили ѳтказъ, то по якѣмъ часѣ подавали зновъ нову просьбу съ тыми самыми причинами. Но такѣ поступованя противитъ ся и нарушае потребну кариѣсть и дае згѣршене. Лишь если пѣзнѣйше наступили особенный непредвидженый и не провиненый обставины, промавляющей за диспензою, можна предложити просьбу поновню; подѣбно же если въ першѣй просьбѣ причины недостаточны были выложенй: однако въ послѣднемъ случаю душпастырь звычайно самъ стае виноватымъ, що першій разъ не розслѣдивъ и не выложилъ справы належито. При такомъ поновнѣмъ подаваню просьбы всегда треба покликати ся на попереднѣйшу и на наступивше въ томъ дѣлѣ ѳтмовне рѣшене, (або рѣшеня, если ихъ было больше) Митроп. Ординаріату съ наведенемъ дня и числа его.

42. Примѣчае ся такожъ, що душпастырѣне тѣлько обовязаный уважати, чтобы при супружествахъ въ ихъ парохіи заключаныхъ при ихъ содѣйствію николи ничего важного не було пропушено або нарушено, но они дозжнй такожъ справляти и тѣ важнй недостатки, котры за ихъ попереднѣйшѣ были

допущеній, понеже душпастирь не тільки самъ обовязаний не допускати супружества неважнихъ, но бнѣ такожь обовязаний устороняти уже истнуючій въ его стадѣ неважній супружества. Тому если бнѣ довѣдае ся, що яке супружество еще давнѣйше було заключено неважно и. пр. безъ розрѣшеня бѣтѣ якои каноничной пе ешкоды, то довженъ по своѣй совѣсти постарати ся, чтобы то супружество було скрѣплене т. е. бнѣ довженъ предложити цѣлу рѣчь Ординаріятови и просити о розрѣшене. При тѣмъ довжно бути наведено: а) были оголошеніи передъ вѣнчанемъ пѣселя приписаной формы церковній оповѣди, и чи заключили супруги се неважне супружество въ доброй або може въ злой вѣрѣ. Власть церковна, дае тогда звычайно розрѣшене, а по получению розрѣшеня супруги довжнѣ зновъ объявити свою волю на супружество, и то або явно въ присутности пароха и двоухъ свѣдкѣвъ, або тайно одно передъ другимъ; пѣселя того, чѣ була то перешкода явна (pro foro externo) чи тайна (pro foro interno).

Обширнѣйше находить ся сказано о тѣмъ въ правѣ церковнѣмъ и пастьскѣмъ богословію. Если бы однако душпастирь видѣвъ, що небезпечно одному або другому супругови открывати неважнѣсть его супружества (если бы въ того мѣгъ обавляти ся розводу або другого збѣршеня и важныхъ замѣшательствъ) то довженъ просити о надзвычайне обновлене (исцѣлене) супружества въ корени (sanatio in radice); и въ тѣй цѣли має предложити всѣ причины задля котрыхъ направлене звычайне стае ся невозможнымъ, або непераднымъ.

Митроп. Ординаріятъ уважавъ за потребне выложити въ повышѣмъ представленю найпотребнѣйшій точки и тѣ же поручити Всч. Духовенству до точного захованя.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 27. Сѣчня 1897.

Ч. 21.

Ч. 184 орд. — Молитва благословеній на задосѣтьчыннене за богохульства, бѣтпустами надѣлема.

Заудѣляе ся ВЧ. Клирови молитва благословеній на задосѣтьчыннене за богохульства, котра була вже давнѣйше бѣтпустами надѣлена, но теперъ 2. лютого с. р. збѣстала бѣтѣ св. Отца черезъ Конгрегацію бѣтпустѣвъ новоудажена. Молитва тая естѣ слѣдуюча:

Богъ най буде благословеный;

Благословене святе Имя его;

Благословеный Иисусъ Христосъ, правдивый Богъ и правдивый Чоловѣкъ;

Благословене Имя Иисуса;

Благословене найсвятѣйше Серце его;

Благословеный Иисусъ Христосъ въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ на престолѣ;

Благословена велика Мати Божа, пресвята Марія;

Благословене святе и непорочне Зачатіе ея;

Благословене Имя Маріи, Дѣвы и Матери;

Благословенъ Господь Богъ въ Ангелахъ своихъ и въ Святыхъ своихъ.

За кождоразове змовлене сеи молитвы побожно и сокрушеннымъ сердцемъ естѣ наданный бѣтпустъ 1 року. А за щоденне змовлене хоть разъ на день черезъ цѣлый мѣсяць, повный бѣтпустъ въ довольный день мѣсяця, при сповѣди, причастію, бѣтвѣдженю церкви и помолению ся тамъ якійсь часъ пѣсля интенціи св. Отца.

Въ Италиіи и такожь въ инныхъ краяхъ естѣ звычай захвалений и препоручений бѣтѣ св. Отца, що Священникъ по урочистѣмъ набоженствѣ читаетъ молитву тую и нарѣдъ кождый стихъ пѣстараетъ; и за публично побожно бѣтмовлене сеи молитвы по св. Литургии або по благословенію найсв. Тайнами естѣ наданный бѣтпустъ 2 лѣтъ за кождый разъ.

Всѣ тѣи бѣтпусты могутъ и за помершихъ жертвовати ся.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Лютого 1897.

Ч. 22.

Ч. 1242. — Вкладае ся на совѣсть ВЧ. ОО. Деканѣвъ особенна увага на Литургии фонда религіиного при змѣнѣ або смерти Священника.

Точне бѣтправляне Литургии фонда религіиного, на пѣдставѣ поширани додатку до конгруи зъ тогожь, такожь изъ многихъ богослужебныхъ фундацій повставшого фонда, естѣ строгимъ обовязкомъ совѣсти такъ для Священникѣвъ, котрымъ бѣтправляне тоа придѣлене естѣ, якъ такожь для ВЧ. ОО. Деканѣвъ, котры бѣтправляне тоа надзирати обовязаны суть. Особлива же увага ВЧ. ОО. Деканѣвъ звертае ся на случай змѣны або смерти Священника, позаякъ въ такихъ разыхъ легко рѣстанціи зайти могутъ, котры зъ обовязку совѣсти уникнути або хоть якъ найскорше поповнити треба.

При змѣнѣ отже Священникѣвъ не мають ВЧ. ОО. Деканы ихъ бѣтѣ теперѣшной посады увѣльнювати, доки не пересвѣдчатъ ся такожь взглядомъ Литургии фонда религіиного, що тѣи суть про гата temporis належито бѣтправленіи. И если суть рѣстанціи, то має ся увѣльнене вздержати, доки dotyчный Священникъ або бѣтправитъ тѣи же рѣстанціи, або съ наслѣдникомъ своимъ угодитъ ся, чтобы той бѣтправлене рѣстанцій въ терминѣ до кѣнця текучого року на себе взявъ, на що писемну декларацію Урядови деканальному дати має. Если же увѣльнене бѣтложити не можна (и. пр. по институціи нового пароха) и если новыи Священникъ рѣстанціи на себе взяти не хоче, то поповнене тыхъ же рѣстанцій зъ бѣтси зарядитъ ся. И въ вождѣмъ разѣ має ся

новому Священнику препоручити дальше порядочне правленя тыхъ Литургій и безпроволочне предкладане щорочныхъ выказбвъ.

При змѣнѣ Священника має ВЧ. Урядъ деканальный ино въ припадку рестацій заразъ осббне донесене Митроп. Консистеріи предкладати, съ евентуальнымъ приложенемъ деклараціи на отправленя тыхъ же; наводячи заравомъ день институтуи нового Пароха, ваглядно введеня нового Завѣдателя.

Подбно и въ разѣ смерти Священника має ВЧ. Настоятель деканата всегда вгляднати, чи нема якихъ рестацій въ Литургіяхъ фонда религіяного до часу смерти *pro rata temporis*. И если суть рестаціи, то записатьъ ся надале дотепершна практика роздѣлюваня ихъ взагалѣ межѣ Кондеканальныхъ, по причинѣ трудностей съ тымъ способомъ поповненя злученыхъ; ино має ВЧ. О. Деканъ трактовати, щобы оденъ або два Священники (им. дружббвъ або сродствомъ съ покѣйнымъ Парохомъ звязанъ) або и новый Завѣдатель добровольно пріймали ся тогожь поповненя до кѣнца текучого року и безпроволочного предложена выказбвъ, даючи на тоє писемне освѣдчене Урядови деканальному. Если же нѣтъ такого добровольного пріянія, то зарядити ся зъ отси поповнене дотычныхъ рестацій. И всегда належитъ Завѣдательви поручити дальше точне правленя тыхъ же Литургій и безпроволочне предкладане дотычныхъ выказбвъ.

Въ припадкахъ смерти Священника має ВЧ. Урядъ деканальный за каждый разъ, хотѣбы и рестацій не було, Митроп. Консистеріи заразъ осббне донесене взглядомъ Литургій фонда религіяного предкладати, съ евентуальнымъ приложенемъ деклараціи на отправленя рестацій; наводячи при томъ день послѣдовавшей смерти.

Завѣдатель могутъ по скѣченѣмъ завѣдательства внести прошене въ урядовій дорозѣ до выс. ц. к. Намѣстництва черезъ Митроп. Консистерію о вынадгороджене за отправленя Литургій фонда религіяного за часъ своего завѣдательства, съ покликѣмъ на число Консистерске, пѣдъ котрымъ вспѣмненя Литургій дотычній парохіи придѣленъ зѣтали залучуючи выказъ отправленя, потвержденный Урядомъ деканальнымъ; и Урядъ деканальный має навести день и рѣкъ введеня въ завѣдательство и увѣльненя.

Точне выповнене предлежачого розпорядженя, такъ взглядомъ Священникѣвъ отходячихъ або помершихъ якъ и новоприходячихъ, вкладая ся на совѣсть ВЧ. ОО. Деканѣвъ взглядомъ всеѣхъ тыхъ парохій, котрымъ Литургіи фонда религіяного суть придѣлены. И въ табеляхъ квалификаційныхъ мають ВЧ. ОО. Деканы всегда совѣстно наводити, чи дотычный Священникъ точно отправляе и выказуе Литургіи фонда религіяного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. Лютого 1897.

Ч. 23.

Ч. 1392. — Въ справѣ виошена всякихъ поданъ посредствомъ дотычного Уряда декан.

Часто трафляе ся, що Всч. ОО. Душпастырѣ относятъ ся, чи то съ прошеніями, заподаніями чи съ доставленемъ грошей — оминаючи предстоячій свѣй Урядъ деканальный — впростъ, непосредно до тудейшой Митрополитальной Консистеріи.

Такожь и тоє буває неоднократно, що на случай предложена прошеній або заподаній отъ Душпастырѣ Урядамъ деканальнымъ; тѣ же повдинчо, безъ власного добромѣнія и сконстатованя або затверженя въ заподаныхъ наведеныхъ даныхъ, часто ино съ безпотребнымъ коротшимъ повторенемъ сего, що уже содержатъ самі заподаня, пересылають таковій до Консистеріи.

Якъ одно, такъ и друге неотвѣгне правильному веденю справъ, угрудняе и обѣзняе урядоване, и есть поводомъ до злишно частѣйшой писанины и допытваня.

Приказуе ся тому, щобы всякого рода поданя а такожь присылки грошей, дѣяли ся всегда тѣлько въ дорозѣ инстанційной, черезъ взглядиный Урядъ деканальный, на котрѣ накладая ся обовязокъ, ведая природы заподаній, если таковій бувають пыльній, безпроволочно тѣи же высылати до Консистеріи, доложивши всегда и власне совѣстно добромѣніе и сконстатовавши вѣрдостойнѣсть наведеныхъ даныхъ або поводѣвъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. Лютого 1897.

Ч. 24.

Ч. 1662. — О благословеню супружества ц. и к. емеритованыхъ офицерѣвъ.

В. ц. к. Намѣстництво зъ 9. Лютого 1897 Ч. 96.878 заудѣлило тутъ слѣдуюче:

Рескриптомъ зъ 10. Жовтня 1896 Ч. 23.624 завѣдомило в. ц. к. Министерство вѣр. и проев. що остатними часами, цивильный Душпастырѣ благословили супружества ц. и к. офицерѣвъ перенесеныхъ въ станъ спочинку пронотованыхъ до службы мѣсцевой, безъ предложена потребного призводеня войсковои власти.

Ц. к. Намѣстництво покликуючи ся на рескриптъ В. ц. к. Министерства вѣр. и проев. зъ 11. Студня 1880 Ч. 19.244 заудѣленный тудейшимъ письмомъ зъ 23. Студня 1880 Ч. 66.110 — має честь просити о звернене уваги Ч. Урядѣвъ парохіальныхъ, що благословене супружества офицера въ станѣ спочинку може наступити доперва тогды, если Душпастырѣ благословити маючій

супружество, изъ предложенного пенсійного декрету заключающаго супружество, пересвѣдчитъ ся, о возможности заключенія супружества безъ призыва военнаго власти.

Если заключающій супружество, въ своимъ пенсійномъ декретѣ, збѣставъ узнаный яко „инвалида“ перепесенный въ станъ спочинку якъ слѣдующій формуляръ оказуе:

Das k. und k. Reichs-Kriegs-Ministerium findet die Uebernahme Euer geboren auf Grund der stattgehabten Superarbitrierung als invalid

in den Ruhestand anzuordnen.

Die Pensionsgebühr im Betrage von jährlich

wird Euer geboren vom 1-ten 189 unter Einem angewiesen;

або доперва пбнѣйше узнаный збѣставъ яко инвалида, або такожь наступно выкрьсленный зъ евиденціи для службы мѣсцевой (що въ пенсійномъ декретѣ мусить бути такожь зазначено), то не потребуе заключающій супружество призыва военнаго власти.

Противно же, есть призыва военнаго власти до заключенія супружества потребуе доконечно, для нареченного переведенного въ станъ спочинку съ пренотациою для службы мѣсцевой, або если така пренотация послѣдовала пбнѣйше, якъ слѣдующій формуляръ оказуе:

Das k. und k. Reichs-Kriegs-Ministerium findet die Uebernahme Euer auf Grund der stattgehabten Superarbitrierung in den Ruhestand, unter Vormerkung für eine Local-Anstellung und für die Verwendung bei

im Mobilisierungsfalle anzuordnen.

Die Pensionsgebühr im Betrage von jährlich fl

wird Euer vom 1-ten 189 unter Einem angewiesen.

Предложенный пенсійный декретъ намѣряющаго заключити супружество офицера въ пенсіи — поучить протое взгляднаго душпаствыря, чи заходить потреба для нареченного выказати ся въ даномъ случаю необходимо потребнымъ призыва военнаго власти до заключенія супружества.

Подаючи повыше обовязуоче розпоряджене до вѣдомости ВЧ. Священства — поручае ся товъ точно перестерѣгати.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 18. Лютого 1897.

Ч. 25.

Ч. 1704. — Оголошуе ся речинець испыту квалификаційного на катихитѣвъ для школъ середныхъ.

Оголошуе ся речинець до испыту квалификаційного зъ науки религій для школъ середныхъ (гимназій и школъ реальныхъ) на день 29. и 30. Цвѣтня с. р. — Кандидаты желающій поддати ся испытову мають внести свои прошеня до Митр. Ординаріату найдалше до 20. Цвѣтня и. ст. 1897.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 18. Лютого 1897.

Ч. 26.

Ч. 1811. — О переведеню легитимационныхъ приписѣвъ дотычно нешлюбныхъ дѣтей.

В. ц. к. Намѣстництво Ч. 9810 зъ 13. Лютого 1897 заудѣлило съ покликомъ на свои рескрипта зъ 30. Жовтня 1868 Ч. 53.743 и 30. Листопада 1884 Ч. 71.842 слѣдующій отписъ рескрипту В. ц. к. Министерства справъ внутр. зъ 25. Сѣчня 1897 Ч. 31.989/896:

Въ цѣли змѣны тудейного нормального розпорядженя зъ 7. Листопада 1884 Ч. 12.350 относящаго ся до поступованя при вдорженю и переведеню легитимационныхъ приписѣвъ що до нешлюбныхъ дѣтей изъ стороны политичныхъ властей, заявляе ся ц. к. Намѣстництву, що по зложеню, въ отповѣднѣй формѣ, освѣдченя отцѣвства, черезъ отца нешлюбной дитины, не мае ся жадати освѣдченя отъ матери нешлюбной дитины, въ цѣли переведеня на подставѣ subsequens matrimonium наступившой легитимаци нешлюбной дитины въ книжѣ метричальной — въ томъ смыслѣ, якобы товъ было необходимо потребуе до переведеня легитимаци нешлюбной дитины въ администраціоннѣй дорозѣ.

Противно, уважае ся бути вказанымъ, только для контролѣ освѣдченя яко отца дитины себе узнающаго и записаня до книги метричальной жадающаго особы жадати такожь освѣдченя матери нешлюбной дитины, если таке освѣдчене, може бути предложено, безъ значныхъ трудностей.

Подаючи повыше поясняюще розпоряджене до вѣдомости ВЧ. Священства — поручае ся товѣжъ точно выповняти.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 1. Марта 1897.

Ч. 27.

Ч. 235/орд. — Управлене новиціята Сестръ Василянѣвъ въ Словитѣ передане Чиновн мужескому св. Василя В.; и именоване Визитатора для тогожь монастыря.

Подеа ся до вѣдомости ВЧ. Клира, що Митроп. Ординаріятъ въ порозумѣню съ Преосвящ. Епископскими Ординаріятами въ Перемышли и Станиславовѣ, передавъ управлене новиціяту Сестръ Василянѣвъ въ Словитѣ реформованому Чиновн мужескому св. Василя В.

Дальше именувавъ Митр. Ординаріятъ ВЧ. О. Андрея Шептицкого, Игумена монастыря св. Онуфрія въ Львовѣ, Визитаторомъ монастыря въ Словитѣ вразѣ съ филією въ Львовѣ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. Марта 1897.

Ч. 28.

Ч. 236/орд. — Духовне управлене Служебницъ преч. Дѣвы передане Чиновн мужескому св. Василя В.

Подеа ся до вѣдомости ВЧ. Клира, що Митроп. Ординаріятъ въ порозумѣню съ Преосв. Епископскими Ординаріятами въ Перемышли и Станиславовѣ, передавъ духовне управлене Служебницъ преч. Дѣвы Маріи реформованому Чиновн мужескому св. Василя В.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 2. Марта 1897.

Ч. 29.

Ч. 2296. — Поручае ся Всч. Духовенству АЕпархіальному практичну теологичну библіотеку, издавану редакцією органу католицкого духовенства Австріи — Correspondenzblatt.

Редакція Correspondenzblatt-у, того такъ заслуженого органу католицкого духовенства Австріи, выдае отъ довшого вже часу такожъ и практичну теологичну библіотеку для католицкихъ душпастверей. Зъ библіотеки той появились дотеперь слѣдующій томы.

I. Compendium Repetitorium Theologiae Moralis a Dre J. Schleicher въ цѣнѣ 2 зр. 50 кр.

II. Compendium Repetit. Theologiae Dogmaticae auctore Dr. C. Vidmar: 3 зр. 40. кр.

III. Compendium Repetit. Juris Ecclesiastici auctore Dr. D. Vidmar: 3 зр. — и

IV. Practisches Geschäftsbuch für den Curat-Clerus Oesterreichs von Pr. Wolfgang Dannerbauer: 12 зр.

Першій 3. томы той библіотеки можуть послужити за дуже добрый пѣдручникъ до испытѣвъ на катихитѣвъ и конкурсовыхъ, а 4 ый подеа докладній інформаціи въ всѣхъ душпастверскихъ агендахъ, якъ и численній формуляръ на всякій урядовій поданя такъ до властей духовныхъ якъ и свѣтскихъ.

Зъ уваги на ту такъ практичну цѣль той библіотеки якъ и на еи придатность для каждого душпаствра поручае ся ю якъ найгорячѣйше Всечестному Духовенству АЕпархіальному съ тымъ, що згадану библіотеку набути можна и на богослужебній интенціи, та що съ замовленнями удавати ся належить пѣдъ адресою: Löbliche Redaction „Correspondenzblatt“ in Kierling bei Wien, або: k. u. k. Hofbuchdruckerei Carl Tromme Wien I. Graben Nro 29, (Trattnerhof).

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

Ч. 30.

Ч. 127/орд. — Завѣзване до складокъ на докбичене церкви св. Іоакима въ Римѣ.

Якъ вѣдомо еще 1893 р. мала бути отдана церковь св. Іоакима въ Римѣ Святому Отцу яко даръ юбилейный всѣхъ Вѣрныхъ Христовыхъ цѣлого католицкого свѣта. Церковь тая мае служити не лише до заспоковня потребъ вѣрныхъ мешканючихъ въ найблишдѣмъ суѣдствѣ той части Риму, где находить ся Ватиканьска палата, котра есть мешканемъ св. Отца, но и она мае бути заравомъ средоточіемъ, котрого цѣлею есть отдавати честь задосѣтъчиненя Іисусу Христу Господу утаеному въ найсв. Тайнахъ и то въ имени всѣхъ обрядѣвъ католицкихъ.

Но храмъ той до нынѣ еще неукбнченый и потребуе еще дуже много средствъ и часу абы що ино наведеному великому и взнеслому назначеню своему мѣгъ бути отданнымъ.

По мысли отнесеня ся Его Еминенціи Кардинала Готти (Gotti), Св. Отцемъ установленого Визитатора церкви св. Іоакима, завываемъ такъ ВЧ. Духовенство якъ всѣхъ возлюбленыхъ вѣрныхъ нашей Митроп. Архіепархіи, чтобы датки на тую цѣль охочо и готово оффривати поспѣшили.

Протоє препоручаємъ всѣмъ ВЧ. Парохамъ и Завѣдателямъ парохій нашей Архідієцезіи, чтобы въ ближайшу недѣлю або свято по одержаню сего зарядженя завѣзване тоє народови въ церквѣ оголосили и на наступуючу недѣлю або свято складку на тую цѣль заповѣли съ найтеплѣйшимъ заохоченемъ до оффроваия хоть бы и найскромнѣйшихъ датковъ. Въ слѣдуючу недѣлю або свято має ся така сама складка повторити и то въ обоухъ разыхъ въ способъ бѣтъ звыклои складки вырѣжженный. Такъ збраний гроши належитъ переслати до Митр. Консисторіи, котра тіи же на мѣсце назначена бѣтъ ставитъ.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

Ч. 31.

Ч. 204/орд. — Завѣзване до складаня датковъ для Св. Отца.

Съ похвальною ревностію приходили вѣрній всего католицкого свѣта Святому Отцу, находячому ся по насильнѣмъ бѣдобранию достоянія Св. Петра въ дуже прикрѣмъ матеріальнѣмъ положеню, въ помѣчь своими датками любви приносимыми въ доказъ сынѣвского привязаня и преданности Головѣ Церкви.

И нашѣ Русины не оставали по заду тыхъ вѣрныхъ дѣтей Церкви Христовой, но складали и свои вдовичѣи ленты яко доказъ горячѣйшой любви, найщиршого привязаня и найглубшой преданности щиро и готово для Св. Отца. Потребы вселенського Архіерея взросли и зблѣшили ся дуже черезъ поднятіє бѣго Святостію великаньского замыслу сполученя всхѣдныхъ церквей съ св. Римскою Церквою, въ котрѣй то цѣли великій Папа Левъ XIII заходитъ ся около збудованя церкви и Семинаріи въ Константинополи и поноситъ зъ своихъ скудныхъ средствъ премногѣи дуже значній жертвы на тую цѣль, а такожъ на засноване Семинаріи для Русинѣвъ католикѣвъ въ Римѣ. Обязовокъ вдячности наказує намъ, чтобысьмо мы Русины теперь щедрѣйшіи дары любви св. Отцу приносили. Протоє звертаємъ ся до ВЧ. Священства и вѣрныхъ нашей Митроп. Архідієцезіи, чтобы охочо и готово жертвы, на якѣ кого стане, для Св. Отца оффровати поспѣшили.

Препоручаємъ ВЧ. Душпастьрямъ тоє наше завѣзване вѣрнымъ при богослуженю оголосити и ихъ до складокъ якъ найтеплѣйше побудити и загрѣти, а въ наступуючу недѣлю и еще въ другу по такѣмъ же оголошеню якъ попередѣйше, тіи складки самымъ въ церквѣ збирати.

Такъ збраний складки перешлютъ ВЧ. Душпастьрѣ до Митроп. Консисторіи, котра ихъ потому разомъ на мѣсце назначена бѣтъ ставитъ.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

Ч. 32.

Обвѣщеня конкурсовѣи.

I.

Ч. 1820. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. к. катихита при школахъ народныхъ въ Бережанахъ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Бережанахъ розписала пѣдъ д. 15. Лютого 1897 Ч. 339 конкурсъ на посаду сталого учителя религіи гр. кат. при 6-класовѣй школѣ женскѣй въ Бережанахъ съ обовязкомъ учити того предмета науки такожъ въ 5-класовѣй школѣ мужескѣй и въ однокласовыхъ школахъ на передмѣстяхъ Адамѣвка и Мѣсточко въ тѣмъ же мѣстѣ, съ рѣчною платою 600 зр. и 10% додаткомъ на помешканя.

Убѣгаючѣи ся о тую посаду священники маютъ свои поданя внести посредствомъ своихъ настоятельныхъ властей до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Бережанахъ до дня 31. Марта с. р. Заименованный учитель религіи не може рѣвночасно занимати посады душпастьреков.

Тоє подає ся Веч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

II.

Ч. 2114. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. к. катихита при школахъ народныхъ въ Рогатынѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатынѣ розписала пѣдъ д. 14. Лютого с. р. Ч. 311 конкурсъ на посаду сталого катихита гр. кат. при 6-класовѣй школѣ женскѣй въ Рогатынѣ съ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожъ въ 5-класовѣй школѣ мужескѣй тамъ же съ рѣчною платою 450 зр. и 45 зр. на помешканя. Убѣгаючѣи ся о тую посаду священники маютъ свои поданя посредствомъ своихъ настоятельныхъ властей внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Рогатынѣ найдалше до д. 4. Цвѣтня с. р.

Тоє подає ся Веч. Клиру Архієп. до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

III.

Ч. 2139. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. к. катихита при школахъ народныхъ въ Бѣбрцѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Бѣбрцѣ розписує пѣдъ д. 24. Лютого 1897 Ч. 273 поновный конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады учителя гр. к. религій въ обохъ 5 класовыхъ школахъ въ Бѣбрцѣ съ рѣчною платою 450 зр. зр. и 45 зр. на помешкане. Относій поданя належить внести до дня 31. Марта с. р.

Тов подає ся Веч. Архіепар. Кляру до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 4. Марта 1897.

ХРОНИКА.

УМѢЩЕНЯ.

а) Завѣдательство получили О.:

Ч. 115. Володиміръ Рудавскій, сотр. Пѣйла, — тамже.

б) Сотрудничества получили ОО.:

Ч. 66. Іосифъ Логинскій, новопост. пресв., въ Кудобнячахъ,
Ч. 168. Емилианъ Треснявскій, новопост. пресв., прив. сотр. въ Щирци.

Введеніи ОО.:

Ч. 9823/96. Евгений Витошинскій въ сотр. въ Баворовѣ,
Ч. 9894/96. Владиславъ Сельскій яко парохъ Стрыя,
Ч. 9896/96. Амвросій Полянскій въ завѣд. Лукавиць выжи.,
Ч. 9991/96. Иларій Гучковскій въ сотр. Струтана нижя.,
Ч. 10.070/96. Теодоръ Кузьмѣвъ въ сотр. Зеленомъ,
Ч. 10.112/96. Тесфалъ Копытянскій въ завѣд. Збаражя,
Ч. " " Михайлъ Кмицикевичъ въ сист. сотр. Збаражя,
Ч. 10.331/96. Юліанъ Гумецкій въ сотр. въ Полянѣ,
Ч. 10.521/96. Аполоній Крохмалюкъ яко парохъ Млынскъ,
Ч. 10.592/96. Володиміръ Була въ сотр. Борыничъ,
Ч. 10.684/96. Казиміръ Савицкій въ сотр. Незнамова,
Ч. 10.724/96. Іосифъ Яросевичъ въ сотр. Залозецъ,
Ч. 10.763/96. Евстахій Бартобъвъ въ завѣд. Поморянъ,
Ч. 174. Емилианъ Зарицкій въ сотр. Оброшина,
Ч. 386. Андрей Киналь въ сотр. Божикова,

Ч. 387. Филемонъ Тарнавскій въ сотр. Завадки,
Ч. 463. Иларій Медвнскій въ сотр. Рагыща,
Ч. 502. Володиміръ Стернюкъ въ сотр. Могильницѣ,
Ч. 503. Максимиліанъ Киналь въ сотр. Сасова,
Ч. 684. Володиміръ Рудавскій въ завѣд. Пѣйла,
Ч. 718. Емилианъ Треснявскій въ пров. сотр. въ Щирци,
Ч. 719. Іоаннъ Королюкъ въ сотр. Острова,
Ч. 893. Грегорій Косаръ яко парохъ Гарбузова.

Увѣльненіи ОО.:

Ч. 9797/96. Теодоръ Кузьмѣвъ отъ сотр. въ Скваравѣ,
Ч. 9823/96. Іосифъ Яросевичъ отъ сотр. въ Баворовѣ,
Ч. 9894/96. Владиславъ Сельскій яко парохъ Лукавиць выжи.,
Ч. 9896/96. Амвросій Полянскій отъ завѣд. въ Стрию,
Ч. 10.277/96. Юліанъ Гумецкій отъ сотр. въ Сасовѣ,
Ч. 740. Емилианъ Зарицкій отъ сотр. Добростанъ.

Въ пропозиціи умѣщени ОО.:

Ч. 143. На Гозѣвъ: 1. Емилианъ Билинкевичъ, 2. Кароль Бутрянскій и 3. Казиміръ Савицкій;
Ч. 282. на Лукавицю выжну въ тернѣ: 1. Амвросій Полянскій, 2. Петръ Соловѣй, 3. Ярославъ Лучаковскій, — а въ списѣ: Александръ Джулинскій и Іоаннъ Головкичъ;
Ч. 851. на Славеко въ тернѣ: 1. Стефанъ Крыжановскій, 2. Евстахій Качмарскій, 3. Ярославъ Лучаковскій, — а въ списѣ: Теодоръ Кирчъвъ, Михайлъ Бачинскій, Емилианъ Билинкевичъ и Іоаннъ Созанскій;
Ч. 852. на Девятники: 1. Стефанъ Донаровичъ, 2. Емилианъ Король и 3. Іоаннъ Насальскій;
Ч. 889. на Гвиладѣ вел. въ тернѣ: 1. Іоаннъ Маркевичъ, 2. Іосифъ Гоцкій, 3. Володиміръ Копытцакъ, — а въ списѣ: Ярославъ Лучаковскій, Емилианъ Билинкевичъ, Володиміръ Винярскій, Михайлъ Кмицикевичъ, Володиміръ Кальба и Володиміръ Богачевскій

Презенты получили ОО.:

Ч. 145. Володиміръ Левицкій на Ляшки корол.,
Ч. 580. Іосифъ Мельницкій на Полонячи,
Ч. 583. Сильвестеръ Богачевскій на Побукъ,
Ч. 888. Онзианъ Юзычнскій на Выбудѣвъ,
Ч. 1024. Лукіанъ Сѣчинскій на Мшану.

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи ОО.:

Ч. 145. Володиміра Левицкого на Ляшки корол.,
Ч. 580. Іосифа Мельницкого на Полонячи,
Ч. 583. Сильвестра Богачевского на Побукъ,
Ч. 888. Онзиана Юзычнского на Выбудѣвъ,
Ч. 1024. Лукіана Сѣчинского на Мшану.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашає ся на канон. институцію ОО.:

Ч. 871. Северна Губрусевича на Ольховець,
Ч. 872. Зенона Гутковского на Кутыще,
Ч. 1129. Володиміра Левицкого на Ляшки корол.

До канон. институцій вбзваній 00.:

- Ч. 871. Северинъ Габрусевичъ на Ольховець,
 Ч. 872. Зенонъ Гутковскій на Кутыще,
 Ч. 1129. Володимиръ Левицкій на Ляшки корол.

Декретъ увбльненя бтъ испита конкурсового парохіального получили 00.:

- Ч. 9890/96. Емиліиъ Левицкій парохъ Ивановецъ,
 Ч. 10.584/96. Амвроій Полянскій завбд. Лукавицьъ выжи.,
 Ч. 10.655/96. Северинъ Навроцкій парохъ Шляхтанецъ,
 Ч. 10.779/96. Іосифъ Степанбвъ парохъ Вышневичка,
 Ч. 10.710/96. Іоаннъ Дудакъ парохъ Нараева,
 Ч. 11.021/96. Михайлъ Бачанскій парохъ Григорова.

Митроп. Консисторія вставилась до Выс. ц. к. Намбстництва о плату зъ фонда религійного для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 244. въ Боркахъ вел.,
 Ч. 513. въ Ляховичахъ подорожныхъ.

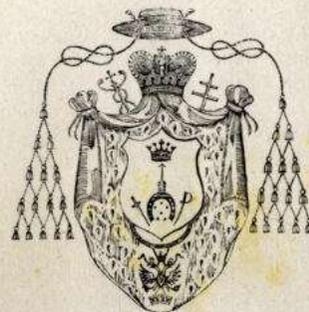
В. ц. к. Намбстництво завбдомило Митроп. Консисторію, що В. ц. к. Министерство асигновало плату зъ фонда религійного для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 10.442/96. въ Оброшанъ на часть душпастырства тепербшного пароха,
 Ч. 10.680/96. въ Печенъи на 1 рбкъ,
 Ч. 767. въ Долббмъ на 1 рбкъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львбвъ, дня 8. Марта 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ
 Митрополитъ.

Львбвско-Архіепархіальний
ВБДОМОСТИ

Рбкъ 1897.

Выдано дня 8. Цвбтня

Ч. V.

Ч. 33.

Ч. 80^{орд.} — Дотычно збирания пбдписбвъ до петиціи въ справб святкованя недбль.

По мысли повзятыхъ на II. Вбчу католицкбмъ минушого року въ Львбвб бтбувшбмъ ся резолюціи переславъ сюда Предсбдатель езекутивного комитету тогожъ Вбча Его Сіятельство Володиславъ князь Сапбга въ наслбдокъ ухвалы згаданого комитету примбрникъ петиціи до високого ц. к. Намбстництва въ справб святкованя недбль по мбстахъ съ прошенемъ, чтобы поручити Вч. 00. Душпастырямъ збирати пбдписы и предложити в. ц. к. Намбстництву. Петяція та звучитъ:

Высоке ц. к. Намбстництво! Устава о выпочинку недбльнбмъ и святочнбмъ зъ 16. Сбчня 1895 р. Ч. 21. Вбсти. зак. держ. §. 1. становитъ: „Въ недблю мае перестати всяка праця промыслова“. Засадничій той приписъ есть идеаломъ, до котрого въ дуся заповбди Божои стрембти належитъ и розтягнути тб засады такожъ до торговлб. На разб однакожъ розпорядженя Высокого Министерства и В. ц. к. Намбстництва установили надто много выимкбвъ бтъ той засады.

Розпоряджене министеріальне зъ 24. Цвбтня 1895 ч. 58. Вбсти. з. д. зробило выимокъ для всбхъ реставрацій и шинкбвъ, позволяючи, абы були

дверть через цѣлый день безъ ограниченія. Если згадана устава має побѣчѣ отпочинку недѣльного такожъ непрямо взгляды на святковане недѣль, що зъ нѣкоторыхъ ви параграфѣвъ безусловно выплывае, то належало бы, щобы реставраціи и шинки були замкнені въ часѣ головного богослуженія предполоднего отъ 10—12 години.

Звертаемо въ той мѣрѣ увагу на то, що правительственный проектъ ustawy противъ пиянства внесеный до Думы державной предлагае цѣлковите замкнене шинкѣвъ въ недѣлю, якъ такожъ що въ Берлинѣ отъ 1. Листопада минушого року обовязуе приписъ, поручаючій замкнати на часѣ головного Богослуженія шинки а вводячій ограниченія для реставрацій.

Що до торговлѣ арт. IX. ustawy становить, що склепы могутъ бути въ недѣлю отъ четверть и найвысше черезъ 6 годинъ и поручае означене годинъ Намѣстництву по выслуханю громадъ и корпорацій. До Высокого Намѣстництва належитъ прото означити число годинъ для поодинокихъ торговлѣ пбеля дѣйстной потребности а въ объемѣ максимального предѣлу 6 годинъ. Належало бы затѣмъ найвысшій вымѣръ заховати толькѣ до склепѣвъ съ викуталами, а для всѣхъ иншихъ склепѣвъ и пр. желѣзныхъ, блаватныхъ, галантерейныхъ, съ бѣлемеъ, убранемъ и т. п. ограничити часѣ працѣ въ торговлѣ до двухъ або трехъ годинъ, що для потребъ публичныхъ есть въ повиѣ достаточнымъ.

Вызначеній черезъ В. ц. к. Намѣстництву для отворенія торговлѣ въ недѣлю години отъ 7 до 10 рано и отъ 3 до 6 по полудни збѣвляють для купцѣвъ и помѣщичкѣвъ вѣольный часѣ Богослуженія головного предполоднего отъ 10 до 12 години. Звертаемо ся до Выс. ц. к. Намѣстництва съ горячимъ прошенемъ, щобы въ разѣ евентуальной змѣны тыхъ годинъ засадничѣ не позволяло на отъвиране якихъ небудь склепѣвъ въ часѣ отъ 10 до 12 передъ полуднемъ. Рѣшучо але противити ся мусимо ухваламъ дотычныхъ корпорацій взглядно громадъ прямуючихъ до того, щобы склепы були отворені до 11 год. рано, — а тымъ бѣльше до години первой, — якъ того жадають петиціи жидѣвскій.

Устава наказуе, абы помѣщичкамъ торговельнымъ дано часѣ до учащаня на Богослуженіе предполоднее. Если склепы будутъ отъ четверть до первой, дванадцатой а хотій бы лишъ до одинадцатой години, то параграфѣ той ustawy не буде въ практицѣ выконуванымъ, якъ то публично признавъ референтъ той справы въ радѣ громадскій въ Львовѣ, — котрый заявлявъ ся за отворенемъ склепѣвъ до години 11.

Одинокій способѣ, абы той параграфѣ бувъ екзеквованый, а заразомъ цѣль ustawy т. е. дати клясамъ працюющимъ можнѣсть сповненія обовязку религіійной, осягненній збѣставъ, — есть замкнене всѣхъ склепѣвъ въ годинахъ Богослуженія предполоднего отъ 10 до 12.

Впрочемъ Галичина есть краемъ христіанскимъ и справедливѣсть wymagaе, щобы выгядѣ мѣстѣ нашихъ въ часѣ головного Богослуженія передъ полуднего отъ 10 до 12 години бувъ христіанскій. Длятого подписаній просять умышлено:

1) Щобы Выс. ц. к. Намѣстництву не прихилило ся до петицій або ухвалѣ радѣ громадскихъ или корпорацій, о скѣлько жадають отворенія склепѣвъ въ недѣлю отъ 10 — 12 рано въ часѣ головного Богослуженія предполоднего.

2) Щобы Выс. ц. к. Намѣстництву признало шестигодинный вымѣръ часу для отъвиранія склепѣвъ въ недѣлю толькѣ торговлямъ съ викуталами а ограничило го отповѣдно до инныхъ склепѣвъ.

3) Щобы В. ц. к. Намѣстництву зволило предложити Высокому ц. к. Министерству внесенне до замыканя реставрацій и шинкѣвъ въ часѣ головного Богослуженія предполоднего.

Щобы Вѣрнымъ дати можнѣсть сповнити той такъ важной обовязокъ религіійной участвованя въ Богослуженіи предполоднемъ каждой недѣль и свята довжно лежати на серцю каждого Душпаствыря. Для осягненія той цѣли доложити належитъ всякихъ старанъ. Зъ взгляду протов на душевне добро Вѣрныхъ поручае Митр. Ординаріатъ ВЧ. Душпаствырямъ по мѣстахъ и мѣсточкахъ тудейшой Архидіедези въ прилозѣ залучену петицію въ найблизшу недѣлю або свято по полученю той же Вѣрнымъ по проповѣди отчитати, докладно пояснити и до якъ найчисленнѣйшихъ подписѣвъ (на другѣй сторонѣ и на чистѣмъ пѣваркуши) заохотити. По збѣбраню подписѣвъ належатъ ти петиціи посредствомъ взглядныхъ Урядѣвъ деканальныхъ Митроп. Ординаріатови до дальшого дѣловодства чимъ скорше предложити.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 13. Марта 1897.

Ч. 34.

Ч. 1278. — О выповѣдженю галицк. облигацій пожички краевой зъ 1891 р.

Выдѣлъ краевой зъ 27. Сѣчня 1897 ч. 5301 заудѣливъ слѣдующе оголошене:

„Додатково до оголошенія зъ 11. Сѣчня 6. р. ч. 1852, котрымъ завѣдомлено о львованю облигацій краевыхъ пожичокъ 1. Лютого 1897 — Выдѣлъ краевой королевства Галичины и Володимиріи съ велик. княжествомъ краковскимъ подае до вѣдомости, що выповѣдае на подѣставѣ ухвалы В. Союму зъ 28. Вересня 1892 облигаціи галицк. пожички краевой зъ 1891 р. съ дн. 1. Мая 1897 и узнае таковій съ тымъ днемъ яко дальше непроцентуючій ся, тѣмъ также платными.

Галицка каса краева, а взглядно каса пожичокъ краевыхъ, буде выплачати съ дн. 1. Мая 1897 всѣ предложеній облигаціи той пожички съ бѣжучими купонами, въ ихъ номинальній вартости. Выдѣлъ краевой звертае увагу всѣхъ властителей винкульованыхъ облигацій пожички краевой зъ

1891 р., що тіж повинні ся постарати у компетентныхъ властей о призволене на девикуляцію тыхъ же передъ означенымъ терминомъ, такъ чтобы облигаціи могли бути зреализовані уже съ д. 1. Мая 1897 р.“

Подаючи повыше оголошене до вѣдомости ВЧ. Священства — поручае ся дотычнымъ урядамъ парох. посѣдающимъ того рода цѣний ефекта, предложить ти въ цѣли вымѣны до 20. Цвѣтня 1897.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Марта 1897.

Ч. 35.

Ч. 2043. — Въ дѣлѣ вытѣговъ метрикальныхъ Казиміра и Апольоніа Сухоньскихъ.

Ц. и к. Австрійско-Угорскій консулять въ Бремень зъ 8. Серпня 1896 ч. 1214 — переславъ два вытѣги метрикальнй ѳносячй ся до родины зарѣбникѣвъ Казиміра и Апольоніа Сухоньскихъ гр. к. обряда, походячихъ будь то бы изъ Львова, переселившихъ ся до Америки полудневою, въ цѣли доручена взгляднему урядови парохіальному до переходаня. Ц. к. Дирекція Полиціи въ Львѣвъ зъ 24. Лютого 1897 Ч. 106 завѣдомила еднаковожь Митроп. Консистерію, що того имени родина не була замешкала въ Львѣвъ, о чѣмъ подаючи до вѣдомости ВЧ. Урядѣвъ парохіальныхъ поручае ся, чтобы взгляднему урядѣ парох. изъ котрого парохіи родина Казиміра и Апольоніа Сухоньскихъ переселила ся до Америки, предложивъ о тѣмъ посѣшно донесене до Митроп. Консистеріи.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. Марта 1897.

Ч. 36.

Ч. 2228. — Церковь при новѣмъ вытинкованіи або мальованіи стѣнъ не потребуе поновного благословенія

Давнѣйше було звыклымъ мнѣніемъ, що церковь потребуе повторного благословенія если старе вытинковане або мальоване стѣнъ всѣхъ або хоть въ большій части *параз* усувае ся и нове дае ся. Но тепері на запытаніе:

Utrum Ecclesia e cujus parietibus vel partim vel integre disjicitur simul incrustatio, vulgo intonaco, ut renovetur, consecrata maneat vel execrata?

— рѣшила св. Конгрегація обрядѣвъ 19. Мая 1896, що и св. Отець 18. Червця 1896 потвердивъ:

Ecclesia consecrata remanet, quamvis in ejus parietibus opus tectorium sit renovatum.

Отже при новѣмъ тинкованіи, штукатуровѣй або мозаиковѣй работѣ, або мальованіи, хоть бы и всѣхъ стѣнъ паразъ, церковь не потребуе нового благословенія. Мальовило стѣнъ можна поблагословити благословеніемъ общимъ, взгляднему иконѣ святыхъ; но на тое Священникъ не потребуе особной власти.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 20. Марта 1897.

Ч. 37.

Ч. 2791. — Въ табеляхъ квалификаційныхъ мають ВЧ. ОО. Деканы всегда выразно споминати о Литургіяхъ фонда религійнаго.

Всѣ ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ звывають ся, чтобы въ табеляхъ квалификаційныхъ всегда наводили, чи дотычний Священникъ Литургіи фонда религійнаго точно ѳтправляє и чи такожь выказы ѳтправленыхъ Литургіи безпоровочно предкладае; и то выразно, не лишь загальнымъ наведенемъ взглядомъ „порядку въ актахъ парохіальныхъ“.

И рѣчь таа має бути всегда въ табеляхъ квалификаційныхъ увидочнена; длятого если въ якѣй парохіи нема Литургіи фонда религійнаго приѣлєныхъ, то належить тое въ дотычній табелѣ примѣтити.

Въ интересѣ точного ѳтправлюваня и выказованя тыхъ же Литургіи мають ВЧ. ОО. Деканы такожь и предлежае розпоряджене совѣстно выповняти.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 20. Марта 1897.

Ч. 38.

Ч. 2938. — Въ дѣлѣ нового мѣра св.

ВЧ. Настоятелѣ декан. звывають ся, чтобы такъ сего року якъ и въ будуще заховували взглядомъ нового мѣра св. и взглядомъ мирницѣ всѣ приписы, въ розпорядженю въ Вѣдомостяхъ 1895 Ч. 26 (ст. 43) наведеніи.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 22. Марта 1897.

Ч. 388. — Терминъ отправленія и выказованія Литургій фонда релігійного постановляе ся конецъ кожного звыклого року.

Зноситъ ся попередній приписъ относячій ся до Литургій фонда релігійного, що рѣкъ отправы и выказованія тыхъ же Литургій мавъ ся читати бѣтъ получения дотычного Листа литургійного; в розпоряджае ся, що бѣтъ бѣгучого року 1897 почавши, Литургіи тѣи мають всегда отправляти ся и выказовати ся въ терминѣ кожного звыклого року т. е. бѣтъ 1. лат. Сѣчня до 31. лат. Студня включно. Выказы отправленныхъ Литургій належить щороку заразъ по скѣнченій отправы, евентуально ще и передъ кѣнцемъ року, а найдалше въ першѣмъ тыждни слѣдующого року т. е. до 8. лат. Сѣчня черезъ Урядъ деканальный Митрополитальной Консистоїи предлагати.

Тѣи же ВЧ. Парохи, котрі доси отправляли и выказовали съ иншимъ якимъ терминомъ въ серединѣ звыклого року (н. пр. до кѣнца Липня), мають за рѣшту бѣгучого року до 1. Студня отправити и выказати, если не всю цѣлорочну ильбѣсть Литургій, то хоть бѣтъвѣдну часови часть ея (отже въ повышдѣмъ прикладѣ за мѣсяцѣвъ $\frac{9}{12}$ цѣлорочной ильбѣсти); и то, если не на одну але на рѣжнїи интенціи правятъ, обчислюючи часть тую взглядомъ каждой интенціи зъ особна, при чѣмъ замѣсть евентуально остачого дома мае ся отправити 1 Литургія. И въ дотычнѣмъ выказѣ належить выразно зазначити, за якїи часъ тѣи Литургіи суть отправленїи (н. пр. за часъ бѣтъ 1. Серпня до 31. Студня 1897).

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 25. Марта 1897.

Ч. 40.

Ч. 488/орд. — Въ справѣ Товариства св. Ап. Петра.

Товариство запомогїи убогихъ руско-католицкихъ церквей им. св. Ап. Петра предложило Митроп. Ординаріятѣи слѣдующе прошене:

„Всесвѣтлѣйшїи и Высокопреподобнїи Митрополитчїи Ординаріятѣ!

Кому не звѣстно, якъ великой ваги есть церковь въ громадѣ, — та твердиня, о котру розвивають ся законы ворогѣвъ спасенїя душъ и суспѣльного ладу, — та найсильнѣйша пѣдпора и охорона нашої народности.

Нашъ вардѣ прилягъ цѣлою душою до церкви, протѣ стараетъ ся бѣтъ мати свою церковцю въ кождѣмъ, хотя бы и невеликѣмъ, сѣльци. Однакѣмъ удержане церкви и двигнене новин, стае ся въ нынѣшнихъ часахъ, особливо для меншихъ и убожихъ громадъ дуже затрудненѣмъ а часомъ майже и не-

возможымъ. Для того бѣтъчувала ся потреба двигнути якусь институцію, котрой цѣлюю бы було „удѣлюванемъ безповоротныхъ запомогъ, подавати помѣчь на будову новыхъ церквей, обновлене старыхъ и внутрѣшне устройство тыхъ же.“

Щобы тѣи цѣли бѣтъповѣсти, завязало ся „Товариство запомогїи убогихъ руско-кат. церквей имени св. Ап. Петра“, котрого статутъ збѣставъ потверджений такъ Всесв. Ординаріятѣи нашими, якъ и выс. Правительствомъ. Въ дни 9. Студня 1896 бѣтъбули ся першїи загальнїи зборы членѣвъ приступившихъ до того Товариства, на котрыхъ выбрано Выдѣлъ и такъ вѣйшла въ жите давно бажана Институція запомогова церквей. Щобы однакѣмъ се Товариство могло хосенно розвивати ся и своѣй внеслѣбї цѣли бѣтъповѣсти, доконче потребно, щобы до него приступило якъ наибѣльше членѣвъ. Именно же повинна кожда церковь стати ся членомъ сего Товариства, божь то есть всѣдѣльна справа всѣхъ. Нынѣ може та, завтра ся церковь потребовати запомогїи, и черезъ таке належане до Товариства им. св. Петра, и взаимне спомагане ся, завяже ся союзъ взаимной любви мѣжь поодинокими громадами.

Задля того осмѣляе ся пѣдписаннїи Выдѣлъ смиренно просити Всесвѣтлѣйшїи и Высокопреподобнїи Митрополитчїи Ординаріятѣ, щобы зволить залученїи тутъ статуты нашої Товариства розбелати по цѣлѣи діецеїи, и поперти его усердне прошене до всѣхъ Всечестїѣйшихъ Отцѣвъ, щобы и самї вступали и свои церкви вписували въ члены сего Товариства и старали ся своимъ впливомъ мѣжь свѣтскими людьми приедувати нашоу Товариству членѣвъ бѣтъ дѣйствныхъ, бѣтъ основателѣвъ, бѣтъ спомагающихъ и добродѣѣвъ. Навѣтъ и тѣи церкви, котрі, въ добрѣмъ станѣ находячи ся, не гадають, щобы коли бѣтъ потребовали запомогїи зъ сего Товариства, най не бѣтътягають ся бѣтъ вступленя въ члены тогожь, — божь высша цѣль и братня любовь повинна ихъ до того спонукувати. Впрочемъ и теперъ не мало выдае ся на коллектантѣвъ, котрі ходять по краю и збирають датки, — колижь наше Товариство зможе ся и ровинне свою дѣяльнѣсть, може оно такихъ коллектантѣвъ заступити, котрі и такъ значну часть узбираныхъ даткѣвъ, яко винагороду для себе зъуживають. Датки упрашае ся пересылати на руки о. Мрыца въ Львѣвъ ул. Коперника ч. 36“.

Въ мысль предложеного прошеня и залученого Статута взываемъ всѣхъ ВЧ. Душпастврей нашої Архідіецеїи, щобы такъ самї до сего позиточного Товариства приступити якъ и всѣи церкви до приступленя споведовати не залишили и тѣмъ способомъ причинили ся до пѣднесеня славы Божїи черезъ старане о добро и красоту св. Божїихъ церквей.

Отъ Митрополитального Ординаріятѣи.

Львѣвъ, дня 3. Цѣфтя 1897.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консисторія разписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи :

а) подлѣ днямъ 11. Марта 1897 съ рѣшицемъ до дня 6. Мая 1897:

- Ч. 2591. Волкѣвъ съ прилучеными Милятичи, Кугавъ и Загѣръ, деканата Щирецкого, наданя конвенту монахинь св. Венедикта въ Львовѣ ;
 Ч. 2593. Черепинъ съ прилученою Давидѣвъ, деканата Щирецкого, наданя конвенту ОО. Доминиканѣвъ въ Львовѣ ;
 Ч. 2594. Пѣдгѣрцѣ съ прилученою Загѣрцѣ, деканата Олеского, наданя приватного ;

б) подлѣ днямъ 1. Цѣтня 1897 съ рѣшицемъ до дня 27. Мая 1897:

- Ч. 3253. Любѣнцѣ съ прилученою Хромиторѣвъ деканата Стрыйского, наданя Ординаріятского ;
 Ч. 3254. Протѣсы съ прилученою Дуброва, деканата Журавеняского, наданя приватного ;

в) подлѣ днямъ 8. Цѣтня 1897 съ рѣшицемъ до дня 2. Червця 1897.

- Ч. 3512. Маркова съ прилучеными Затуринъ, Гута и Завадѣвка, деканата Пѣдгаецкого, наданя Преосв. Архіепіскопа Львѣвского обр. лат.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Именованія.

Дѣйствительнымъ Деканомъ для Щирецкого деканата именованъ :

- Ч. 89/орд. ВЧ. О. Михайлъ Тресньовскій дотеперѣшній завѣдатель тогожь деканата и парохъ въ Щирца.

Почет. Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи съ правомъ употребленія экспозиторій крылошанскихъ именованъ :

- Ч. 174/орд. ВЧ. О. Ефремъ Гляньскій парохъ Оброшна.

Почет. Совѣтникомъ Митроп. Консисторіи именованъ :

- Ч. 111/орд. ВЧ. О. Павелъ Бачинскій парохъ Глянявъ-застава отличеный ѳтзи. крыл. и Вицедеканъ Уневскій.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употребленія экспозиторій крылошанскихъ получивъ :

- Ч. 88/орд. ВЧ. О. Іоаннъ Гургула парохъ Гановець и Вицедеканъ Галицкій.

Умѣщенія.

а) Посаду префекта гр. к. дух. Семинаріи въ Львовѣ получивъ :

- Ч. 142/орд. О. Емилианъ Ваньо сотрудинъ Архикатедральный.

б) Душпастырску посаду въ Mnt. Carmel въ Америцѣ получивъ :

- Ч. 196/орд. О. Стефанъ Макарь сотр. Хирова Еп. Перем.

в) Завѣдательства получили ОО. :

- Ч. 1398. Петръ Петрица, завѣд. Пѣсочнов, въ Волковѣ,
 Ч. 1475. Петръ Соловѣй, завѣд. Межирѣча, въ Покровцахъ,
 Ч. 1570. Григорій Стецевъ, завѣд. Солонки, въ Межирѣчи,
 Ч. 1675. Кароль Бутринскій, завѣд. Ражнева, въ Черепинѣ,
 Ч. 1777. Іоаннъ Илевичъ, сотр. Перемышлянъ, тамже,
 Ч. 2101. Алексей Пристай, сотр. Пѣдгорець, тамже,
 Ч. 2269. Григорій Кармалита, сотр. Боратина, въ Пѣдгайчкахъ,
 Ч. 2249. Петръ Мицько, завѣд. Славска, въ Обрци.

г) Сотрудинства получили ОО. :

- Ч. 1204. Михайлъ Тупиць, 2-ій сотрудинъ Архикатедральный, именованый І-имъ сотрудинкомъ Архикатедральнымъ,
 Ч. „ Теофиля Бобкевичъ, префектъ закріетіи при Архикатедр. храмѣ св. ВМ. Георгія, именованый 2-мъ сотрудинкомъ Архикатедр.,
 Ч. „ Лука Побоярскій, завѣд. Мшаны, получивъ посаду префекта закріетіи при Архикатедр. храмѣ,
 Ч. 1474. Володиміръ Лешньовскій, сотр. Пустомыгъ, въ Лисятчахъ,
 Ч. 1571. Емилианъ Раковскій, сотр. Печенин, въ Пустомыгахъ,
 Ч. 1708. Володиміръ Стернюкъ, сотр. Могальницъ, въ Настасовѣ,
 Ч. 1878. Іоаннъ Гарматѣй, сотр. Настасова, въ Золотникахъ,
 Ч. 2166. Фялицъ Свергувъ, новопост. пресв., въ Вербовѣ,
 Ч. 2257. Емилианъ Тресньовскій, приват. сотр. въ Щирци, 2-е снет. сотр. тамже.

Введеніи ОО. :

- Ч. 1222. Іосифъ Логинскій въ сотр. Кудобинець,
 Ч. Іоаннъ Илевичъ въ зав. Перемышлянъ,
 Ч. 2467. Іоаннъ Гарматѣй въ сотр. Золотникъ.

Увѣльненіи ОО. :

- Ч. 1339. Михайлъ Свѣтенскій яко парохъ Волкова,
 Ч. 1620 Лука Побоярскій ѳтъ завѣд. Мшаны,
 Ч. 2384. Симеонъ Винявскій яко парохъ Черепина,
 Ч. 2467. Іоаннъ Гарматѣй ѳтъ сотр. въ Настасовѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи ОО. :

- Ч. 1703. на Ладанцѣ : 1. Іаковъ Красноопера, 2. Іоаннъ Насальскій и 3. Емилианъ Билинкевичъ ;
 Ч. 1705. на Сѣхѣвъ въ тернѣ : 1. Емилианъ Билинкевичъ, 2. Володиміръ Потучко, 3. Левъ Кордасевичъ, — а въ снетѣ : Константинъ Петрушевичъ, Евгеній Герасимовичъ и Іоаннъ Алискевичъ ;

- Ч. 1706. на Верббвѣ въ тернѣ: 1. Михайлъ Бачинскій, 2. Григорій Кончевичъ, 3. Теофилъ Любѣнецкій, — а въ списѣ: Корнелій Лотоцкій;
 Ч. 1941. на Новосѣлку куть въ тернѣ: 1. Ярославъ Стеткевичъ, 2. Григорій Содомора, 3. Теодозій Кинасевичъ — а въ списѣ: Володиміръ Богачевскій;
 Ч. 1943. на Соколбѣвъ въ тернѣ: 1. Георгій Кунецкій, 2. Тамарой Бордулякъ, 3. Епифаній Родольскій, — а въ списѣ: Емилианъ Баликевичъ и Володиміръ Богачевскій.

Презенты получили 00.:

- Ч. 1233. Евстахій Качмарскій на Славско,
 Ч. 1552. Стефанъ Донаровичъ на Девятники,
 Ч. 2415. Володиміръ Потучко на Сѣхбѣвъ,
 Ч. 2434. Теофилъ Любѣнецкій на Верббѣвъ,
 Ч. 2875. Григорій Содомора на Новосѣлку-кутъ.

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва възгладомъ институціи 00.:

- Ч. 1233. Евстахія Качмарского на Славско,
 Ч. 1552. Стефана Донаровича на Девятники,
 Ч. 2415. Володиміра Потучка на Сѣхбѣвъ,
 Ч. 2434. Теофила Любѣнецкого на Верббѣвъ.

Выс. Президія ц. к. Намѣстництва соглашає ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 1476. Іосифа Мельницкого на Полониччѣ,
 Ч. 1777. Сильвестра Богачевского на Побукѣ,
 Ч. 1800. Лукіяна Сѣчневского на Мшану,
 Ч. 1842. Симеона Винявского на Станимирѣ,
 Ч. 2379. Евстахій Качмарского на Славско,
 Ч. 2880. Стефана Донаровича на Девятники.

До канон. институціи възваніи 00.:

- Ч. 1476. Іосифъ Мельницкій на Полониччѣ,
 Ч. 1777. Сильвестеръ Богачевскій на Побукѣ,
 Ч. 1800. Лукіянь Сѣчневскій на Мшану,
 Ч. 1852. Симеонъ Винявскій на Станимирѣ,
 Ч. 279. Евстахій Качмарскій на Славско,
 Ч. 2880. Стефанъ Донаровичъ на Девятники.

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 1350. Зенонъ Гутковскій на Кутыше,
 Ч. 1351. Северинъ Гарбусевичъ на Ольховецѣ,
 Ч. 1624. Володиміръ Левницкій на Ляшка корол.,
 Ч. 1709. Іосифъ Мельницкій на Полониччѣ,
 Ч. 2153. Корнелій Леонтовичъ на Рожневѣ,
 Ч. 2154. Симеонъ Винявскій на Станимирѣ,
 Ч. 2452. Евстахій Качмарскій на Славско,
 Ч. 2453. Людвикъ Пбдгородецкій на Солонку.

Декретъ увѣльненія ѳтъ испытана конкурсового парохіального получили 00.:

- Ч. 1149. Оуфрій Крыницкій парохъ Голыня,
 Ч. 1793. Евстахій Кюсевичъ деканъ Зборѣвскій и парохъ Присовецѣ.

Митроп. Консисторія вставилась до [Выс. ц. к. Намѣстництва]:

а) о плату зъ фонда религіиного для приват. сотрудника:

- Ч. 1134. въ Монастырци,
 Ч. 1865. въ Островѣ,
 Ч. 2343. въ Сосновѣ.

б) о запомогу зъ фонда религ. для 00.:

- Ч. 952. Льва Шанковского пароха Дулбѣ,
 Ч. 1052. Михайла Яцкевича пароха Хоросна,
 Ч. 1328. Симеона Пѣтушевого пароха Сасова,
 Ч. 1329. Михайла Тушяея сотрудника Архикатедрального,
 Ч. 1517. Іоанна Редкевича проповѣдника Архикатедрального,
 Ч. 1518. Іоанна Леонтовича пароха Шнирова,
 Ч. 1679. Іосифа Красицкого пароха Дернова,
 Ч. 2631. Іоанна Петрасевича пароха Черенова.

В. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисторию, що В. ц. к. Министерство асигновало плату зъ фонда религіиного для приват. сотрудникѣвъ:

- Ч. 1869. въ Струсовѣ на 2 роки,
 Ч. 1999. въ Залановѣ на 2 роки.

Митроп. Ординаріятъ соглашає ся на принятіє въ новиціятъ Ч. С. В. В.:

- Ч. 244. орд. Спиридона Капустяка на клирика, и
 Ч. " " Александра Кравого на ланка.

Свѣдоцтва квалификаційни на пѣцѣвъ церковныхъ получили:

- Ч. 2615. Андрей Оленьскій,
 Ч. 2616. Терентій Тымощко.

Власть binandi одержали 00.:

- Ч. 2436. Парохъ въ Берездѣвцяхъ до кѣнца Марта 1898,
 Ч. 3001. Парохъ въ Дунаевѣ до кѣнца Цѣвтна 1898,
 Ч. 3029. Парохъ въ Ходовичахъ до кѣнца Цѣвтна 1898, и
 Ч. 3166. Парохъ въ Войниловѣ до кѣнца Цѣвтна 1898.

Вставлено ся о ѳтпустѣ до св. Ап. Престола для церкви:

- Ч. 2174. пар. св. Арх. Михайла въ Ставчанахъ.

ѳтпусты на всегда получила церковь (пѣсля церковного календаря):

- Ч. 434. орд. св. Арх. Михайла въ Ставчанахъ 8. Лист. и въ праздникъ Евхаристіи.

Брацтва найсв. Таинъ зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

- Ч. 1607. пар. Покрова П. Б. въ Хмельвѣцѣ,
 Ч. 2229. пар. св. ВМ. Дмитрія въ Мальчицахъ,

- Ч. 5596. пар. Успенія св. Анны въ Голоску великомъ,
 Ч. 2764. пар. Собора П. Б. въ Кутахъ,
 Ч. 3007. пар. Собора П. Б. въ Раковъ,
 „ „ фил. св. О. Николая въ Надбевъ.

Братства тверезости збстали канонно установлені при церквахъ:

- Ч. 1604. пар. св. ВМ. Дмитрія въ Городыславичахъ,
 Ч. 1959. пар. св. Арх. Михаила въ Дудьбахъ,
 Ч. 2331. пар. св. Арх. Михаила въ Вышенцѣ великой,
 Ч. 2714. пар. св. Прор. Илія въ Шоломыя,
 „ „ фил. Успенія ч. гл. св. Іоанна Кр. въ Старбмъ селѣ,
 Ч. 2745. пар. св. Прор. Илія въ Княжбмъ,
 Ч. 2835. пар. Собора П. Б. въ Дашавѣ, и
 „ „ фил. Воздвиженія Ч. Креста въ Юснитичахъ.

Некрологія.

- Ч. 1776. О. Корнелій Соловскій, парохъ Перемышлянъ, померъ дня 13. Лютого 1897,
 Ч. 2018. О. Петръ Корчанскій, парохъ Подгорець, померъ дня 21. Лютого 1897.

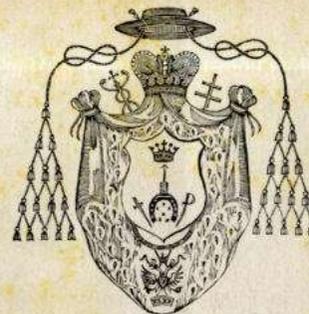
Души ихъ поручають ся молитвамъ ВЧ. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 8. Цвѣтня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 4. Мая

Ч. VI.

Ч. 42.

Ч. 2538. — Молитвы о соединеніи всѣхъ христіанъ отъ Вознесенія до Сочествія Св. Духа, съ наданными отпущеніями.

Пригадує ся ВЧ. Клірови изъ Вѣдомостей 1895 Ч. 42 (ст. 83), що святѣйшій Отець завбзавъ ще въ р. 1895 и такъ само на слѣдуючій роки всѣхъ Вѣрныхъ до молитовъ передъ Сочествіемъ Св. Духа на високу цѣль соединенія всѣхъ христіанъ и до тыхъ же молитовъ отпущы надавъ.

Якъ тогда, такъ и теперь розпоряджаємъ, чтобы ВЧ. Настоятелѣ парохій дотычне завбзване святѣйшого Отца въ празникъ Вознесенія Господняго народови пбсла цитованого числа Вѣдомостей оголосили; и добре буде, если зарядятъ щоденні публичні молитвы въ церквѣ отъ Пятницѣ по Вознесенію ажъ до суботы передъ Сочествіемъ включно.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 20. Марта 1897.

Ч. 43.

Ч. 3479. — О урядованю въ рускомъ языкѣ.

Президія ц. в. Намѣстництва Ч. 13.347/пр./1896. — Отповѣдаючи на цѣвне письмо зъ дня 4. Студія 1897 Ч. 10.407, маю честь заявити Высокопрепо-

добної Консистоїї, що об'язникомъ зъ дня 14. Марта 1892 Ч. 2714 пр. пригадавъ емъ всѣмъ панамъ ц. к. Старостамъ въ Галичинѣ всѣхъ добної розпорядженя ц. к. Министерства внутрѣшнихъ справъ зъ дня 20. Студня 1859 Ч. 12.466/М.І. и дня 4. Липня 860 Ч. 21 6/М.І. и розпорядженя ц. к. Министерства стану зъ 10. Цвѣтня 1861 Ч. 2325/Ш.Г.М. нормуюче справы уживаня краевыхъ языковъ с. е. польского и русского въ ѣтносинахъ съ сторонами.

Позаякъ мимо сего об'язника бували случаи неждостайного поступованя властей, звернувъ емъ теперь розпорядженямъ зъ дня 24. Марта с. р. Ч. 3728/пр. зновъ увагу политичныхъ Властей всѣхъ добної Галичины на приписы покликаныхъ розпоряджень министеріальныхъ, котрыми постановлено въ подробности, що власти въ службовыхъ ѣтносинахъ съ сторонами послугувати ся мають, такъ при устныхъ розправахъ якъ не менше въ письмахъ до сторонъ выстосованыхъ языкомъ для нихъ зрозумѣлымъ.

Заразомъ звернувъ емъ увагу властей, що сторонамъ, якъ и ихъ заступцямъ вѣдно въ письмахъ до Властей употребляти нѣмецкого, польского або русского языка, такожъ що власти обовязані суть при списуваню протоколѣвъ съ сторонами уживати ихъ матерного языка а выдавані рѣшеня выстосовувати въ тѣмъ языкѣ, въ якомъ сторона первѣстну просьбу чи то устну чи письменну вносила, — наколи же такой просьбы не було, выдавати рѣшеня въ матернімъ языкѣ стороны.

Наконецъ припоручивъ емъ писати въ загалѣ до сторонъ чи то селянъ, духовныхъ, парохіальныхъ урядѣвъ и т. д. въ языкѣ черезъ нихъ звичайно уживанѣмъ. О тѣмъ маю честь завѣдомити Высокопреподобну Консистоїю. Львѣвъ, 31. Марта 1897. Ц. к. Намѣстникъ: Сангушко в. р.

О повышѣмъ высок. розпорядженю подае ся до вѣдомости ВЧ. Священства яко рѣшене всѣхъ дотеперь предложеныхъ прошенъ въ тѣмъ предметѣ.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 10. Цвѣтня 1897.

Ч. 44.

Обвѣщеня конкурсовъ.

Митроп. Консистоїя розписуе на конкурсъ слѣдуючі парохіи:

а) подъ днемъ 16. Цвѣтня 1897 съ речинцемъ до дня 15. Мая 1897:

Ч. 3726. Гнилицѣ великій съ прилученою Гнилицѣ малій, деканата Збаражского, надана приватного. Прошена кандидатѣвъ при попереднімъ розписаню сего парохіи на конкурсъ остають важными и на теперь.

б) подъ днемъ 29. Цвѣтня 1897 съ речинцемъ до дня 24. Червця 1897:

Ч. 3905. По моряны, деканата Золочѣвского, надана приватного.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

ХРОНИКА.

Завѣдательства получили 00.:

Ч. 2639. Николай Любѣнецкій, завѣд. Побука, въ Любѣняхъ,
Ч. 2662. Павелъ Кульчицкій, сотр. Вербовчика, въ Гозѣвѣ,
Ч. 3185. Александръ Ротко, завѣд. Десятникъ, въ Протесахъ,
Ч. 3248. Теодозій Княсевичъ, завѣд. Новосѣлка-кутъ, въ Марковѣй.

Ч. 4202. — Выказъ всѣхъ жертвъ вplyнувшихъ отъ 1. Сѣчня до 31. Марта 1897 до канцеляріи Митроп. Консистоїи.

а) на потреби Святѣйшого Отца:

Дня 5/1	ВЧ. Урядъ парох. въ Островѣ Тарн. дек.	1	зр.	—	кр.
" 15/1	" " " въ Довгѣмъ Кал. дек.	1	"	—	"
" 16/1	" " " въ Лопушанахъ	—	"	50	"
" 23/1	" " " въ Витковѣ	2	"	—	"
" 30/3	" Архикадр. Урядъ парох.	1	"	60	"
" "	" Урядъ парох. въ Коровицѣ (Пер. Еп.)	2	"	22	"

б) на грѣбъ Христовый въ Палестинѣ:

Дня 23/1	ВЧ. Урядъ парох. въ Витковѣ	2	зр.	—	кр.
----------	-----------------------------	---	-----	---	-----

в) на церковь св. Іоакима въ Римѣ:

Дня 26/3	ВЧ. Урядъ парох. въ Грабѣвцяхъ	2	зр.	—	кр.
" 30/3	" " " въ Вишневі	2	"	—	"

г) на институтъ св. Іосафата:

Дня 10/1	ВЧ. Урядъ парох. въ Рокитѣ	4	зр.	—	кр.
" 15/1	" " " въ Поточискахъ (Ст. Еп.)	14	"	30	"
" "	" " " въ Довгѣмъ Кал. дек.	2	"	—	"
" 16/1	" О. Павелъ Козюк парохъ Вышны	50	"	—	"
" "	" Урядъ парохъ въ Лопушанахъ	—	"	50	"
" 23/1	" " " въ Витковѣ	2	"	—	"
" "	" " " въ Новосѣлцѣ-кутъ	4	"	—	"
" 9/2	ВЧ. Чортковскій деканатъ обр. лат.	21	"	—	"
" "	" П. Т. каса мѣста Стрыя	50	"	—	"
" 10/2	ВЧ. Урядъ парох. въ Вишенцѣ вел.	—	"	70	"
" "	" П. Т. Магистратъ Янова	50	"	—	"
" "	" ВЧ. Урядъ парох. въ Марконоли	3	"	—	"
" 19/2	ВПр. О. Іоаннъ Юзычинецкій поч. крыл. и парохъ Борыничъ	200	"	—	"
" 24/2	Преосвящ. Епископъ Перемышльскій обр. гр. кат.	100	"	—	"
" 8/3	Всев. Епископъ Консистоїя въ Перемышля	142	"	22	"
" 10/3	ВЧ. Урядъ парох. въ Кальнѣмъ	5	"	—	"
" "	" " " въ Синевѣску выжи.	1	"	—	"
" 18/3	" Ярославскій Урядъ декан.	21	"	33	"
" "	" Урядъ парох. въ Печенѣ	1	"	70	"
" 24/3	" " " въ Лючѣ (Ст. Еп.)	5	"	50	"
" 30/3	" " " въ Коровицѣ (Пер. Еп.)	2	"	23	"

д) на обходъ Уніи Берестейской:

Дня 16/1	ВЧ. Урядъ парох. въ Допушанахъ	— ар. 50 кр.
" 17/1	" " " въ Глинянахъ заст.	9 " 05 "
" 4/2	" " " въ Будзаноувъ (Ст. Еп.)	6 " — "
" 15/2	за двѣ книжки о Уніи	2 " — "
" 22/2	ВЧ. О. Любовачъ парохъ Острова за 1 книжку о Уніи	1 " — "
" 5/3	" Урядъ парох. въ Олешѣ за брошуры о Уніи	1 " — "
" 13/3	" Львовско-гор. Урядъ дек. "	1 " — "
" "	Урядъ пар. церкви Усп. П. Б. въ Львовѣ за брошуры о Уніи	1 " — "
" 24/3	" О. Стефановичъ пар. Мильна	1 " — "
1 26/3	" Журавеньскій Урядъ дек. за книжки о Уніи	9 " — "

е) на катол. мисіи въ Азїи и въ Африцѣ:

Дня 23/1 ВЧ. Урядъ парох. въ Витковѣ 2 ар. — кр.

ж) на зисеме неволѣ въ Африцѣ:

Дня 20/1	ВЧ. Урядъ парох. въ Хмѣльнѣ	1 ар. 25 кр.
" 22/1	" " " въ Фрааѣ	— " 65 "
" 23/1	" " " въ Витковѣ	2 " — "
" 25/1	" " " въ Дашавѣ	2 " — "
" 27/1	" " " въ Довгобнѣ Кал. дек.	1 " 20 "

з) на Товариство св. Апост. Павла:

Дня 22/1 ВЧ. О. Любавичъ парохъ Острова 1 ар. — кр.
" " Всев. О. Сов. д-ръ Гавр. Крыжановскій 2 " — "

и) на Товариство св. Апост. Петра:

Дня 15/2 ЧЧ. селяне въ Майдана п. Росбльна 3 ар. — кр.

л) для Служебницъ Пресв. Д. Марїи въ Жужели:

Дня 17/1 ВЧ. Урядъ парох. въ Борынчахъ 3 ар. 20 кр.

м) на воспиталище дѣвоуче:

Дня 18/2	ВЧ. О. Іоаннъ Валявскій парохъ Либохоры	4 ар. — кр.
" "	" Парыловичъ парохъ въ Злоцкѣмъ (Пер. Еп.)	10 " — "
" 20/2	ВПр. О. Іоаннъ Юзычанскій поч. крыл. и парохъ Борынчъ	100 " — "

н) на фондъ неопитѣв:

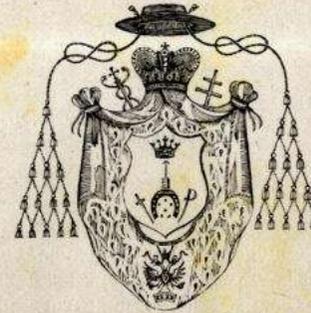
Дня 23/1 ВЧ. Урядъ парох. въ Витковѣ 2 ар. — кр.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовъ, дня 4. Мая 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львовско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ

1.

Выдано дня 28. Мая

Ч. VII.

Ч. 45.

Ч. 4485. — Въ справѣ мисїи духовныхъ и урочистоестей юбилейныхъ.

Съ покликомъ на тутейшїи розпорядженя зъ дня 28. Марта 1896 (АЕп. Вѣдомости Ч. IV) и 11. Сѣчня 1897 (АЕп. Вѣдомости Ч. I.) Митроп. Ординаріятъ поручае ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, щобы безпроволочно соборчики деканальнїи скликали, на тыхъ способнѣйшихъ и бѣльше даровитыхъ Отцѣвъ зъ помежи нашего Духовенства для урядженя мисїи духовныхъ въ сѣмъ роцѣ такожь юбилейнѣмъ по всѣхъ деканатахъ выбрали на Мисїонерѣвъ въ порозумѣню съ ВЧ. Духовенствомъ кондеканальнымъ и ВЧ. Духовенство до устроюваня мисїи духовныхъ пѣсля програмы минушого року пересланой, якъ такожь торжествъ юбилейныхъ всюды, где тїи же ще не отбули ся, горячо заохотили. Митр. Ординаріятъ живить повну надѣю, що ВЧ. Отцѣ за урядженя якъ найчисленнѣйшихъ мисїи, якъ такожь торжествъ юбилейныхъ принять ся и такъ для спасеня собѣ повѣренныхъ вѣрныхъ потрудити ся не валишатъ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовъ, дня 12. Мая 1897.

Ч. 46.

Ч. 4406. — Въ справѣ отбутьи ся маючого на дняхъ 24. и 25. н. ст. Червця 1897 испыту конкурсового парохіального.

Испытъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ отбуде ся на дняхъ 24. и 25. н. ст. Червця 1897.

Получивши позволене приступити до того испыту мають о 1/2 8 г. рано дня 24. Червця въ церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслухана Службы Божой о призваніи помочи св. Духа явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консвсторскихъ збрати ся, где на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажутъ ся позволенемъ до приступленя къ тому испыту. Дальшій порядокъ оголоситъ ся устно передъ испытомъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. Мая 1897.

Ч. 47.

Ч. 4915.—Нове близше означена щорочныхъ моленій съ отпустами передъ и по Сомествію св. Духа.

Въ сегорѣчній папскѣй енциклицѣ о Дусѣ Святѣмъ, котра пѣнѣйше ВЧ. Клиру удѣлито ся, святѣйшій Отець нашъ дае при кѣнци нове близше означена оголошеныхъ передъ двома роками моленій съ отпустами передъ и по Сомествію Св. Духа (Вѣдомости 1895 Ч. 42. ст. 83, 1897 Ч. 42. ст. 77), слѣдующими словами:

„Тымчасомъ, позаякъ два роки тому черезъ письмо *Provida matris* препоручились католикамъ въ свята Сомествія Св. Духа особеннѣйшій молитвы, и то для приспѣшеня добра еднѣности христіанской: тожь хочемъ теперь о тѣй самѣй рѣчи децо дальшого рѣшити. Рѣшаемъ отже и приказуемъ, чтобы въ цѣлѣмъ свѣтѣ католицѣмъ, сего року и такъ само навсегда въ слѣдующихъ рокахъ, буди моленія девятидневнѣй передъ Сомествіемъ Св. Духа, въ всѣхъ парохіальныхъ храмахъ, а если Ординаріи мѣсцевѣй тов за пожиточне узнають, въ иныхъ такожъ церквахъ або святыняхъ. Веѣмъ же тымъ, котрі сымъ девятидневнымъ моленіямъ присутствовати будутъ, и въ намѣренію Нашѣмъ належито помолятъ ся, удѣляемъ за каждый день отпустъ передъ Богомъ съмъ лѣтъ и съмъ чотыредесятницъ; такожъ отпустъ повный въ котрѣмъ небудь зъ тыхъ днѣвъ або въ самъ день Сомествія або въ котрѣмъ небудь изъ бѣсѣмъ послѣдующихъ днѣвъ, если лишь належито сповѣдею очищеній и святымъ причастіемъ покрѣпленій, побожно помолятъ ся на то само намѣрене Наше. Хочемо заравомъ, чтобы зъ тогожь добродѣйства могли користати и тіи, котрі слушною причиною суть перешкожденѣй бути на тыхъ публичныхъ моленіяхъ, або тамъ, где пѣсля розсудженя Ординарія, рѣчь та не такъ легко въ церквѣ отбувати ся може, если лишь приватно отправятъ

девятидневне моленіе и прочій условія выповнятъ ся. Окромъ того судимо изъ сокровища Церкви тов на всегда удѣлито, чтобы оба отпусты зновъ могли тѣи доступити, котрі публично або приватно молитвы якѣ до Духа Святого изъ своихъ побожности зновъ отправятъ що день черезъ бѣсѣмъ днѣвъ отъ Сомествія ажъ до послѣдуючон недѣлѣ включно, и прочій повышій условій належито выповнятъ. И милостиво о Господѣ позволяемъ, що сѣи всѣ дары отпустѣвъ могутъ такожъ святымъ Душамъ въ огни чистилица сущимъ, способомъ ходатайства примѣнити ся.“

Всѣ ВЧ. Парохи мають рѣчь сѣю вѣрному народови въ праздникъ Вознесенія оголосити. И на пѣдставѣ приказа святѣйшого Отца розпоряджамъ, чтобы въ всѣхъ парохіальныхъ церквахъ що року отъ пятка по Вознесенію ажъ до суботы передъ Сомествіемъ включно, що день особнѣй моленія до Духа Св. въ намѣренію святѣйшого Отца отбували ся або рако по св. Литургіи або зъ полудня. Яко отповѣднѣй молитвы можъ употребити: Начало обычне; по Отче нашъ тропарь и кондакъ Сомествія; ектенія зъ полунощницѣ; потому молитва до Св. Духа изъ акафиста пресв. Троицы; а вѣбщи 3 Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво (котрі Священникъ вразъ съ народомъ до Духа Св. въ намѣренію св. Отца клячучи отмовити мае), и отпустъ; по чѣмъ можъ ще отспѣвати Подъ твою милость.

Що дотычить намѣреня св. Отца, на котре моленія тѣи отправлятъ ся мають, то насампередъ взагалѣ зауважае ся, що мы зъ сердца на тѣи намѣреня молити ся маемъ, хотѣбысьмо ихъ близше не знали, въ тѣмъ пересвѣдченю, що св. Отець, яко первоначальникъ Церкви Христовой и Отець всѣхъ христіанъ, лише найлѣпшій намѣреня мати може для славы Божой и для добра всѣхъ насъ, котрі мы вѣсьмо духовными дѣтьми Бѣго. Кромъ того выявляе въ сѣй енциклицѣ святѣйшій Отець два головнѣй намѣреня, котрі мавъ черезъ весь часъ своего становиска, яко найвышшій Пастырь Христовой Церкви, т. е. по перше, чтобы способъ жита бувъ христіанскѣй въ родинѣ и въ суспѣльности цивильной, у князѣвъ и народѣвъ, позаякъ нѣ отки якъ лишь отъ Христа выплывае правдиве для всѣхъ жите; а по друге, чтобы приспѣшити соединеніе тыхъ христіанъ, котрі взглядомъ вѣры, або послушанія суть отлученѣй отъ Церкви католицѣй, позаякъ есть то найповнѣйшою волею тогожь Христа, абы они всѣ въ однѣмъ стадѣ Бѣго пѣдъ однѣмъ пастыремъ находили ся. И власне теперь, коли св. Отець (якъ въ вѣспѣмненѣй енциклицѣ мовитъ) видитъ приближающей ся конецъ жита своего, хоче бѣнъ тѣи намѣреня свои вручити ласцѣ Духа Святого, котрый есть Любовію животворяющей; и въ тѣй то цѣли выдавъ св. Отець енцикликъ тую, чтобы побудити до особной набожности ко Святому Духу, и приписавъ и оголосивъ повышій моленія щорочнѣй въ намѣренію своимъ съ наданными отпустами.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 25. Мая 1897.

Ч. 48.

Ч. 4994. — О ошибках друку въ новѣмъ выданю картъ вписовыхъ брацтва найсв. Таинъ.

Звертае ся увага ВЧ. Парохѣвъ въ цѣли евентуального перестереженя членѣвъ брацтва найсв. Таинъ, що въ новѣмъ теперѣшнѣмъ выданю картъ вписовыхъ тогожъ брацтва, окрѣмъ деякихъ меншихъ ошибокъ, зайшли двѣ значнѣйшїе ошибки въ печатаню, а именно:

На стор. 10 въ молитовцѣ: „Солодке Серце Марїи, будь спасенемъ *моимъ*“ — тое послѣдне слово выпущене; и

на стор. 13 при: „и всѣхъ людей, *живыхъ* и помершихъ“ — слово „живыхъ“ выпущене.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 25. Мая 1897.

Ч. 49.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консистоїя розписуе на конкурсѣ слѣдуючїе парохїи:

а) подъ днємъ 6. Мая 1897 съ речницємъ до дня 1. Липня 1897:

Ч. 4164. Ярычѣвъ съ прилучеными Ярычѣвъ старый и Пѣдлѣски вел., де каната Львѣвско-вагородского, наданя приватного,

Ч. 4166. Либохора, деканата Свольского, наданя приватного;

б) подъ днємъ 11. Мая 1897 съ речницємъ до дня 5. Липня 1897:

Ч. 4309. Мозолѣвка съ прилученою Гниловоды, деканата Пѣдгаецкого, наданя приватного,

Ч. 4335. Рогачинь, деканата Наравского, наданя приватного.

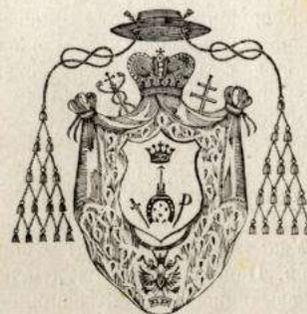
Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 28. Мая 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнїй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 7. Червця

Ч. VIII.

Ч. 50.

Ч. 201/орд. — Конституція Апостольска св. Отца Льва Папы XIII. о заказѣ и цензурѣ книгъ.

Конституція Апостольска Его Святости Льва провидѣніемъ Божиимъ Папы XIII.

О заказѣ и цензурѣ книгъ.

Епископъ Левъ

слуга слугъ божїихъ

на вѣчну рѣчи памятку.

Зъ обовязкѣвъ и урядѣвъ, якї на сей Апостольскѣй высотѣ якъ най-прїлѣжнѣйше и найсвятѣйше заховувати належить, есть найголовнѣйшимъ и найвысшимъ, старанно чувати и всѣми силами старати ся, щобы цѣлѣсть вѣры и обычаѣвъ христїанскихъ въ ничѣмъ не утерпѣла. Тое же, если коли инде, то особенно есть потребнымъ въ сѣмъ часѣ, коли, черезъ необузданїи про самоволью умы и норовы, вожда майже наука, котру Искупитель людей

Иисусъ Христосъ своей Церквѣ вручивъ, чтобы ю боронила на спасеніе роду людского, наražена есть на щоденный напасти и небезпеченства. Въ котрѣй то борбѣ суть рѣжнїи и безчисленнїи пѣдступы и способы шкюдженя непрїятельствъ: но найнебезпечнѣйшою есть неповадержнѣсть въ писаню и розсѣваню межн парѣдъ переворотныхъ писемъ. Не можна бо ничего шкюдлївѣйшого вымыслити для скалянїя умыслѣвъ черезъ погорду религїи и многїи покусы до грѣха. Протов обавляючи ся такъ великого зла, а хоронячи и боронячи чистѣсть вѣры и обычаѣвъ, Церковь вчасно зрозумѣла, що противъ такои заразы належить ужити средствъ зарадчихъ; и зъ того поводу старала ся всегда о кѣлько могла, ѣтводити людей ѣтъ читаня переворотныхъ книгъ, тои найгѣршои трутины. Уже найпершїи часы основаня ѣи видѣли сильне въ тѣмъ взглядѣ старане св. Павла; а всѣ слѣдующїи вѣки рѣвножь видѣли чуйнѣсть св. Отцѣвъ, приказы епископѣвъ, рѣшеня синодѣвъ.

Именно же историчнїи свѣдоцтва выказуютъ съ якою печалнвостїю и прилѣжностїю чували надъ тымъ Папы Римскїи, чтобы письма еретикѣвъ не розширяли ся для публичной шкюды безкарно. Повна въ такїи примѣры есть старожитнѣсть. Анастасїи I. осудивъ рѣшучо небезпечнѣйшїи письма Оригена, Инокентїи I. Целасїа, Левъ великїи всѣ дѣла Манїхействъ. Знанїи суть такожъ decretales о приниманю и неприниманю книгъ, котрїи въ саму пору оголосивъ Геласїи. Подѣбно въ току вѣкѣвъ выроки Апостольского престола постигли згубнїи книги Монотелетѣвъ, Абелярда, Марсилїа падуенского, Виллефа и Гуса.

Колижь въ патнадцатѣмъ вѣку вынайдено нову штуку печатаня книжокъ, не тѣлько звернено увагу на злїи письма, котрїи уже вышлїи, но такожъ почато перестерѣгати, чтобы пѣзнѣйше подобнїи яка письма не выдавали ся. А тои прозорности не маловажна якась выматала въ тѣмъ часѣ причина, но власне охорона честиоты и добра публичного: понеже дуже многїи чимскорше обернули ту штуку, саму въ собѣи дуже добру и дуже полезну, повсталу до розширеня цивилизацїи христїанской посередѣ народѣвъ, на знаменнїе орудїа до переворотѣвъ. Велике зло переворотныхъ писемъ стало ся бѣльшимъ и скоршимъ власне черезъ скорѣсть розширюваня. Для того попередникїи нашїи Александръ VI. и Левъ X. выдали певнїи законы, застосованїи до тогдашнихъ часѣвъ и ѣтношень, чтобы выдавцѣвъ книгъ удержати въ границяхъ обовязку.

Коли незадовго повстала бѣльша буря, потреба було съ бѣльшою чуйностїю и силою повздержувати заразу згубныхъ ересей. Протов той самъ Левъ X. а пѣзнѣйше Климентїи VII. якъ найострѣйше заказали читане и переходуване книгъ Лютра. Коли однако на нещасте того же вѣку надмѣрно и всюду втискали ся нечистїи нащлвы згубныхъ книгъ, выдавала ся потреба обильнѣйшого и успѣшнѣйшого зарадчого средства. А средства того уживъ належито насампередъ попередникъ Нашъ Павелъ IV. выдавши списъ писемъ и книгъ, котрыхъ уживаня вѣрнїи довжнїи були вysterѣгати ся. Незадовго по тѣмъ Отци Собору Тридентїйского старали ся новымъ способомъ повздержати взрастаючу вѣльнѣсть читаня и писаня. По ихъ воли и на ихъ розказъ избранїи до того настоятелѣ и богословы не лише займили ся по-

множенемъ и поправленемъ Индексу выданого черезъ Павла IV., но такожъ списали Правила дотычно выдаваня, читаня и уживаня книгъ, котрымъ то Правиламъ Пїи IV. удѣливъ Апостольского затвердженя.

Но взглядъ на публичне добро, котрїи давъ початокъ Правиламъ Тридентїйскимъ, казавъ въ току вѣкѣвъ гдещо въ нихъ змѣнїити. Длятого то Папы Римскїи а именно Климентїи VIII., Александръ VII., Венедиктъ XIV. маючи взглядъ на часы и поводячи ся розвагою, выдали многїи постановленя, чтобы ихъ пояснити и до часу застосовати.

То все стверждае ясно, що Папы Римскїи особенну свою печалнвостїю на тов всегда звертали, чтобы гражданску суспѣльнѣсть людску оборонити ѣтъ блудныхъ мнѣнїи и зѣсутя обычаѣвъ, того подвѣйного зла и згубы державъ, котру звычайно злїи книжки поводятъ и ширять. И усилїя тїи не заводили, якъ довго въ управѣ державъ головною засадою дотычно приказуваня и взборонюваня бувъ законъ ѣтвѣчнїи и управителѣ державъ во всѣмъ соглашали ся съ властїю духовною.

Що пѣзнѣйше стало ся, всѣмъ вѣдомо. Коли именно съ токомъ часу змѣнїили ся рѣчи и люди, Церковь своимъ звычайемъ зробила благоразумно то, що изъ взгляду на потреби часѣвъ уважала бѣльше ѣтповѣднїмъ и полезнїмъ для спасеня людей. Многїи приписы Правиль Индексу (Regularum Indicis), котрїи стратили первѣстну вагу, або уставою сама знесла, або такожъ въ своей добротливости и благоразумїю позволила на ихъ знесеня черезъ звычай тутъ и тамъ запровадженїи. Въ новѣйшихъ часахъ писемомъ выданымъ до Архїепископѣвъ и Епископѣвъ въ державѣ Папскѣй Пїи IX. Правило десяте въ значнѣй части облегчивъ. Кромѣ того, коли уже часть великого Собору Ватиканского зближавъ ся, поручивъ ученымъ мужамъ выбранымъ до приготованя ухвалъ, чтобы изслѣдали и ѣцнїили всѣ Правила Индексу и выдали судъ о тѣмъ, що належить съ ними здѣлати. Тїи за веспѣльною згодою рѣшили, що треба ихъ змѣнїити. То само мнѣнїе и жадае заявило значне число Отцѣвъ Собору. Съвъ въ тѣи справѣ письмо Епископѣвъ французскихъ того содержания, що потреба и безъ проволоки повинно ся здѣлати, чтобы тѣи Правила и цѣла рѣчь Индексу преобразовали ся на зовсѣмъ новїи ладъ лучше застосованїи до нашего вѣку и лекшїи до захованя. Таке саме мнѣнїе було тогды Епископѣвъ нѣмецкихъ, выравно жадаючихъ, чтобы Правила Индексу пѣддали поновному перегляду и умѣоженю. Соглашали ся съ ними многїи Епископы Италїйскїи изъ другихъ краѣвъ.

Если возьме ся взглядъ на часы, на уставы гражданскїи и звычай народѣвъ, то жадае всѣхъ тыхъ Епископѣвъ були слушнїи, и сѣднїи съ матерннскою любовїю съ Церкви. При такъ бо скорѣмъ руху умѣвъ нема жадного наукового поля, на котрѣмъ не выходили бы письма съ ширшою свободою; зъ того щоденнїи нащлвы найнездоровшихъ писемъ. Що але важнѣйше, законы гражданскїи не тѣлько годять ся на то зло, но такожъ дають велику свободу. Зъ того зъ одной стороны непернѣсть совѣсти въ умахъ многихъ, зъ другой стороны безкарна вѣльнѣсть читаня чого небудь. Постановивши протов зарадити тымъ недогѣдностямъ, узналисьмо, що належить двѣ рѣчи зробити, чтобы всѣ мали ясно и певне правило до дѣланя въ тѣи справѣ.

Именно приказались якь найстараннѣйше переглянути Спись книжокъ, котрыхъ читане заказане, а потѣмъ коли тоє уже зробиць ся, той же Спись такъ пересмотренный оголосити. Кромѣ того звернулисьмо увагу на самѣ Правила и постановилисьмо заховавши ихъ природу, въ части ихъ злагодити такъ, щобы не було трудною и прикрою рѣчею для челоуѣка доброй воли, до нихъ застосовати ся. Въ тѣмъ не лише поѣшлисьмо за примѣромъ Нашихъ попередникѣвъ, но наслѣдовалисьмо материньске поступоване Церкви: котра ничего такъ дуже не бажає, якъ оказати ся ласкавою, и такъ всегда старала ся и старає ся о здорове своихъ дѣтей, що въ любвѣ и ревности щадить ихъ слаббсть.

И такъ по зрѣлѣй розвазѣ и по выслуханю св. Р. 14. Кардиналѣвъ членѣвъ св. Собранія Индексу, постановилисьмо выдати Загальнѣ Рѣшеня (Decreta Generalia) низше наведенѣ и съ тою Конституцію злученѣ, до котрыхъ тожь св. Собраніє на будуще едино стосовати ся має, и котрымъ католики цѣлого свѣта совѣстно новинувати ся мають. Хочемо, щобы лише тѣ рѣшеня мали силу закона, а зносимо Правила выданѣ зъ розказу св. Синоду Тридентійского, такожъ *Уваги, Инструкціи, Рѣшеня, Вказѣвки* и всякѣ розпорядженя Нашихъ Попередникѣвъ въ тѣмъ предметѣ выданѣ, вынявши тѣлько Конституцію Венедикта XIV. *Sollicita et provida*, и хочемо, щобы она якъ до теперъ обовязувала, такъ въ цѣлости обовязувала и на будучиность.

Рѣшеня загальнѣ.

О заказѣ и цензурѣ книгъ.

Титуль I.

О заказѣ книгъ.

Глава I.

О заказаныхъ книгахъ ѡтступникѣвъ, еретикѣвъ, схизматикѣвъ и другихъ писателѣвъ.

1. Всѣ книги, котрѣ передъ рокомъ 1600 або Папы Римскѣй, або вселенскѣй Соборы заказали и котрѣ въ новѣмъ Индексѣ не вымѣняють ся, мають уважати ся яко заказанѣ въ той самѣ способѣ, якъ були колисѣ заказанѣ; съ выяткомъ тыхъ, котрѣ дозволяють ся сими рѣшенями загальными.

2. Книги ѡтступникѣвъ, еретикѣвъ, схизматикѣвъ и якихъ будь писателѣвъ обороняючѣ ересь або схизму, або подкопуючѣ въ якѣй будь способѣ самѣ основы религїи, цѣлкомъ забороняють ся.

3. Рѣвножь забороняють ся книги акатоликѣвъ, котрѣ нарочно (ex professo) о религїю трактуютъ, если не єсть певнымъ, що въ нихъ не находятъ ся ничего противного вѣрѣ католицкѣй.

4. Книги тыхъ же авторѣвъ, котрѣ нарочно не трактуютъ о религїи, но тѣлько мимоходомъ дотыкають правдѣ вѣры, не мають уважати ся заборонеными правомъ церковнымъ, доки не будутъ осужденѣ особнымъ рѣшенемъ.

Глава II.

О выданныхъ тексту оригинального и переводѣвъ св. Письма на языки нежїючѣ.

5. Выданя тексту оригинального и старожитныхъ переводѣвъ католицкѣхъ св. Письма, такожъ Церкви Восточной, выданѣ якими будь акаатоликами, хотѣбы оказували ся вѣрно и ненарушено выданѣ, тымъ лише дозволяють ся, котрѣ ѡтдають ся наукамъ богословскимъ и библійнымъ, если однако въ предмовахъ и поясненяхъ не осприваютъ догматѣвъ католицкѣхъ.

6. Въ той самѣ способѣ и подѣ тыми самими условїями дозволенѣ суть инѣй переводы св. Письма або на языкъ латиньскѣй або инѣй нежїючѣй выданѣ ѡт акаатоликѣвъ.

Глава III.

О переводахъ св. Письма на языки жїючѣ.

7. Понеже досвѣдчене поучило, що если св. Библия дозволить ся въ языкѣ жїючѣмъ загально безъ рѣжницѣ, зъ того повстають за для людской неростропности бѣльшї шкѣды якъ користи; прѣтоє всѣ переводы на языкъ жїючѣй навѣтъ здѣланѣ ѡт мужей католицкѣхъ, цѣлковито забороняють ся, хїба бы були одобренѣ ѡт Апостольского Престола, або выданѣ подѣ надзоромъ Епископѣвъ съ поясненями взятими зъ св. Отцѣвъ Церкви, и зъ ученыхъ католицкѣхъ писателѣвъ.

8. Забороняють ся всѣ переводы св. Письма на якѣй будь жїючѣй языкъ здѣланѣ ѡт котрыхъ будь акаатоликѣвъ, а особенно тѣ, котрѣ черезъ Товариства Библійнѣ ѡт Папѣвъ Римскѣхъ перазъ уже осужденѣ розширяють ся, понеже они цѣлкомъ маловажаты спасительнѣ законы Церкви о выдаваню св. книгъ.

Тѣ переводы однако позволяютъ ся тымъ, котрѣ ѡтдають ся наукамъ богословскимъ, при захованю сего, шо установлено выше (Ч. 5.)

Глава IV.

О книгахъ необычайныхъ.

9. Книги, котрѣ нарочно порушаютъ, оповѣдають або учатъ рѣчи розпуснѣй и необычайнѣ суть цѣлкомъ забороненѣ, понеже належить мати взглядъ не лише на вѣру, но такожъ на обычаѣ, котрѣ читанемъ такихъ книгъ легко зблсуги ся можуть.

10. Книги авторѣвъ такъ старожитныхъ якъ и новшихъ, котрыхъ называютъ влясычными, если суть скалянѣ такою самою безвѣстностью, повзвляють ся изъ взгляду на красоту и власности языка лише тымъ, котрыхъ извиняє урядъ або станъ учительскѣй, жадною мѣрою однако не мають бути даванѣ до рукъ або выкладанѣ дѣтямъ або молодцямъ, если не суть старанно очищенѣ.

Глава V.

О гдекотрыхъ книгахъ особенного содержания.

11. Заказуютъ ся книги, въ которыхъ ображае ся Бога, або Пресв. Дѣву Марію, або Святыхъ, або Католицку Церковь и еи Обряды, або св. Тайны, або Апостольскій Престоль. Пѣдъ той самъ вырокъ осужденія пѣдпадаютъ тѣ дѣла, котрѣ перекручуютъ понятіа вдохновенія св. Письма, або кругъ того же занадто стиснаютъ. Забороняютъ ся такожъ книги, котрѣ нарочно подають въ прозрѣніе Брархію Церковну, або станъ духовный и монашескій.

12. Не вѣльно буде выдавати, читати або переховувати книги, въ которыхъ забобоны, ворожбицтво, чародѣйство, выкликванє духѣвъ и другіи сего рода суевѣрія научаютъ ся або поручаютъ ся.

13. Книги, або письма, котрѣ оповѣдаютъ о новыхъ зъявищахъ, объявленіяхъ, видѣніяхъ, пророцтвахъ, чудахъ, або котрѣ запроваджуютъ новіи набоженства хоть пѣдъ предлогомъ що суть приватными, если обвѣщаютъ ся безъ законного позволенія Настоятелѣвъ Церкви, суть забороненіи.

14. Рѣвножь забороняютъ ся книги, котрѣ утримуютъ, що суть позволєніи поединки, самоубійства або розводы, котрѣ росправляютъ о сектахъ масоньскихъ або инныхъ подѣбного рода стоваришеніяхъ, и утверджуютъ, що они суть пожиточніи и нешкѣдливи Церкви и гражданскѣй суспѣльности и тѣи книжки, котрѣ боронятъ блуды осужденіи черезъ Апостольскій Престоль.

Глава VI.

О св. иконахъ и ѳтпустахъ.

15. Цѣлкомъ забороняютъ ся иконы въ якій будь способъ споряженіи Господа Нашого Исуса Христа, Пресв. Дѣвы Маріи, Ангелѣвъ и Святыхъ, або другихъ Слугъ Божіихъ, если не ѳтповѣдаютъ духови и рѣшеніямъ Церкви. Новыхъ же чи съ придучеными молитвами, чи безъ нихъ выдаваныхъ не можна обнародовляти безъ позволенія власти Церковной.

16. Вѣсьмъ забороняє ся якимъ будь способомъ розширяти ѳтпусты неавтентичніи и ѳтъ св. Апостольского Престола за неважніи узнаніи, або ѳткликаніи. Котрѣи уже зѣстали розширеніи, належить зъ рукъ вѣрныхъ усунути.

17. Не вѣльно обнародовляти безъ позволенія дотычної власти ніякихъ книжокъ о ѳтпустахъ, выказѣвъ, брошуръ, картокъ и пр., въ которыхъ находитъ ся удѣленія ѳтпустѣвъ.

Глава VII.

О книгахъ литургичныхъ и молитвенныхъ.

18. Въ автентичныхъ выданыхъ Литургикона, Молитвослова ерейского, Ритуала, Церемоніалу Епископского, Понтификалу Римского и другихъ книгъ литургичныхъ черезъ св. Апостольскій Престоль одобреныхъ, най никто не

важить ся що небудъ змѣнити; если бы иначе стало ся, то новіи тѣи выданя суть взбороненіи.

19. Литаніи якихъ будь, кромѣ найдавнѣйшихъ и всюда принятыхъ, котрѣ въ Молитвословахъ, Литургиконахъ, Понтификалахъ и Ритуалахъ находитъ ся, и кромѣ Литаніи о Пресв. Дѣвѣ, котра звичайно спѣває ся въ святѣмъ Домѣ Льоретаньскѣмъ и литаніи о Найсвятѣйшѣмъ Имени Исуса, котрѣи уже затвердивъ Апостольскій Престоль, не вѣльно выдавати безъ ѳцѣненія и одобренія Ординарія.

20. Книжокъ або книжочокъ до молєнія, набожности або науки и обучєнія религіяного, морального, аскетичного, мистичного и инныхъ того рода, хотяйбы выдавали ся причинати до взбѣльшенія побожности межѣи народѣмъ христіянскимъ, най никто не обнародовляє безъ позволенія законной власти; иначе мають ся уважати яко забороненіи.

Глава VIII.

О дневникахъ, часописяхъ и письмахъ періодичныхъ.

21. Дневники, часописи и письма періодичніи, котрѣ нарочно нападаютъ на религію и добрый обычаѣ, уважати належить яко забороненіи, не лише правомъ природнымъ, но такожъ церковнымъ.

Ординаріи але мають о томъ дбати, щобы, где того потреба, звертали увагу вѣрныхъ на того рода читанія небезпеченство и негодливѣсть.

22. Никто зъ католикѣвъ а особенно духовныхъ най не обнародовляє ничого въ такихъ дневникахъ, часописяхъ, або письмахъ періодичныхъ, хибавы мавъ до того повѣдь слушний и справедливый.

Глава IX.

О уваженню до читанія и переховуванія заказаныхъ книгъ.

23. Книги забороненіи будьто особенными, будьто сими загалными рѣшеніями будутъ могли лише тѣи читати и переховувати, котрѣи отримали до того уваженне ѳтъ св. Апостольского Престола, або ѳтъ его въ тѣи рѣчи делегатѣвъ.

24. Порядочну власть до давана позволенія на читанє и переховуванє якихъ будь книгъ заборонєныхъ повѣрили Папы Римскіи св. Собранію Индексу. Но тую самую власть має такожъ Найвыше Собраніє св. Инквизиціи и св. Собраніє о розширенію Вѣры въ краяхъ еи зарадови повѣренныхъ. Въ самѣмъ Римѣ лише, прислугує тая власть такожъ Магистрови св. Палаты Апостольской.

25. Епископы и другіи Пралаты посѣдаючи судовластіє якобы Епископске можуть до поодинокихъ книжокъ, и тѣлько въ случаяхъ наглядчихъ давати позволенія. Еслибы же они отримали ѳтъ Апостольского Престола загалну власть, повзвалати вѣрнымъ читанє и переховуванє заборонєныхъ книжокъ, най тоє право удѣляютъ осторожно и лише зъ слушной и справедливой причины.

2. Всѣ котрі отримали уповажнене Апостольске до читаня и переховуваня забороненыхъ книгъ не можуть зъ того титулу читати и переховувати ніякихъ книжокъ або часописей осужденыхъ ѓтъ мѣстцевого Ординарія, хибабы въ збвзволеню Апостольскѣмъ выразно дана имъ була власть читаня и переховуваня книгъ ѓтъ когобудь осужденыхъ. Надто най памятають, тїи котрі отримали позволене читати забороненій книги, що суть поѓдѣ тяжкимъ грѣхомъ обовязанї стерегти того рода книжокъ, такъ чтобы не дѣстали ся до рукъ другихъ.

Г л а в а X.

Донесене о злыхъ книгахъ.

7. Хотяи обовязкомъ єсть всѣхъ католикѣвъ, наибѣльше але тыхъ, котрі наукою превосходятъ, доносити Епископамъ або Престолу Апостольскому о шкѣдливыхъ книжкахъ; то однако особнымъ титуломъ належить тоє до Нунціѣвъ, Апостольскихъ Отпоручникѣвъ, мѣстцевыхъ Ординаріѣвъ и Ректорѣвъ Всеучилищъ славныхъ зъ науки.

28. Єсть желательнымъ, чтобы въ донесеню о шкѣдливыхъ книжкахъ, не лише наведеный бувъ титулъ книжки, но такожъ, о скѣлько тоє можливе, були выложенї поводы задля котрыхъ осуждене книжки уважає ся ѓтповѣднимъ. Тыхъ же, котрі донесене отримаютъ буде святымъ обовязкомъ, заховати имена доносячихъ въ тайнѣ.

29. Най Ординарій, такожъ яко Отпоручники Апостольского Престола старають ся книги и другїи письма шкѣдливыя въ ихъ Епархіи выданї або розширенї осуджати, и зъ рукъ вѣрныхъ усувати. Дѣла або письма тїи, котрі вымагають стислѣйшого изслѣдованя або взглядомъ котрыхъ для осягненя спасительного успѣху, выдає ся потребнымъ рѣшене найвысшой власти, най пѣддають судови Апостольскому.

Титулъ II.

О цензурѣ книгъ.

Г л а в а I.

О Пралатахъ, котрымъ поручена цензура книгъ.

30. Кто має власть затверджати або дозволяти выдаванє и переводы св. Письма яснымъ єсть зъ того, що выше (Ч. 7.) постановлено.

31. Книги осужденї Апостольскимъ Престоломъ най никто не важить ся наново выдавати; а еслибы зъ якои важной и разумной причины выдавало ся пожаданнымъ зѣлати въ тѣмъ взглядѣ вынятокъ, най тоє николи не дѣє ся безъ попередного узьсканя збвзволеня ѓтъ св. Собранїя Индексу и захованя условїѣ ѓтъ того же приписаныхъ.

32. Що якбудь ѓтноситъ ся до справы Беатификаціи и канонизаціи Слугъ Божихъ не вѣльно обѣщати безъ одобреня Собранїя поставленого для хороненя святыхъ Обрядѣвъ.

33. То само сказати нележитъ о Зѣбраняхъ Рѣшенъ поодинокихъ Римскихъ Собранїй; тїи именно Зѣбраня не можуть бути выданї безъ попередного отриманого позволеня, и безъ захованя условїѣ и застереженъ приписаныхъ ѓтъ настоятелѣвъ каждого Собранїя.

34. Викарїи и Мисїонарѣ Апостольскїи най вѣрно заховуютъ Рѣшеня св. Собранїя для Розширеня Вѣры дотычно выдаваня книжокъ.

35. Одобрене книгъ, котрыхъ цензура силою нынѣшнихъ Рѣшенъ не задержує ся Апостольскому Престолу або Римскимъ Собранїямъ, належить до Ординарія мѣстцевости, въ котрѣи книги тїи выходятъ.

36. Монахи мають памятати, що кромѣ позволеня Епископа суть обовязанї пѣсля рѣшеня св. Собору Тридентійского до выданя дѣла узьскати уповажнене ѓтъ Настоятеля, котрому суть пѣдчиненї. Оба же позволеня мають бути выпечатанї на початку або при кѣнци дѣла.

37. Если Авторъ жїючий въ Римѣ не въ Римѣ но гдєинде хоче печатати книжку, кромѣ одобреня Кардинала Викарїя Мѣста и Магистра св. Палаты Апостольской, иншого не потребує.

Г л а в а II.

О обовязку цензорѣвъ въ оцѣненю книгъ передъ ихъ выданємъ.

38. Епископы, котрыхъ обовязкомъ єсть позволяти на печатанє книгъ, мають старати ся до ихъ оцѣненя уживати мужѣвъ узнаной побожности и науки, по котрыхъ вѣрѣ и честности могутъ надѣяти ся, що не поведуючи ся зовсѣмъ ни прїязнею, ни непрїязнею, съ усуненємъ всякихъ людскихъ взглядѣвъ, глядѣти будутъ лише на славу Божу и пожитокъ вѣрного народа.

39. Цензоры мають знати, що (пѣсля припису Венедикта XIV) мають судити о рѣжныхъ миѣнїяхъ и твердженняхъ умомъ вѣльнымъ ѓтъ всякого упередженя. Най протѣ ѓтдалятъ ѓтъ себе привязанє до народу, родины, школы, заведеня; най стережутъ ся сторонничости. Ёдино най мають передъ очима св. Церкви догматы и загальну науку католицку, котрїи находятъ ся въ рѣшеняхъ вселенскихъ Соборѣвъ, въ Конституціяхъ Папъ Римскихъ и въ согласїю Докторѣвъ.

40. По окбиченю изслѣдованя, если выдає ся що ничъ не стоить на перешкодѣ до обнародовленя книжки, має Ординарій удѣлити авторови на письмѣ и дѣлкомъ бесплатно на обнародовленє той же позволенє, котре належить выпечатати на початку або на кѣнци книжки.

Г л а в а III.

О книгахъ, котрѣ мають по́ддавати ся попереднѣй цензурѣ.

41. Всѣ вѣрнѣи суть обовязанѣи по́ддати попереднѣй цензурѣ церковнѣи по крайнѣи мѣрѣ тѣи книжки, котрѣ дотычати св. Письма, св. Богословія, Историі церковной, Права Каноничного, Богословія природного, Етики, або инныхъ сего рода релігійныхъ и моральныхъ наукъ, а въ загалѣ всѣ письма, въ котрыхъ ходитъ особенно о рѣчи релігій и честности обычаївъ.

42. Мужѣ въ духовенствѣ мірського най безъ порады своихъ Ординаріївъ даже такихъ книжокъ не обнародовляють, котрѣ трактуютъ о штукахъ и вѣдомостяхъ чисто природныхъ, щобы дали въ себе примѣръ послушенства для тыхъ же.

Забороныя ся имъ такожъ безъ попередного позволеня Ординаріївъ обіймати выдаваня дневникѣвъ, або писъмъ періодичныхъ.

Г л а в а IV.

О типографахъ и выдавцяхъ книгъ.

43. Жадной книги по́дпадающей цензурѣ церковнѣи не вѣльно печатати, если не подано на початку имени и назвиска такъ автора якъ и выдавца, такожъ мѣстца и року печатаня и выданя. Если бы въ якѣмъ случаю для слушныхъ причинъ выдавало ся потребнымъ, замовчати имя автора, то позволити на то має власть Ординаріій.

44. Най знають Типографы и Выдавцѣ книгъ, що новѣи выданя того самого дѣла одобренного потребуютъ нового одобреня, а кромѣ того удѣлене текстови оригинальному одобрене не розтягае ся на перевѣдъ его на инный языкъ.

45. Книжки, котрѣ осудивъ Апостольскій Престоль мають ся уважати яко всюда забороненѣи, и въ кождѣмъ переводѣ.

46. Всѣ книгари, особливо котрѣ славятъ ся именемъ католикѣвъ, най не продають ни позичають ни переховуютъ книгъ содержания впростъ необычайного; иншихъ книжокъ забороненыхъ най не мають на продажъ, хіба, если посредствомъ Ординарія отримали позволеня ѓтъ св. Собранія Индексу, а тогда такожъ най продають лише тымъ, котрыхъ розумно уважати можуть яко управненихъ до купованя.

Г л а в а V.

О карахъ постановленыхъ противъ нарушающихъ Загалнѣи Рѣшеня.

47. Всѣ и поодинокѣи свѣдомо читающѣи, безъ уповажненя Апостольского Престола, книги ѓтступникѣвъ и вретякѣвъ вресъ обороняющѣи, якъ такожъ книги якого будь автора забороненѣи поименно Апостольскимъ писъмѣмъ и тѣи же книги переховуючѣи, печатающѣи и якимъ будь способомъ обороняющѣи стягають самымъ чиномъ (ipso facto) клятву задержану особеннымъ способомъ Папѣ Римскому.

48. Тѣи, котрѣ безъ одобреня Ординарія св. Писанія книги або поясеня до нихъ чи то коментарѣи печатають або печатати дають, впадають самымъ чиномъ въ клятву никому не задержану.

49. Тѣи, котрѣ бы переступили прѣчи постановленя тыхъ Загалныхъ Рѣшенъ, мають бути, пѣсля рѣжкои тяжкости вины, строго упомненѣи ѓтъ Епископа и если бы ѓнъ тов узнавъ ѓтновѣднымъ, обтяженѣи карами каноничными.

Постановляемъ, що нынѣшному Письму и всему що въ нѣмъ мѣститъ ся, николи не буде можна вытыкати або закидати, що зѣстало увыскане загаенемъ правды, або предложенемъ неправды, або що Наше намѣрене було блудне, або що зайшла яка будь инна вада, но тѣи розпорядженя мають бути теперъ и въ будуще всегда важнѣи и въ своей силѣ, и заховувати ся ѓтъ всѣхъ якогубудь степени и превосходства ненарушимо въ судѣи и по за судомъ; и обвѣщавъ неважною и безскуточною кожду змѣну, яку старавъ бы ся предприняти ктобудь свѣдомо або несвѣдомо по́дъ якогубудь повагою або по́дъ якимбудь позоромъ, и усувавъ всякѣи противнѣи постановленя.

Хочемо же, щобы примѣрникамъ сего письма такожъ печатанымъ, однако рукою Нотаря по́дписанымъ и ствержденымъ печатію Достойника церковного, давано ту саму вѣру, яку бы давано выразови Нашои волѣ за предложенемъ сего письма.

Никому отже зъ людей не буде вѣльно нарушати або зухвало противити ся сему письму Нашого постановленя, зарядженя, ограниченя, усуненя и волѣ. Если бы однако ктось важивъ ся тов дѣлати, має знати, що стягне на себе гнѣвъ Всемогучого Бога и св. Апостолѣвъ Ёго Петра и Павла.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣи року Воплощенія Господнього тысячь бѣсьмсотъ девятьдесять шестого 25. сѣчня, Папства Нашого року девятьнадцятого.

А. Кюрд. Макжи.

А. Папѣи Субатаріій.

Тов нове постановленя св. Отца о закахъ и цензурѣ книгъ подае Митроп. Ординаріятъ ВЧ. Духовенству до вѣдомости и стислого застосованя ся.

ѓтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ. дѣя 20. Мая 1897.

Ч. 21⁴/орд.—Инструкція для ВЧ. Клира о обученіи акушеровъ.

Отповѣдно нарадамъ конференцій австрійскихъ Епископовъ, заудѣляя ся тутъ ВЧ. Клиру инструкція взглядомъ обученія акушеровъ взагалѣ а особливо що до належитого удѣлюванія дитинѣ въ разѣ потребности святого крещенія.

Зауважая ся при томъ, що обученіе товъ есть дуже великою ваги, поваявъ бтъ належито удѣленого крещенія зависять для дитины жите небесе и всѣ добра Божі на всю вѣчність. И ддятого Душнастырѣ суть обовязаній, навѣтъ и Вѣрныхъ взагалѣ обучити о способѣ св. крещенія въ равѣ нагдой потребности въ звывкльхъ випадкахъ, акушерку же належитъ об- знакомити съ способомъ поступованія при крещенію такожь въ випадкахъ незвывкльхъ.

Инструкція же есть слѣдующа:

Institutio ad lcerum

de erudiendis obstetricibus

in iis quae ad suum munus in genere et de iis in specie quae ad baptismum in necessitate conferendum pertinent.

Art. I.

Ea quae generatim ab obstetrice in suo munere observanda sunt eique merito inculcari debent sunt sequentia:

In iis peragendis quae suae artis sunt, fideliter, accurate, solerter se gerat, animoque ad juvandum parato.

Quum ad subveniendum mulieri pariturae vocatur, primo fusa prece eam seseque Domino Deo commendet.

Cuius praesto esse velit aequa semper adhibita cura, sine personarum acceptione.

De iis quae in exercitio artis suae occurrere solent, altum silentium servet.

Loquelam quod attinet, honesta et castigata sit; in potu vero ciboque sumendo temperantiam custodiat, et tunc maxime, quum post infantis baptismum, ut alicubi moris est, convivia aguntur.

Instante partu a puerperae cubiculo otiosas aut non necessarias personas excludere prudenter satagat.

Abstineat a casibus aliquando obviis enarrandis, qui animum puerperae exterrere eique metum, anxietatem ingerere possint.

Si quando partus difficilis aut praevideatur aut animadvertitur, curet mature medicum advocari, imo si opus fuerit, et sacerdotem.

Ut neonatus sine indebita mora sancto regenerationis sacramento abluatur, curet pro viribus; necessitate vero ingruente, obstetricis erit baptismum conferre.

Ut de infantis nativitate certior fiat Sacerdos, qui matriculas tenet, curam gerat, idque etiam tunc quum infans post acceptum e necessitate privatum baptismum brevi mortuus fuerit, aut foetus jam mortuus prodierit.

Art. II.

Nedum in artis suae exercitio, sed generatim obstetrice commendanda est, ut bene morigeram se praebeat, christiane vivat, sacramenta Ecclesiae frequenter recipiat.

Art. III.

Obstetricem docere expedit quid agat, quum animadverterit mulierem praegnantem ea mente esse, ut foetum depellat, et ad id fortassis media perquirere. Instanter scilicet et religiose moneat procuracionem abortus coram Deo immane scelus esse, ac verissimum homicidium, quum non modo corporalis vita concepti infantuli perimitur, sed etiam animae, quae baptismatis regeneratione et beatitudinis fruitione carebit; addat ipsa lege civili procuracionem abortus gravibus poenis plecti, imo nec criminis attentationem, licet non sequatur effectus, a poenis immunem esse. Praegnantem insuper doceat quantum fieri potest praecavere casus omnes, quibus vita foetus in discrimen adducitur, unde baptismatis percipiendi spes tollatur; id ipsum enim sub gravi peccato mulier uterum gestans praestare tenetur.

Art. IV.

Plurimum refert ut obstetrices probe sciant ea quae ad baptismum in casu necessitatis conferendum pertinent; etenim (ut habet Rituale Rom) „summa ad illud (Baptismi Sacramentum) opportune riteque administrandum diligentia adhibenda est“... „quapropter curare debet Parochus ut fideles, praesertim obstetrices, rectum baptizandi ritum probe teneant et servent“.

Necesse est ergo obstetrices accurate inculcateque instruere circa ea quae ad sacramenti necessitatem et sanctitatem, necnon validam ejusdem administrationem quoad materiam et formam pertinent.

Moneantur ut, si quando, urgente necessitate, baptismum conferre debeant, sese antea recolligant et intra se intentionem excitent baptizandi ut Christus jussit et Ecclesia facit. Optimum erit si, ad assistendum puerperae invitata, obstetrice caute pro baptisate, si ejus occasio futura sit, aquam apparet, et instrumenta, puta irrigatorem (Glasröhre) raro et providissime tantum utendum secum ferat, ita ut omnia in casu jam praesto sint.

Si neonatus filius acatholicorum in discrimine versetur, obstetrice catholica moneat parentes de baptisate, cujus administratio necessaria sit, si vero ipsi sacrum ritum perficere nequeant aut nolint, aut si periculum mortis prope urgeat, ipsa baptizet, et quidem juxta formam ab Ecclesia praeeptam.

Art. V.

Ne obstetrice temere et sine causa ad baptismum conferendum ruat, docenda est ejus provinciam hanc esse, ut tantummodo in casu necessitatis

sacramentum regenerationis administret, hoc est iis dumtaxat in casibus, in quibus merito metuendum est, ne infantulus decedat, antequam a sacerdote de more baptizetur. Evenit enim non raro, ut obstetrices ad baptismum procedant tunc quoque, cum vera necessitas non urget; etsi ceteroquin arguendae non sint, si de aeterna animarum beatitudine sollicitae rerumve angustiis pressae inter verum periculum prolis et ejusdem speciem non satis discernere queant. Imo, si quando periculi gravitas dubio subest, praestat utique partem tutiorem eligere et baptismum conferre.

Ideo, si obstetrix hac in re faciliorem se praebuerit, non est a sacerdote durius reprehendenda, sed potius monenda, ut, experientiae documentis edocta, in judicando periculo tranquilla maturitate, quantum fieri potest, procedat; etenim acrius correpta, facile contingeret ut deinceps, redargutionem verens, etiam in casibus vere urgentioribus baptismum diutius differat aut omittat, forte non sine animarum irreparabili damno.

Art. VI.

Non paucae obstetrices opinantur materiam Sacramenti in necessitate conferendi esse aquam benedictam, e qua opinione longior mora consequi potest tunc v. gr., cum in domo puerperae aqua lustralis non habetur, unde dum haec requiritur et exspectatur, infantulus periculo exponitur sine baptismum decedendi. Ideo obstetrix docenda est, nihil referre, utrum aqua in eo casu adhibenda benedicta sit necne, idque solummodo inculcandum aquam veram et naturalem esse oportere, undecumque sumptam, sive e fonte, e puteo, e torrente, sive e pluvia, e nive aut e glacie liquescente. Hoc unum itaque pro certissimo habeant, aquam non debere esse artificialem, ut e rosis expressam, nec alio quoquam liquore suppleri posse, ut puta lacte aut vino.

Quotiescumque at raro contingit, ut infanti adhuc in utero matris manenti ex necessitate baptismus conferatur, fideliter providendum erit, ut nonnisi omnino pura aqua adhibeatur, ne parturienti morbi inserantur cum mulieris fortasse vitae discrimine.

Quapropter ad baptismum intra matris uterum proli conferendum aqua prorsus ex fontibus, e. gr. ex aquae ductibus civitatum, vel aqua destillata sumatur. Quum vero ejusmodi aqua pura raro tantum adfuerit, aqua prius bene decocta et refrigerata adhuc tepida, quae obstetricibus semper praesto esse debet, adhibeatur.

Art. VII.

Cum aliquando contigerit ut obstetrix, pro eo, ut aquam infanti baptizando affunderet, aquam pollicem intingeret, eoque crucem in fronte neonati foetus signaret, ea de re solerter docenda est.

In hac quippe praxi adest periculum, ne loco integrae pleneque formae sacramentalis, proferantur solummodo verba, quae in crucis signo efforrandum. (In nomine Patris etc.) dici solent; et totus ille baptismi ritus seu praedicta applicatio materiae aut parum tuta aut saepe plane invalida foret.

Monenda itaque obstetrix ut, dum partui assistit, aquam in poculo aut cyatho sive alio quocumque vase in promptu habeat, et si ad baptismum procedendum est, non adpersione vel attactu aquae contenta sit, sed aquam ipsam capiti infantis triplici ductu infundat, et quidem ita, ut aliquatenus defluat.

Si vero aliquando inter angustias temporis vas nullum habere possit, hauriat aquam vola manus, et fronti neonati affundat.

Art. VIII.

Quum certissime constet, in baptisate qualicumque verborum prolationem et aquae infusionem simul fieri oportere, in hac parte obstetrix quanta maxima diligentia instituenda est. Doceatur ergo verba *Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti* esse proferenda uno et eodem tempore quo fit ablutio; ablutio vero trina fiat, ad singula nomina divinarum Personarum.

Iterato praeterea moneatur, ut super infantulum baptizandum intra ipsam aquae intusionem totam integramque formam sacramentalem recitet, nullo prorsus vocabulo omisso.

Praesertim inculcandum est enixe, ne omittant verba *Ego te baptizo*; in hanc vero institutionem eo accuratius est insistendum, quod nonnullae obstetrices circa ritum administrandi sacramentum a se usitatum interrogatae et examinatae in repetenda baptismatis forma verba *Ego te baptizo* mox pronuntiarunt, mox omiserunt, quin adverterent per eam omissionem formam esse mancā. Haec omissio hinc inde secuta effecit, ut baptismata ab obstetricibus collata causam dubitationis praebent; et propterea desiderabile est, ut baptismum in casu necessitatis administrato una vel altera persona praesens adsit, cujus testimonio sacerdos facilius et tutius rescire possit, num vere et valide baptismus collatus fuerit, quo comperto baptismati sive inconditionate sive sub conditione iterando locus esse nequit.

Moneantur praeterea obstetrices in baptisate privato de necessitate conferendo nihil cogitandum esse de nominis impositione, et superfluum esse disquirere aut conscire, quis sit infantis sexus.

Art. IX.

Docenda praeterea obstetrix omnino necesse esse, ut una eademque persona simul et aquam infundat et verba formae proferat. Caveat ergo ne hoc negotium partim sibi reservet, partim alicui praesenti, verbi gratia medico, demandet, sed utrumque agat, aut totum alteri, utique ad agendum idoneo, relinquat.

Art. X.

Si quando editus foetus dubitetur, num adhuc vivat, an vero exspiraverit, obstetricis est neonatum infantem sine mora baptizare per verba *Si vivis, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. Hic vero notandum est baptismum valere, etsi verba formae dumtaxat de more promat,

adjectam vero conditionem *Si vivis* solummodo mente concipiat; ast consulendum est, ut verba illa adjectae conditionis ut supra voce efformata exprimantur.

Tunc tantum baptisma plane omittendum est, quum de morte infantuli certo constat; obstetrix autem enixe monenda est, tunc tantum de morte constare nullumque locum esse baptismo, cum editus foetus signa putrefactionis dederit. Contra vero, ex eo quod neonatus infantulus nulla indicia vitae praebat, non existimet eum decessisse; potest enim syncope occupari.

Quoties ergo non plene constat exanimem esse, quantumvis de vita dubitetur, baptismus sub conditione juxta praedicta illico est conferendus. Ideo obstetrix docenda est, ne primo conamina ineat et adminicula adhibeat ad infantem suscitandum vel ad signa vitae educenda et provocanda, baptismum interea differens, sed imprimis a baptismo exordietur, et reliqua postea impleat. Ritus enim sacramentalis brevissimo instanti perficitur, et reviviscentiae conamina ea mora levissima non impediuntur. dum contra dilato baptismo animae damnum irreparabile causari potest; deinde, ut per se patet, sacramento confecto, ab obstetrice omnia adminicula illico et constanter adhibenda sunt, ut infans foveatur aut eripiatur a vitae discrimine.

Art. XI.

Sunt casus ubi, instante partu, serio timendum est, ne foetus emoriatur, antequam in lucem prodeat; tunc vero obstetricis est deliberare num ad baptismi collationem aqua infundi possit infanti adhuc in utero materno delitescenti. Quo in casu pro rerum diversitate procedendum erit, juxta sequentes regulas:

Quum foetus in alvo materna ita inclusus est, ut aqua attingi non possit, nullus baptismati locus est, ideoque plane inutile et proinde illicitum foret verba sacramentalia proferre aquamque simul, verbi causa matris corpori affundere. In his casibus profecto valet regula: *nemo in utero matris clausus, baptizari debet*, idque accidit donec secundinae seu membranae (Eihäute) integrae manent, quae quippe hodie a doctis censentur esse de corpore matris, non vero foetus.

Tunc vero, cum jam disruptis secundinis seu membranis, via aperta est ad aquam usque ad foetum adducendum, isque igitur baptizari potest, obstetrix curare debet ut infans periculo instante reapse baptizetur. Id vero peragendum est ita, ut aqua infantulo affundatur vel manu obstetricis vel saltem digito in aquam intincto ablutione infantuli facta, ab eademque persona proferantur verba *Si es capax, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*.

Et hic ceterum obstetrix monenda est, aquae infusionem et verborum prolotionem uno eodemque tempore fieri oportere. Sciat praeterea hoc in casu hoc unum sufficere, et omnino non requiri, ut trina fiat aquae infusio aut per modum crucis. At utile videtur ut aqua ejusmodi, si commode esse potest, tepefacta fuerit. Cfr. Art. VI.

Dum periculum mortis foetui impendere creditur, membranae vero, quibus foetus involvitur, adhuc integrae sunt, dubitari potest num data opera, punctione aut laceratione liceat et possit via aperiri ad baptismum in casu tantae necessitatis conferendum. Hanc vero quaestionem obstetrix relinquat medico dijudicandam, eique punctiorem seu quamcumque operationem exequendam relinquat, si vero medicus id senserit et operatus fuerit, obstetrix baptismum conferat modo supra dicto. Si autem nullus medicus acciri potuerit, obstetrix ab aperiendis membranis ope cujusvis instrumenti absteineat, ne forte mulieri pariturae nocumentum afferat. (Ohler's Pastoralmedizin S. 27, III. Aufl.)

Art. XII.

Quum foetus sub conditione juxta praedicta (Art. XI.) in utero baptizatus editus fuerit, sciat obstetrix a se diversimode procedendum esse, prouti infantulus adhuc in periculo mortis versatur necne.

Quoties infans in utero antea baptizatus nunc vero in lucem editus de vita periclitatur, eum obstetrix in capite baptizet, per verba *Si non es baptizatus, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. Etenim valor baptismi in utero materno collati satis dubius est, ejus vero sacramenti suprema necessitas est, unde nunc iterari debet, cum primum commode tutaque fieri potest.

Si infantulus in lucem proditus satis sanus validusque appareat, obstetrix a rebaptizando sub conditione absteineat, sed opportune ad sacerdotem deferat, cui baptismum foetui adhuc in utero incluso collatum fuisse indicabit.

Art. XIII.

Si casus occurrat ut post baptismum in utero collatum non jam unus sed duo infantuli aut tergemini edantur, cum ignoretur quisnam eorum in alvo materna ablutus fuerit, singuli baptizentur ab obstetrice, ad modum quem diximus Art. praeced. (XII.), adhibita super singulis forma *Si non es baptizatus, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*.

Art. XIV.

In partu difficili, ubi infantulus, de cujus valetudine et vita dubitatur, nonnisi aliquam corporis partem ex utero protruderit, videndum est num caput aut vero aliud membrum ediderit.

Si igitur caput prodierit, in capite baptizetur absolute, nulla scilicet adjecta conditione, per verba *Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*; infans vero non erit postea rebaptizandus.

Si vero non caput, at aliud corporis membrum prodierit, ut brachium aut pes, super eo membro aqua infundatur, prolatis simul verbis *Si es capax, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. Quum autem secuto partu infans plene in lucem prodierit, mortis periculo adhuc perdurante in capite denuo baptizandus est, adhibita forma *Si non es baptizatus, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*.

Art. XV.

Si quando contingat, ut in puerperio mulier moriatur antequam foetus ediderit, videat obstetrix, num aqua baptismalis infantulo in utero jacenti affundi possit.

Si id quidem possibile est, obstetricis negotium erit indilate infantulum utero clausum aqua baptismatis abluere, ut supra dictum est. (Art. XI.)

Si id nullatenus aut non statim fieri queat, operam det, ut quam citissime advocetur medicus, cujus erit aut incidendo corpus defunctae matris aut alio artis chirurgicae remedio vitae foetus consulere, ita ut sit copia eidem baptismum administrandi. Interim vero curet, ut cada-ver quantum fas est tepens servetur.

Art. XVI.

Casu quo monstrum nascatur, nisi periculum mortis instet, curet obstetrix sacerdotem vocari. Si vero mors foetus imminet, ipsa ad baptismum procedat. Quodsi etiam dubitetur, num quod natum est homo sit, baptismum conferat, utens verbis: *Si es homo, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*; etenim communiter censetur id, quod e muliere nascitur, hominem esse, quantumvis aliena species esse videatur.

Ceterum edoceatur obstetrix, si aliquando monstrum ejusmodi edi contigerit, eam rem silentio premendam esse, ne familiae displicentia causetur, imo parentibus consolationem adhibendam esse, cum vel levem culpam imputare non liceat.

Art. XVII.

Evenit aliquando ut non jam monstrum edatur, sed duo quasi in unum compacti infantes (ubi duo capita adsunt et duo pectora etc.)

Obstetrix in hoc casu necessitatis utrumque individuum singillatim absolute baptizet.

Si vero mortis periculum urgeat, poterit obstetrix, singulorum capitibus aquam infundens omnes simul baptizare dicens: *Ego vos baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. Haec formula in casibus tantum urgentissimis, ubi tempus singulos baptizandi propter mortis periculum deest, adhiberi licet.

Quando vero duo capita vel pectora certo distinguere nequeunt, proindeque dubium remanet, an sit una vel duae personae, tunc debet unus infans absolute baptizari, et postea alter sub conditione dicendo: *Si non es baptizatus, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*.

Art. XVIII.

Quoad partus abortivos et quoad praematueros, haec cura esse debet, ut quamvis gestatio fructus recens fuerit, diligenter dignoscatur, num vere

foetus fuerit qui prodiit. Si apparet foetum esse, parum refert num vitalem indicet motum necne, sed plane baptizandus est, remotis diligenter secundinis seu membranis, quibus forte involutus est, et quidem sub hac forma: *Si vivis et si capax es, ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti*. Si foetus ejusmodi recens et parvus fuerit, expedit, ut baptizetur mersus in aquam, si vero maturior, aqua capiti affusa.

* * *

Denique.

Animarum Curatores in concionibus seu catechesibus ad populum (iisque juvat ut obstetrices intersint) doceant quanti sit baptismus in necessitate collatus memorentque ritum illum administrandi.

Animarum Curatores obstetrices moneant earum quoque partes esse, ut curent, ne infantuli ante partum demortui cito nimis sepeliantur, utque cadavera eorum, qui ante decessum urgente necessitate baptizati sunt, in loco sacro humentur.

Obstetrices non cessent matres monere, ne infantulos secum in lectulo retineant, quod certe gravissime illicitum est, ob periculum suffocationis tenerae prolis. Istud idem sacerdotes pro nata occasione sedulo doceant.

Data occasione sacerdos puerperas familiasque serio moneat, ut non nisi christianam obstetricem adsciscant.

Cum non raro accidit, ut proles e personis tantum civili matrimonio junctis aut alias et conjugii solummodo putatis, vel etiam ex acatholicis, sive legitimi sive naturales filii sint, catholico sacerdoti baptizandae offerantur, obstetrices rei notitiam ad parochum catholicum, quam primum fieri possit, deferant, nominis, loci, habitaculi, confessionis, conditionis socialis parentum vel puerperarum indicationem addentes, ut si enatae prolis baptismus requiratur, necessariae cautiones pro prolis educatione catholica a sacerdote postulari possint.

In institutione obstetricum admodum praestat, ut experimentum practicum administrationis baptismi coram parochis praebent.

In visitandis parochiis Decani non omittant inquirere, num instructio (de qua supra in Art. I.) habita fuerit, et an obstetrices formam baptizandi probe teneant.

Haec „Institutio ad Clerum“ in comitiis episcop. Austriac. Sessione VI. die 7. Aprilis a. 1894 approbata est.

Якъ тутъ при кѣнци сказано, не залишатъ ВЧ. 00. Деканы при визитахъ деканальныхъ пытати, чи акушерки, котры суть въ поединчихъ парохіяхъ, збстали належито облученіи и чи способъ св. крещенія добре знаютъ; а въ додатку, чи такожь и народъ о способъ св. крещенія въ разъ звывлонъ потребы научае ся. И о тѣмъ належитъ при справозданахъ зъ визитъ деканальныхъ тутъ доносити.

Зауважає ся ще, що не буде досить, аби повисше об'ученя лише разъ акушерцѣ удѣлити; але по ушльвѣ ѡтповѣдного часу треба зновъ пересвѣдчити ся, чи она все добре розумѣє и памятає, и тов пѣсля оказуючої ся потреби кѣлька разы повторити.

О́тъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 25. Марта 1897.

Ч. 52.

Ч. 2909. — Ч. Въ справѣ присланы рѣчныхъ выказѣвъ свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ.

Комисія управляюча фондомъ Архіепарх. свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ жалув ся, що выказы рѣчнй реченыхъ вѣдѣвъ и сирѣтъ много спѣзнено бувають ви пересыланй, далеко по за терминомъ 15. Листопада, а часто даже доперва въ оди́мъ або другѣмъ мѣсяци року слѣдуючого, що само уже встримує вчаснѣйше — якъ бы належало — споряджене загальное выказа свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ а за тымъ представлене выплаты рѣчнои запомоги, не менше и о тѣмъ съ жалостію выражає ся, що ВЧ. Уряды декан. не перестерѣгають того конечно потребного въ выказахъ примѣчанія для чого одна або друга особа выказана въ попереднѣмъ роцѣ въ слѣдуючѣмъ не буває выказаною.

Ссылаючи ся протов на многй попереднй свои розпорядженя, а особливо на приказы зъ д. 15. Лютого 1842 Ч. 165, 25. Марта 1856 Ч. 1295, 4. Листопада 1859 Ч. 4829, 22. Сѣчня 1863 Ч. 60, 7. Листопада 1878 Ч. 3718 и 31. Листопада 1883 Ч. 6988 Консистерія поновляючи ти свои постановленя, взыває всѣ ВЧ. Уряды декан. не тѣлько къ предложеню найдальше а конечно уже до кѣнца Листопада кѣждого року реченыхъ выказѣвъ, але такожь всегда къ наведеню въ тыхъ же на случай повода, для котрого яка вдова або сирота за рѣкъ попереднй изъ деканата выказана, въ теперѣшнѣмъ не выказує ся.

О́тъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 13. Цвѣтня 1897.

Ч. 53.

Ч. 3802. — О льокаціи церковного маєтку.

В. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ п. д. 10. Цвѣтня 1897 Ч. 29.466 слѣдуюче розпоряджене:

Ц. к. Министерство вѣр. и проsv. Ч. 4066 Вѣдень, 15. Марта 1897. До Ёго Сіятельства П. ц. и к. дѣйствого тайного Совѣтника, Намѣстника

Галичины и пр. и пр. Евстахія, князя Сангушка. — Ваше Сіятельство! Пѣсля тутъ зробленыхъ спостереженъ — не буває всюда выповнюваний приписъ §. 194 цѣс. патенту зъ дня 9. Серпня 1854 Вѣсти. зак. держ. Ч. 208, удержаний въ силѣ закономъ зъ дня 7. Мая 1874 §. 50 Вѣсти. зак. держ. Ч. 50, пѣсля котрого щадничй вкладки одного церковного предмету маєткового не повиннй перевысшати квоты 525 зр. а. в. — Зъ той причины упрашаю Ваше Сіятельство въ порозумѣню съ Ординаріятами пригадати Зарядамъ церковного маєтку, що вынявши поодинокй случай якъ примѣромъ, тымчасове фруктифизоване вилынувшихъ квотъ грошевыхъ купна и продажи ажъ до остаточного приписамъ ѡтповѣдающего користного умѣщеня тыхъ же, не може пѣсля уступу 5. §. 194 покликаного цѣс. патенту высша грошева квота якъ 525 зр. а. в. умѣщена бути въ касѣ щадничѣй. О переведеню того розпорядженя зволить Ваше Сіятельство менѣ донести. — Министеръ вѣр. и проsv. Гаутшъ в. р.

Подаючи повисше министеріальне заряджене до загальнои вѣдомости, взыває Митр. Ординаріятъ ЧЧ. Уряды парох. съ покликѣмъ на тут. попереднй рѣшеня въ тѣмъ предметѣ надсылати по можности готѣвку досягаючи уже 100 зр. а. в., становлячу власнѣсть маєтку, чи то церковного, чи парохіального — въ цѣли умѣщеня тыхъ же въ цѣннихъ паперахъ маючихъ пунпильну поруку.

О́тъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 27. Цвѣтня 1897.

Ч. 54.

Ч. 3885. — Подає ся до вѣдомости ВЧ. Кліра справоздане касове фонда вдовичо-сирѣтъ. съ днемъ 1. Цвѣтня 1897.

Справоздане касове фонда вдовичо-сирѣтиньского за I-й кварталъ 1897.

Фондъ коренный:

1. На сфектахъ винкульов. естѣ умѣщено	108300 зр.
2. На впотекахъ	7050
3. На книжоч. галицкой щадничѣ	14800 „ 99 кр.
4. Вѣрительствѣ на каменнѣ перенята зъ общого рѣльнич. кредит. завед.	45000 зр.
5. Спичачей раты до Банку зъ каменнѣ	5163 „ 33 кр.
Всего: кор. фондъ	180314 зр. 32 кр.

Увага: а) Фондъ коренный зарѣсь сего кварталу о тытыч злр. перенесеныхъ зъ фонда диспозиційного и умѣщено на книж. щадничй ЧЧ. 58465 и 58466.

Увага: 6) Д-ръ Рознеръ сиплативъ одну рату на ипотецѣ его двѣста злр. черезъ що довгъ его зменшивъ ся на 2,800 зр., а сиплату 200 злр. умѣщено на книжоч. шад. Ч. 60.252.

Фондъ до розпорядимости.

Позбсталбсть зъ року 1896 22447 зр. 65¹/₂ кр.
Приходу було въ першомъ кварталѣ всего 5344 „ 60 кр.

Подрѣбно було:

1. Зъ деканатѣвъ	1591 зр. 42 кр [†]
2. Благодѣтель	100 зр.
3. При институтѣ аложили	515 зр.
4. За припущене до испыту конкур.	30 зр.
5. За увѣльнене бгъ „ „	170 зр.
6. За принятіе до АЕпарх.	340 зр.
7. Зъ причины женитьбы съ мірек.	25 зр.
8. Зъ причины ординаціи неопресвит.	100 зр.
9. Поодинокій особы	205 зр. 75 кр.
10. Зверней запомоги	10 зр.
11. Зъ розпродажи друкѣвъ	24 кр.
12. Процента и провиніи	219 зр. 14 кр.
13. Доходъ зъ каменецѣ	2038 зр. 05 кр.
Всего съ позбст. минувшорѣч. 27792 зр. 25 ¹ / ₂ кр.	

Розхѣдъ въ першомъ кварталѣ.

1. Запомоги до деканатѣвъ выслалій	13875 зр. 76 кр.
2. Впросгъ зъ касы голов. побравій звыч. зап.	3428 зр. 63 кр.
3. „ „ надавыч. запои.	95 зр.
4. „ „ Предатками	80 зр.
5. „ „ Администрація	301 зр. 63 кр.
6. „ „ Выдатки на каменію	— —
7. „ „ Есконтъ	— —
8. Переносъ до фонда коренного за 1896 р.	1000 зр.
Разомъ . 18781 зр. 02 кр.	

Львѣвъ, дня 21. Цвѣтня 1897.

А. Бѣлецкій,

Предсѣдатель комисіи управ. фонда вѣ сир. АЕп. Львѣвскои,

М. Тупись,
контрольоръ,

І. Редкевичъ,
касіеръ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 6. Мая 1897.

Ч. 55.

Ч. 3954.—Въ дѣлѣ мѣстцевыхъ богослужебныхъ фундацій Якова-Людвика, королевича польского.

Всѣ ВЧ. Настоятелѣ парохій въ давныхъ округахъ Тарнопольскѣмъ, Золочѣвскѣмъ и Жовкѣвскѣмъ и въ близости ихъ взывають ся:

1) ко безпроводочному донесеню тутъ, если въ ихъ парохіяхъ ѣтправляють ся Службы Б. за Якова Людвика, королевича польского, такій, котрій не суть наданіи яко Литургіи фонда религіиного; и

2) ко пересмотреню инвентарѣвъ и всякихъ актѣвъ парохіальныхъ, а особливо акту визитаціи Николая Шадурского зъ минувшего столѣтія: чи не найде ся тамъ яка небудь споминка о фундаціи Якова-Людвика; и въ разѣ найдена ко скорому предложеню тутъ дотычныхъ инвентарѣвъ або якихъ небудь иныхъ актѣвъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 15. Мая 1897.

Ч. 56.

Ч. 3794. — О продовженю часу дѣйствія дотеперѣшнихъ консерваторѣвъ для предметѣвъ штуки и памятникѣвъ историчныхъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво индорсатнымъ рѣшенемъ зъ д. 11. Цвѣтня 1897 Ч. 23.240 заудѣлило сюда слѣдующе Обвѣщеніе:

Отповѣдно письму ц. к. комисіи центральной для предметѣвъ штуки и памятникѣвъ историчныхъ въ Вѣднѣ зъ д. 10. Марта 1897 Ч. 390 Ёго Ексцеленція Министеръ вѣр. и проsv. рескриптомъ зъ 15. Лютого 1897 продолживъ часть дѣйствія консерваторѣвъ Профес. Дра Людвика Цвиклинского, Дра Войтѣха графа Дѣдушицкого въ Ёзуполи, Владислава Ловинского въ Львѣвъ, Профес. Славоміра Одрживольского въ Краковѣ, Володислава Прибиславского въ Унижѣ, Профес. Дра Изидора Шараневича въ Львѣвъ, Иоанна графа Шептицкого въ Прилбицяхъ, Профес. Юліана Захаряевича въ Львѣвъ и Дра Станислава Томковича въ Краковѣ на лѣтъ пять и затверивъ ихъ на тое продолжене часу въ тѣмъ урядѣ почестіямъ.

О тѣмъ завѣдомляе ся все ВЧ. Архидіецеазальне Духовенство, чтобы тое же сказанымъ выше консерваторамъ въ дѣйствіяхъ тыхъ же було помѣчнымъ и въ даныхъ случаяхъ до нихъ о потребній информация и наставленія ѣтносило ся.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 21. Мая 1897.

Ч. 57.

Ч. 4281. Въ справѣ уживаня неостемпльованихъ листѣвъ фрахтовыхъ.

Ц. к. Дирекція почтъ и телеграфѣвъ для Галичины зъ 30. Цвѣтня 1897 Ч. 34.943.

До Всевѣтлѣйшой Консисто́риі Митроп. обр. гр. кат. въ Львовѣ. Высоке ц. к. Министерство торговлѣ зарядило пѣдъ датою 31. Марта 1897 до Ч. 11.574, щобы веѣ власти, котрымъ по думцѣ познц. тариа. 75 закона таксового зъ 9. Лютого 1850 Д. у. д. число 50 прислугуе право уживати для своихъ пересылокъ листѣвъ фрахтовыхъ безъ стемпля, почавши ѳтъ 1. Червца с. р. уживали въ тѣй цѣли не довѣльныхъ блянетѣвъ, лишь такихъ, котры будутъ спорядженѣ пѣсля одного и того самого взѣрца, установленого выше наведенымъ розпорядженемъ. Такѣ листы фраховѣ безъ стемпля можъ набувати по веѣхъ ц. к. урядахъ почтовыхъ по цѣнѣ 10 кр. за 25 штукъ, можъ ихъ такожь въ власномъ накладѣ выдавати съ тымъ однакъ застереженемъ, що такъ барва и рѣдъ паперу, — якъ такожь и иншѣ знамена мусятъ ся якъ найточнѣйше годити съ блянетами выдаваными черезъ зарядъ почтовый, — позаякъ въ противномъ разѣ мусѣли бы бути ѳтъ принятѣя выключенѣй.

Подаючи повыше розпорядженя высокого ц. к. Министерства торговлѣ до вѣдомости Всевѣтлѣйшой Консисто́риі Митрополитальной, уирашае пѣдписана ц. к. Дирекція почтъ и телеграфѣвъ пѣдвладнѣй деканаты и уряды парохіяльнѣй о тѣмъ повѣдомити. *Сеферовичъ* в. р.

Повыше розпорядженя удѣляе ся до вѣдомости ВЧ. Священства и до захованя.

Ѳтъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львовѣ, дня 21. Мая 1897.

Ч. 58.

Ч. 4429. — Въ справѣ сопружествѣ офицерѣвъ въ станѣ спочинку.

Выс. ц. к. Намѣстництво въ Львовѣ зъ 30. Цвѣтня 1897 Ч. 31.316 заудѣлило слѣдующе:

На жадане ц. и к. державного Министерства вѣйны, объявило выс. ц. к. Министерство вѣроисповѣданъ и проев. рескриптомъ зъ 20. Марта 1897 Ч. 5875, що удѣленѣй директивы, розпорядженемъ в. ц. к. Министерства вѣроисп. и проевѣты зъ 10. Жовтня 1896 Ч. 23.624 въ справѣ сопружествѣ „офицерѣвъ въ станѣ спочинку“ въ загалѣ, мають бути такожь застосованѣй и що до офицерѣвъ ц. и к. военной маринарки, а заразомъ и до офицерѣвъ корол. угорской обороны краввой, и до офицерѣвъ записаныхъ въ евиденціи ц. к. обороны краввой, пренотованыхъ въ часѣ спокую до службы мѣстцевон.

Ц. к. Намѣстництво мае честь завѣдомити о тѣмъ Высокопреп. Консисто́рию съ покликѣмъ на тугейшѣй рескриптѣ зъ 9. Лютого 1897 Ч. 96.878/896 въ цѣли завѣдомлена веѣхъ урядахъ парохіяльныхъ въ Архидіецеіи. Въ заступствѣ *Гильде* в. р.

Удѣляючи повыше доповнительне розпорядженя до вѣдомости ВЧ. Священства — поручае ся, съ покликѣмъ на тугейше розпорядженя зъ 18. Лютого 1897 Ч. 1662 Вѣдом. Архіеп. Ч. IV. стор. 55 повыше розпорядженя въ данѣмъ случаю точно перестерѣгати.

Ѳтъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львовѣ, дня 21. Мая 1897.

Ч. 59.

Ч. 578орд. — Препоручае ся Всч. Духовенству и Вѣрнымъ мѣсячникъ; „Місіонарь“.

На дняхъ появило ся въ Львовѣ письмо пѣдъ заголовкомъ „Місіонарь“ Ч. 1 (яко мѣсячна часопись). Богате содержана того письма, духъ и бесѣда его заслужуютъ на повне узнане, а понеже цѣна того же незвычайно приступна (24 кр. на рѣкѣ*), то надае ся оно якъ наилучше до читаня и поученя такъ молодѣжи шкѣльной, якъ и старшихъ, и повинно находити ся въ кождѣмъ домѣ, тымъ бѣльше въ кождѣй Читальнѣй. Протов видить ся Митрополитальной Ординаріятѣ мило споводованымъ що ино згаданный мѣсячникъ „Місіонарь“ якъ найтеплѣйше препоручити веѣмъ Всч. Урядамъ парохіяльнымъ съ тымъ, щобы той же при способности въ своихъ парохіяхъ захвалити и до читаня, яко найспособнѣйше средство до пѣднесеня духа религіино морального заохотити, якъ найусильнѣйше старали ся.

Ѳтъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 29. Мая 1897.

- *) ОПОВѢЩЕНІЕ. 1. Кто бере нашего „МІСИОНАРЯ“ (на розпродажѣ для другихъ) 20 привѣрникѣвъ, дѣтае 25% опусту, то значить, платитъ намъ за 15 книжочекъ 30 кр. а 5 книжочекъ продае на свѣй зыскъ. Крѣмъ того мы ще оплачуемо самѣй почту. — Кто отже розпродасть що мѣсяца 100 книжочекъ, той що мѣсяца заробить собѣ 50 кр.
- 2) Кто бере менше якъ 20 книжочекъ, тому такожь даемо опустъ такѣй якъ выше (25%) але почту мусятъ самѣй оплатити.
- 3) Кто бере менше якъ 5 книжочекъ, той опусту не мае.

Зголошуйте ся до насѣ корреспонденткою: Монастырь ОО. Василіанъ въ Львовѣ.

Х Р О Н И К А .

Совѣтниками суда супружеского и инстанційного именованіи :

- Ч. 448/орд. Всесв. и ВПр. О. Дръ Іоаннъ Бартошевскій почет. крылошанинъ, совѣтникъ и референтъ Митроп. Консенсторіа, ц. к. профессоръ университета ;
Ч. 449/орд. ВПр. О. Евгенийъ Гузаръ катихизъ муж. учительской Семинаріи въ Львовѣ.

Архіерейскіи грамоты похвальніи съ правомъ употребленія экспозиторій крылошанскихъ получили 00 :

- Ч. 411/орд. Іосифъ Шуховскій парохъ Братковецъ,
Ч. 494/орд. Юліанъ Курмановичъ сотрудникъ Заруда,
Ч. 808/орд. Михайлъ Яцишинъ парохъ Вороцова и вицедеканъ Городецкій,
Ч. " Николай Стрѣльбицкій парохъ Великополя,
Ч. " Василій Бѣлецкій парохъ Страдча,
Ч. " Іоаннъ Черепашинскій парохъ Керницѣ.

Умѣщенія.

Завѣдательства получили 00 :

- Ч. 2636. Николай Любинецкій, завѣд. Побука, въ Любичахъ,
Ч. 3185. Александръ Ротко, завѣд. Девятникъ, въ Протесахъ,
Ч. 3248. Теод. Кинасевичъ, завѣд. Новосѣлки-кутъ, въ Марковѣй,
Ч. 3662. Павелъ Кульчицкій, сотр. Вербовника, въ Гозѣвѣ.

Введеніи 00 :

- Ч. 2504. Кароль Бутринскій въ завѣд. Черешина,
Ч. 2767. Петръ Петрица въ завѣд. Волкова,
Ч. 2811. Алексей Пристай въ завѣд. Подгорець,
Ч. 2955. Григорій Кармалита въ завѣд. Подгайчикъ,
Ч. 3162. Володиміръ Лешньовскій въ сотр. Лысятчъ,
Ч. 3226. Корнялій Леонтовичъ яко парохъ Ражнева,
Ч. 3263. Григорій Стецевъ въ завѣд. Межирѣча,
Ч. 3421. Михайлъ Раковскій въ сотр. Пустомытъ,
Ч. 3423. Александръ Любинецкій въ завѣд. Любинець,
Ч. 3549. Петръ Соловѣй въ завѣд. Покровецъ,
Ч. 3576. Евстахій Качмарскій яко парохъ Славска,
Ч. " Петръ Мнѣшко въ завѣд. Оиорця.

Увѣльненіи 00 :

- Ч. 2668. Григорій Стецевъ отъ завѣд. Солонки,
Ч. 2721. Петръ Петрица отъ завѣд. Пѣсочной,
Ч. 2847. Кароль Бутринскій отъ завѣд. Ражнева,
Ч. 2866. Григорій Кармалита отъ сотр. Боратина,
Ч. 2922. Володиміръ Лешньовскій отъ сотр. Пустомытъ,
Ч. 3112. Василій Кузьмачъ яко парохъ Покровецъ,
Ч. 3113. Людвикъ Подгородецкій отъ сотр. Лысятчъ,
Ч. 3344. Сильвестеръ Богачевскій яко парохъ Любинець,
Ч. 3583. Стефанъ Донаровичъ яко парохъ Протесъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00 :

- Ч. 1702. на Руду дек. Буского въ терія : 1. Іосифъ Цегельскій, 2. Викторъ Гарухъ, 3. Павелъ Чмола, — а въ списѣ : Володиміръ Ганицкій, Іоаннъ Глодвинскій, Іоаннъ Марганюкъ-Лотоцкій, Романъ Красацкій, Емилианъ Билинкевичъ, Андрей Одѣжинскій, Володиміръ Богачевскій и Теофілъ Копыстаньскій ;
Ч. 2634. на Збаражъ въ терія : 1. Северинъ Навроцкій, 2. Іоаннъ Редкевичъ, 3. Теодоръ Величковскій, — а въ списѣ : Михайлъ Бачинскій, Іеронимъ Алискевичъ, Александръ Заячковскій, Левъ Гриневиць, Володиміръ Поховскій, Іоаннъ Лотоцкій, Адамъ Марковскій, Володиміръ Чайковскій, Іоаннъ Заулякъ и Теофілъ Копыстаньскій ;
Ч. 2978. на Дубрибѣ въ терія : 1. Володиміръ Ганицкій, 2. Ем. Рудницкій, 3. Теод. Кинасевичъ, — а въ списѣ : Володиміръ Сабатъ и Евгенийъ Рудницкій ;
Ч. 3278. на Подгайчики въ терія : 1. Яковъ Краснопера, 2. Іоаннъ Насальскій, 3. Емилианъ Билинкевичъ, — а въ списѣ : Павелъ Кульчицкій и Іоаннъ Алискевичъ ;
Ч. 3279. на Должанку въ терія : 1. Іосифъ Охримовичъ, 2. Даміанъ Лопатинскій, 3. Адамъ Марковскій, — а въ списѣ : Іосифъ Гоцкій, Григорій Дычковскій, Евгенийъ Купчинскій, Емилианъ Билинкевичъ, Іоаннъ Алискевичъ и Евстахій Нижанковскій.

Презенты получили 00 :

- Ч. 2912. Іоаннъ Головкевичъ на Лукавицю выжну,
Ч. 2946. Іоаннъ Целевичъ на Солукѣвъ,
Ч. 3250. Евгенийъ Рудницкій на Дубрибѣ,
Ч. 3570. Емилианъ Билинкевичъ на Гозѣвѣ,
Ч. 3626. Александръ Заячковскій на Збаражъ.

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи 00 :

- Ч. 2875. Григорія Содомора на Новосѣлку-кутъ,
Ч. 2912. Іоанна Головкевича на Лукавицю выжну,
Ч. 3250. Евгения Рудницкого на Дубрибѣ,
Ч. 3626. Александра Заячковского на Збаражъ,

В. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 0 :

- Ч. 3247. Григорія Содомора на Новосѣлку-кутъ.

До канон. институціи вѣзваніи 00 :

- Ч. 2946. Іоаннъ Целевичъ на Солукѣвъ (на м. Вересень),
Ч. 3247. Григорій Содомора на Новосѣлку-кутъ.

Канон. институціи получили 00 :

- Ч. 2998. Сильвестеръ Богачевскій на Побукъ,
Ч. 2999. Лукіанъ Сѣянскій на Мшану,
Ч. 3185. Стефанъ Донаровичъ на Девятники,
Ч. 3248. Григорій Содомора на Новосѣлку-кутъ,
Ч. 3510. Володиміръ Потучко на Сѣхѣвъ дек. Болех.

Декретъ увѣльненія отъ испита конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получилъ 0 :

- Ч. 3127. Николай Яновичъ парохъ Кального.

Отпущку отъ связи канон. АЕпархіи Львовской въ Епархію Станиславовску получилъ О.:

Ч. 4552. Іоаннъ Войнаровскій завѣд. Газбета.

В. ц. к. Намѣстниство завѣдомило Митроп. Консисторію, що В. ц. к. Министерство асигновало плату зъ фонда религійнаго для приват. сотрудниковъ:

Ч. 3295. въ Завадцѣ на 2 роки,
Ч. 3516. въ Стрѣлкахъ на 1 рѣкъ.

Власть *binandi* одержали ОО.:

Ч. орд. 745. Парохъ и оба Сотрудники въ Тарнополи до кѣнца Мая 1898

Вставлено ся до св. Ап. Престола о отпущъ для церкви:

Ч. 3817. пар. Рождества П. Б. въ Ладичинѣ,
фил. св. Арх. Михаила въ Кривкахъ,
Ч. 4853. пар. Собора П. Б. въ Дони.

Отпущты на всегда получили церкви (пѣсля церковного календаря):

Ч. орд. 671. пар. Рождества П. Б. въ Ладичинѣ 8. Вер.,
Ч. орд. 672. фил. св. Арх. Михаила въ Кривкахъ 8. Лист.

Престоль упривилеованый на 7 лѣтъ отримала церковь:

Ч. 4373. пар. св. Прор. Илїи въ Шоломыѣ.

Брацтва найсв. Таинъ зѣстали канонно установленїи при церквахъ:

Ч. 3311. пар. Воздвиженїя Ч. Кр. въ Зарудю,
Ч. 3338. пар. св. О. Николая въ Буску,
Ч. 4314. пар. Рождества П. Б. въ Ражневѣ,
Ч. 4342. пар. Успенїя П. Б. въ Стрѣлскахъ новыхъ,
" " фил. Вознесенїя Г. въ Стрѣлскахъ старыхъ,
" " фил. Рождества П. Б. въ Кнеселѣ,
Ч. 4658. пар. Воскресенїя Г. въ Плотичи,
Ч. 4659. пар. Рождества Хр. въ Либохорѣ,
Ч. 4768. пар. Покрова П. Б. въ Чагровѣ,
Ч. 4854. пар. св. О. Николая въ Яхторовѣ,
" " фил. Успенїя П. Б. въ Уневѣ,
Ч. 4884. пар. Воздвиженїя Ч. Кр. въ Иловѣ,
Ч. 4888. пар. Успенїя П. Б. въ Пѣсочнѣвѣ,
" " фил. св. Безсребр. Космы и Дамїяна въ Черняцѣ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установленїи при церквахъ:

Ч. 4806. пар. Воскресенїя Г. въ Плотичи,
Ч. 4883. пар. Воздвиженїя Ч. Кр. въ Иловѣ,
Ч. 4887. пар. Успенїя П. Б. въ Пѣсочнѣвѣ,
" " фил. св. Безсребр. Космы и Дамїяна въ Черницѣ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

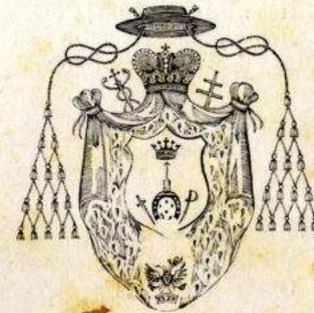
Львовѣ, дня 7. Червця 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріята.

Изъ типографїи Станиславской.

Львовско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 26. Червця

Ч. IX.

Ч. 60.

Ч. 794/орд. — Програма першого курсу соціального въ Краковѣ.

Въ наслѣдокъ резолюціи католическаго вѣча, отбывшаго ся въ р. 1896 въ Львовѣ, завязавъ ся комитетъ зъ професорѣвъ университету въ Краковѣ, котрый въ сѣмъ вже роцѣ въ дняхъ 30. Червця 1. и 2. Липня уряджуе въ Краковѣ курсъ соціальный съ слѣдующою програмою:

Въ Середу 30. Червця передъ полуднемъ:

9—10. Отворене. Бесѣды: О. Проф. Дрѣ Хотковскій, и Проф. Дрѣ К. Моравскій.

10—11. О. Проф. Дрѣ Павлицкій: „Цѣли и задачѣ политики соціальной“.

11—12. Дрѣ А. Крыжановскій: „Соціализмъ а школа реформы соціальной“.

По полудни:

4—5. Проф. Дрѣ Гломбинскій: „Становиско державы и союзѣвъ самоуправы въ области экономичнѣй.“

5—1. Проф. Дрѣ Черкавскій: „Начальнїи засады организациі господарства сусѣльного“.

Въ Четвергъ 1. Липня передъ полуднемъ:

- 9—10. Проф. Дръ Лео: „Ассоціяція въ области экономичной“.
10—11. Проф. Дръ Черкавскій: „Вопросъ робѣтничій“.
11—12. О. Проф. Дръ Тржиадель: „Енциклика Regum novarum“.

По полудни:

- 4—5. Посоль Дръ Козловскій: „Дѣяльнѣсть католикѣвъ за границую“.
5—6. О. Крылош. Дръ Копыцинскій: „Дѣяльнѣсть католикѣвъ въ краю“.
6—7. Дискусія.

Въ Пятницю 2. Липня передъ полуднемъ:

- 9—10. Проф. Дръ Милевскій: „Цѣли политики аграрной“.
10—11. Проф. Дръ Охенковскій: „Кольонизація внутрѣшная и добра рентов“.
11—12. Дръ С. Домбскій: „Продукція и збуване въ рѣльництвѣ“.

По полудни:

- 4—5. О. Посоль Ваврянскій: „Стоваришеня господарчї въ Заборѣ прускѣмъ“.
5—6. Проф. Дръ Стефчикъ: „Стоваришеня кредитовї въ Галичинѣ“.
6—7. Дискусія.

Выклады курсу соціального отбувати си будуть въ Авли университетскѣй (Collegium novum) въ Краковѣ. Вступъ на выклады доволений лише за оказанемъ именной карты участи, котрой цѣна на всѣ выклады выносить 2 зр. Зголошеня о карты прїймае о. пѣдкуютосъ катедральный Теофилъ Флисъ (Краковѣ, на Замку). Карты будуть выдавати ся дня 28. и 29. Червця отъ 12—1 и отъ 5—6, а въ дняхъ выкладѣвъ отъ 8½ до 9½ рано и отъ 3½ до 4½ по полудни въ сали Ч. 3 на партерѣ въ Collegium novum (университетѣ).

Комитетъ бажае, чтобы въ тыхъ выкладахъ ВЧ. Духовенство якъ численнѣйшу брало участь.

О тѣмъ повѣдомляе ся ВЧ. Духовенство.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Червця 1897.

Ч. 61.

Ч. 5517. — Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсенъ.

О. Левъ Джулинскій, Редакторъ Посланика и Парохъ въ Лапшинѣ донѣсъ тутъ, що выдавъ въ Перемышлѣ: „Збѣрникъ церковно-народныхъ пѣсенъ“ составили О. Викторъ Матюкъ и О. Теофилъ Луцикъ“ вы-

пускъ I. и II. съ нотами, котрї за позволенемъ Всев. Ординаріята въ Перемышлѣ тамже зѣстали выпечатанї. Цѣна одного выпуска 10 кр.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Червця 1897.

Ч. 6.

Обвѣщеня конкурсовї.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдующї парохїи:

а) подъ днемъ 17. Червця 1897 съ речницемъ до дня 12. Серпя 1897:

Ч. 5313. Ценѣвъ съ прилученою Олесинѣ, деканата Бережаньского, наданя приватного;

б) подъ днемъ 18. Червця 1897 съ речницемъ до дня 12. Серпя 1897:

Ч. 5911. Синевѣдско выжне, деканата Скольского, наданя Ординаріятского.

Отъ Митрополитальной Консистории.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

а) Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 3593. Николай Гапѣй, сотр. Завалова, въ Сморгжу,
Ч. 3876. Корнилій Лотоцкїй, завѣд. Вербова, въ Рогачинѣ,
Ч. 3962. Михайлъ Форысъ, парохъ Волѣ гологѣрской, въ Ярычѣвъ,
Ч. 3991. Володимиръ Присташевскїй, сотр. Лїбохоры, тамже,
Ч. 4036. Климентїй Базилевичъ, сотр. Ярычева, въ Волѣ гологѣрскѣй.

б) Сотрудничества получили 00.:

- Ч. 2561. Иларїй Гучковскїй, сотр. Струтина нижн., въ Вербовчику,
Ч. 3697. Артемїй Авдыковичъ, новопост. пресвитеръ, въ Дубковцахъ,
Ч. 3698. Климентїй Калинскїй, нов. пресв., въ Струтинѣ нижн.,
Ч. 3999. Левъ Юрчинскїй, нов. пресв., въ Бурштинѣ,
Ч. 3700. Юліанъ Барановскїй, нов. пресв., въ Заваловѣ,
Ч. 3791. Григорїй Городинцкїй, нов. пресв., въ Дмитровѣ,

- Ч. 4179. Александръ Гутковскій, нов. пресв., въ Ивачовѣ,
 Ч. 4205. Игнацій Глѣбовицкій, сотр. Плаучи вел., въ Подкамени,
 Ч. „ Теодоръ Пайкушь, сотр. Подкамена, въ Плаучи вел.

Введеніи 00 :

- Ч. 3675. Стефанъ Донаровичъ яко парохъ Десятникъ,
 Ч. 3708. Людвикъ Пдгородецкій яко парохъ Солонки,
 Ч. 3737. Димитрій Жуковскій въ сотр. Олѣва,
 Ч. 3822. Сильвестеръ Богачевскій яко парохъ Побука,
 Ч. 4038. Артемій Авдыковичъ въ сотр. Дубковецъ,
 Ч. 4187. Григорій Содомора яко парохъ Новосѣлки куть,
 Ч. 4188. Теодозій Кинасевичъ въ завѣд. Марковой.

Увѣльненіи 00 :

- Ч. 3675. Александръ Ротко ѓтъ завѣд. Десятникъ,
 Ч. 3676. Иоаннъ Войнаровскій ѓтъ завѣд. Гозѣва,
 Ч. 3683. Володиміръ Потучко ѓтъ сотр. Семигинова,
 Ч. 3828. Александръ Любѣнецкій ѓтъ завѣд. Побука,
 Ч. 4130. Амвросій Полянскій ѓтъ завѣд. Лукавиць выжн.,
 Ч. 4184. Иоаннъ Головкевичъ ѓтъ завѣд. Смержа.

Презенту получивъ 0 :

- Ч. 4006. Яковъ Краснопера на Пдгайчки.

**Декретъ увѣльненія ѓтъ испита конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ
 получивъ 0 :**

- Ч. 3624. Емиліанъ Дольницкій парохъ Рѣшнева.

Некрологія.

- Ч. 3875. О. Левъ Рудницкій, деканъ Ходорѣвскій и парохъ Черча, померъ дня 18.
 Цвѣтня 1897;
 Ч. 3910. О. Юсефъ Гула, парохъ Чепель, померъ дня 20. Цвѣтня 1897;
 Ч. 3961. О. Андрей Матковскій, парохъ Ярычова, померъ дня 22. Цвѣтня 1887;
 Ч. 3991. О. Иоаннъ Валявскій, парохъ Либохоры, померъ дня 29. Цвѣтня 1897.

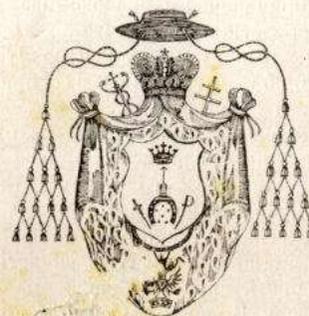
Души ихъ поручають ся молитвамъ ВЧ. Клира.

ѓтъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 26. Червця 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣво-Архіепархіальний
 Львівсько-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 20. Липня.

Ч. X.

Ч. 63.

Ч. 3723. — О виравахъ религіжныхъ въ доповняючихъ школахъ промысловыхъ.

Выс. Выдѣлъ краевый надѣславъ тутъ ѓдзову зъ дня 2. Цвѣтня 1897
 Ч. 9442 що до виравъ религіжныхъ въ доповняючихъ школахъ промысловыхъ,
 котру ВЧ. Духовенству подаемо до вѣдомости:

„Въ розправахъ надъ справозданіями Выдѣлу краевого зъ чинностей
 въ обсягу доповняючихъ шкѣлъ промысловыхъ Высочій Соймъ неразъ за-
 значивъ съ натаскомъ конечну потребу религіжно-морального вихованія ре-
 мѣничои молодѣжи. Межи иншими соймова комисія промыслова пѣднесла въ
 справозданю зъ року 1896, що доповняючі школы промыслові впливають
 додатно на моральность и карибсть молодѣжи лише тамъ, де старанно пле-
 кае ся духа религіжного, де ученики слухають екзорть, ходять на Богослу-
 женя и приступають до найсв. Таинъ, що заряды такихъ шкѣлъ не мають
 причины жалувати ся на упорибсть и сваволу ученикѣвъ. Противно, якъ тов
 выказуе соймова комисія промыслова о школахъ, въ котрыхъ ученики не
 выконують религіжныхъ практикъ, заряды жалуютъ ся на трудибсть удер-

жання карності підчас науки, на сваволю терминаторів поза школою. Удільоване науки релігії, приписаною науковою програмою, лише на лекціях шкільних, без відбування релігійних практик, не вичерпує задачею релігійно-морального виховання. Виконуване тих практик не порушує в нічому обов'язків терминаторів супротив їх принципів. По мысли §. 100 уставу промислової майстри мають нав'язати обов'язок наглядати надъ обычаями своїх терминаторів и перестерігати того, щоби терминатори сповнювали обов'язки и практики релігійні. Маючи тов на увазі, а також дієвляючи по мысли интенцій Высокого Союму, Видѣль краевый стремить до того, щоби вь всѣхъ доповняючихъ школахъ промисловыхъ ученики крѣмъ побираня науки релігії на лекціяхъ шкільнихъ відбували спільно підъ проводомъ и надзоромъ школы практики релігійні, а межі иншими щоби вь недѣль и вь урочистій свята учащали на Богослуженя. О тѣмъ Видѣль краевый здавъ справу Высокому Союму підчасъ послѣдней сесії соймової. Высокій Союмъ ухвалою зъ дня 8. Листопада р. заапробувавъ тото становище Видѣлу краєвого.

Вь виду того Видѣль краевый вьзває рѣвночасно Видѣлу шкільній доповняючихъ шкѣль промисловыхъ вь краю, щоби они, о скѣлько се вже доси не наступило, постарали ся вь порозумѣннє сь ОО. Катехитами, абы почавши від року шкѣльного 1897/8, ученики підъ проводомъ и надзоромъ школы, крѣмъ виконуваня иннихъ практикъ релігійнихъ, вь недѣль и вь урочистій свята учащали спільно на Богослуженя.

Видѣль краевый звернувъ притѣмъ увагу Видѣлѣ шкѣльнимъ, що скрѣплюване духа релігійного и змаганє до поправки обычайв межі ремісничою молодєжею на тѣхъ науки релігії и практикъ релігійнихъ стає ся нинѣ бѣльше якъ коли небудъ обов'язкомъ школы, маючи на цѣли вихованє ремісників.

Сь такимъ самымъ вѣзванємъ відтисъ ся Видѣль краевый такожъ до Магистрату м. Львова щодо Львовскихъ доповняючихъ шкѣль промисловыхъ и до Магистрату м. Кракова щодо тамошнихъ шкѣль того рода.

Подаючи сю Одозву выс. Видѣлу краєвого ВЧ. Духовенству до вѣдомости, Ординаріятъ Митропол. не може не заявити свои радости зъ того поводу, що найвысша Власть автономична вь краю с. е. выс. Союмъ и выс. Видѣль краевый належито оцѣнили доносидьсть релігійно-морального вихованя ремісничою молодѣжи и подають Церквѣ можидьсть до успѣшнѣйшой працѣ на тѣмъ поли. Церковь бо католицка завсѣгда особливою опѣкою окружала станъ ремісничій и звертала старанну увагу на релігійно-моральне вихованє ремісничою молодѣжи и то тымъ бѣльше, що тая найбѣльше єсть выставлена на шкѣдній впливы, небезпечній вѣрѣ и моральности. Давнѣйшими часами сполучували ся ремісники вь цехи и брацтва, котрї стояли підъ руководствомъ и наглядомъ Церкви. Нинѣ часы змінили ся, давній цехи сь своєю організацією упали, а брацтва, хотъ и суть великою ваги, всетаки не можуть свого впливу розвинути вь такій мѣрѣ, якъ бы того було потреба и на всѣхъ, бо не всѣ вступаютъ вь брацтва, а вже на терминаторів

брацтва не розтягаютъ свои опѣки. Задля того тымъ бѣльшу увагу треба намъ звернути на доповняючій школы промисловій, щоби молодѣжь ремісничя не виростала безъ вѣры и чесноты, щоби не дичѣла, не потопала вь порокахъ и не попадала передчасно вь заставленій на ню сѣти радикалѣв и соціалістѣв. А до тої цѣли послужить старанне удѣлюване науки релігії, належитє выкорыстанє кождой години на ту науку призначеної и практики релігійній спільно и підъ руководствомъ Катехитѣв, молодєжю ремісничою виконуваній.

До сего часу вь нашій Архієпархіи находятъ ся слѣдуючій доповняючій школы промисловій: вь Бродяхъ, Бережанахъ, вь Калуши, вь Львовѣ (9 шкѣль), вь Стрию и вь Тернополи. Надѣяти ся, що такій школы повстануть и вь иншихъ єще мѣстахъ. Прото вьзваємъ ВЧ. ОО. Парохѣвъ тихъ мѣстъ, щоби они чували надъ тыми школами, щоби наука релігії удѣляла ся вь нихъ правильно и вь достаточнѣмъ, приписанѣмъ числѣ годинъ, и щоби молодѣжь тихъ шкѣль виконувала вьсправы релігійній. ВЧ. же ОО. Катехитѣвъ доповняючихъ школахъ промисловыхъ вь приписанѣмъ числѣ годинъ; 2) щоби держали для молодѣжи тихъ шкѣль що найменше кождой недѣль (пожаданымъ бы було, щоби такожъ и вь нарочитій свята) ексорты; 3) щоби молодѣжь та що недѣль (пѣсля можности такожъ и вь свята) спільно и підъ надзоромъ слухала Службы Божой и 4) приступала до св. Таїнъ по належитѣмъ приготуваню, що найменше три разы вь роцѣ спільно. 5) Кожда наука повинна такожъ розпочинати ся и кѣнчити ся молитвою. 6) Сь наукою релігії належитє сполучити такожъ спѣвѣ церковныхъ пѣсней, такъ однакѣмъ, щоби черезъ то сама наука релігії нѣчого не терпѣла, противно спѣвѣ повиненъ бути помѣчною частію науки релігії. 7) ОО. Катехиты заохотятъ такожъ молодѣжь ремісничу, щоби брала участь (добровѣльно) ще вь иншихъ Богослуженяхъ, якъ вь Утрени, Вечернѣ (Всеночнѣмъ), вь процесіяхъ и спѣвѣ хоральнѣмъ и щоби, вызволивши ся, вписувала ся вь брацтва церковній.

Що до самого плану науки релігії вь доповняючихъ школахъ промисловыхъ, то покищо подаємо лише головній засады тогожъ, лишаючи прочє досвѣдови самымъ ОО. Катехитѣвъ, застерѣгаючи собѣ выданє подрѣбного плану на пѣзнѣйше, коли дѣстанемо даній що до степени приготуваня и засоббѣв, якъ та молодѣжь вь науцѣ релігії сь собою до шкѣль доповняючихъ промисловыхъ приносить. Для того вьзваємъ ОО. Катехитѣвъ, щоби до кѣнца сегорѣчнихъ ферій шкѣльнихъ, предложили Митрополитчому Ординаріятѣ черезъ ВЧ. ОО. Комисарѣвъ Ординаріятскихъ до надзору науки релігії, справозданя щодо реченыхъ шкѣль, вь котрыхъ мають именно представити: 1) яка молодѣжь, зъ якихъ шкѣль и зъ якимъ підготовленємъ вступавъ до шкѣль доповняючихъ промисловыхъ? 2) вь кѣлькохъ відѣлахъ удѣляють науки релігії и по кѣлько годинъ тыжнево? 3) якого держали ся плану при удѣляню науки релігії? 4) якъ заходятъ трудности, котрї пере-
пиниють належитий успѣхъ?

Що же до головних засад, котрых при науцї религїи держати ся належить, то они суть слѣдуючі: Треба именно до того прямувати, щобы:

1. Молодѣж присвоила собѣ знанє важїйших правд вѣры и моральности христїаньскої;
2. Щобы знала и розумѣла: Символь вѣры, заповѣди Божї, заповѣди церковнї, важїйшї роды грѣхѣвъ, св. Тайны;
3. Щобы добре бдмавляла и розумѣла молитвы находячі ся въ катехисмѣ;
4. Щобы розумѣла значенє парочитыхъ празникѣвъ церковныхъ и важїйшихъ частей Богослуженя церковного.
5. Такъ при науцѣ религїи, якъ и въ ескортахъ належить звертати увагу молодѣжи и перестерѣгати ю передъ тыми пороками, въ якї станѣ ремѣсничїй звыкъ попадати, якъ лѣнївство, розтратнѣсть, пїянство, ошуканство, але товариство, читанє шкѣднихъ писемъ; — а натомѣсть заохочувати ю до чеснотъ: працовитости, ощадности, тверезости, ретельности, приставаня съ чесными людьми, побожности, слуханя слова Божого и читаня религїйныхъ и моральныхъ книжокъ.

ВЧ. же ОО. Комисарѣвъ до надзору науки религїи взываемъ, щобы звиджували доповняючі школы промысловї, именно въ часѣ рѣчного испиту, де такї отбував ся, переконували ся о станѣ науки религїи и вправѣ религїйныхъ въ тыхъ школахъ и здавали тутъ справу съ кѣнцемъ кожного року шкѣдного.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 17. Червця 1897.

Ч. 64.

Ч. 6305. — О богослужебныхъ отручныхъ фундаціяхъ б. п. Григорія Шашкевича.

Институтъ „Народный Дѣмъ“ зъ 30. Сѣчня 1897 Ч. 5 завѣдомявъ Митроп. Консистоїю, шо б. п. Григорій Шашкевичъ утворивъ межи инными такожь стипендія богослужебныхъ отручныхъ для Священникѣвъ Архіепископїи Львѣвскої по 50 зр. а. в. съ условїемъ отслуженя 12 Службъ Божїихъ. Капиталь, легований отъ котрого отсѣтки мають бути роздѣленї на утворену богослужебну фундацію, стоить подѣ зарядомъ Института „Народный Дѣмъ“, заключаючого рахунки администраціонного року всегда 15. Серпня. Пѣсля фундаціонного акту подтвержденного черезъ выс. ц. к. Намѣстництво зъ 15. Серпня 1896 Ч. 69.941 — условїя до получения одной зъ сихъ стипендія суть слѣдуючі:

§. 8. VIII. Все, шо зъ рѣчныхъ доходѣвъ сей фундаціи, по покритю выдаткѣвъ администраціи и назначеныхъ уже теперь, або же еще маючихъ ся дальше назначити въ тѣй фундаціи особныхъ даткѣвъ (дотаціи), останє ся, должно бути роздѣлено щорѣчно на стипендія отручнї богослужебнї

(stipendia missae manualia), кожда по 50 зр. а. в. для отслуженя дванадцати (12) Службъ Божїихъ. Тїи стипендія дожны бути кожного року роздѣленї межи священникѣвъ гр. кат. руского обряда въ слѣдуючіи способѣ:

а) Первї десять стипендія по 50 зр. а. в. для десяти священникѣвъ Перемыскої гр. кат. рускої діецеїи (въ Галичинѣ); дальшї пять стипендія для пятохъ священникѣвъ Станиславѣвскої діецеїи въ Галичинѣ, а прочї пять стипендія для пятохъ священникѣвъ Львѣвскої архїепископїи.

б) (б) Въ тѣй цѣли дожно: в) (в) управленє предлежаючої фундаціи кожного року по замкненю рахункѣвъ рѣчныхъ той фундаціи заудѣлїти Всевѣтлѣйшїмъ гр. кат. рускимъ Епископскимъ Консистоїямъ въ Станиславѣвъ и въ Перемышлї (въ Галичинѣ) и Всевѣтлѣйшїй гр. кат. рускої Митрополїчїи Консистоїи въ Львѣвъ число отручныхъ стипендія, котре въ слѣдуючѣмъ роцѣ граждандьскѣмъ въ діецеїяхъ тыхъ Консистоїя по 50 зр. а. в. має бути розданє.

с) (в) Тїи Всевѣтлѣйшї Епископскїи взглядно Архіепископскїи Консистоїи одовженї то въ своихъ діецеїяхъ обнародовити съ заявленїемъ, шо за тїи 50 зр. а. в. щорѣчно дванадцять (12) святыхъ Службъ Божїихъ за упокой души бл. п. Григорія Шашкевича отпривити належить, а то кожного мѣсяца одну Службу Божу, и то одну зъ тыхъ Службъ Божїихъ, о скѣлько можно въ день смерти фундатора 18-го Серпня, а если бы той день бувъ днемъ праздничнымъ, слѣдуючого будного дня.

Такожь доженъ бути назначенїи речинецъ для отручныхъ соубѣгаючихъ ся священнослужителѣвъ.

Соголошаючіи ся священникѣ доженъ предложити звычайнє прошенє письменно съ заявленїемъ, шо онъ готовъ отслужити за ту отручну стипендію 12 Службъ Божїихъ.

Въ случаю предвидженѣмъ въ §. 4. настояючої грамоты має ся по смерти сына фундатора Михаила при кождѣй изъ 12. Службъ Божїихъ упоминати кромѣ имени фундатора такожь имя сына того послѣдного, т. е. Михаила.

д) (д) Упомянутї отручнї стипендія дожны въ первѣй линїи получати найниже датованї или платнїи сотрудинки и завѣдатель парохїи; дальше такожь обще извѣстнїи убогї, численными дѣтьми обтяженї парохїи.

Тїи отручнї стипендія не дожны вчисляти ся въ дотацію конгруальну тымъ священникамъ, котрї тїи стипендія получаютъ.

Чи соубѣгаючіи ся достойнїи або недостойнїи надѣлены тыми стипендіями, то рѣшає отручнєльна Всевѣтлѣйша Епископска взглядно Архіепископска Консистоїя.

е) Священникъ надѣленный въ однѣмъ роцѣ тою стипендію, не може убѣгати ся о такому въ роцѣ слѣдуючѣмъ, только ажъ доперва въ приблишѣмъ другѣмъ роцѣ.

Однакъ всегда дожны мати первенство священникѣ, не получившї еще николи стипендія, передъ тыми, котрї уже разъ або больше разѣвъ получили, а дальше, при рѣвнѣхъ даныхъ, священникѣ дѣтьми въ священнодѣйствїю (службѣ) старшї, передъ священникамѣ, шо до службы молодшїми.

f) (ж) Список достойных соубъгателей о ту стипендію должны предлагати ся относительно гр. кат. Епископскимъ взгляду Митрополитимъ Калитудамъ въ цѣли назначенія тыхъ компетентовъ, котрымъ на той разъ отручній стипендіи доужнъ бути выплаченіи.

Если бы же котра изъ относительныхъ Капитулъ въ протягу четырнадцати дней, числячи отъ дня дорученія ей такого спису, того выбору не здѣлала, тогда здѣлае той выборъ относительный Всевѣтлѣйшій Одинаріятъ.

g) (з) Список выбранныхъ священниковъ удѣлае ся управленю фундаціи, а одночасно завѣдомляютъ ся тѣ, котрымъ отручній стипендіи мае ся выплатити съ вѣзванемъ, щобы начали отправляти святі Службы Божіи и щобы по отслуженю таковыхъ предложили выказъ отправленныхъ Службъ Божихъ управленю фундаціи и у того же сгососили ся въ цѣли поднятія належачихъ имъ отручныхъ стипендіи.

Однакъ призволае ся управленю къ поднятю стипендіи уже по отправленю шести Службъ Божихъ сгососити ся у управленя фундаціи о выплату двадцать пять (25) зр. а. в., котрій ему управленю фундаціи выплатити. Если управленный къ получению стипендіи не естъ лично знаный управленю фундаціи, тогда жадае ся, щобы выказъ отслуженныхъ Службъ Божихъ бувъ удостовѣренный пдписомъ съ приложенемъ печати того деканата, котрому стипендистъ естъ подчиненый.

h) (и) Если бы отручна стипендіи взгляду ей друга половина въ протягу шести мѣсцѣвъ, по уплывѣ дванадцатого мѣсяца административного року фундаціи, не була поднята управленнымъ священникомъ, або его законнымъ або правнымъ наследникомъ, то о томъ слѣдуе завѣдомити относительно Епископску Консисторію для предпріятія относительныхъ мѣръ а не поднята стипендіи взгляду ей часть доужна хоронити ся въ касѣ управленя яко депозитъ ажъ до поры, поки не буде поднесене пытане, чи и кому та яко депозитъ хоронена сума мае ся выплатити?

Депозитъ той доужнъ по уплывѣ трехъ лѣтъ, числячи отъ дня завашои платности стипендіи по §. 1470 цивильного закона принасти въ кость диспозиційного фонда фундаціи.

§ 9. IX. Если бы священникъ, надѣленный стипендію отручною настоячою фундаціи, въ протягу того року, за котрый ему стипендію надано, попалъ въ продолжительно болѣзнь, вслѣдствіе котрой бнъ не бувъ бы въ положеню принятіи святі Службы Божіи фундаціи отпривити, тогда може той священникъ отслужити тѣ Службы Божіи черезъ выбраного нимъ въ тѣи цѣли заступника и не тратитъ въ такѣмъ случаю наданой ему стипендіи.

Если бы однакъ стипендистъ умеръ, не отправивши всѣхъ дванадцать Службъ Божихъ, тогда слѣдуе законнымъ наследникамъ упоковшого ся священника, если той послѣдній иначе не розпорядивъ въ своимъ послѣднімъ завѣщаню, выплатити стѣлько дванадцатыхъ ($\frac{1}{12}$) частей отручної стипендіи, скѣлько Службъ Божихъ упоковшій ся згдно съ оставшимъ ся по нимъ относительно выказомъ, отслуживъ.

Остатокъ стипендіи мае ся выплатити тому священнику, котрый въ заступництвѣ заболѣвшего або упоковшого ся священника-стипендіята, оставше ся число Службъ Божихъ отслуживъ. Если же заступництва не було, тогда доужна оставша ся не выплачена часть стипендіи употребити ся яко диспозиційный остатокъ касовый относительного року административного сей же фундаціи.

§ 10. X. Если бы по роздѣленю стипендіиого фонда опредѣленого, згдно съ постановленями §. 8. предлежаюи грамоты и основаного для выплаты назначенного числа цѣльныхъ стипендіи, остала ся надвышка однакъ менша якъ 50 зр. а. в., такъ слѣдуе ту надвышку тимчасово яко резерву умѣстити користно въ публичной касѣ щадничой и дочислати до такихъ же надвышокъ, котрі окажутъ ся при роздѣленю отручныхъ стипендіи на рокъ слѣдуючій и если бы ся въ той способѣ получило суму 50 зр. а. в. то получена въ той способѣ сума 50 зр. а. в. мае ся употребити яко нова повставша стипендіи отручна на той же рокъ."

Означючи условія до убѣгательства о ту богослужебну фундацію, мають Священники отповѣднй убѣгательнй прошеня о ту богослужебну стипендію вносити до Митроп. Одинаріята взгляду до Митроп. Консисторіи.— Подаючи повыше до вѣдомости ВЧ. Священства взымае ся прошеня о надѣлене въ мовѣ будучою стипендію предложити до 8. Сернн 1897.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 3. Липня 1897.

Ч. 65.

Ч. 914/орд — Въ справѣ знесеня торгѣвъ и ярмаркѣвъ въ дни празничнй гр. кат. обряда.

Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла предложивъ сюда прошене, щобы Митрополитчій Одинаріятъ отнѣсе ся до Выс. ц. к. Правительства съ предложениемъ конечной потребности знесеня торгѣвъ и ярмаркѣвъ въ дни празничнй гр. кат. обряда, позаякъ теперѣшнй звичай отбываня ихъ въ тѣи дни причиняе ся до пониженя нашего обряда, а що бѣльше, до подкѣпаня религіиного чувства и моральности у нашего народа. Абы для устороненя сего зла отповѣднй здѣлати кроки, поручае Митрополитчій Одинаріятъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, щобы найдалше до кбнця Сернн с. р. предложили сюди выказы, въ котрыхъ мѣстцевостяхъ и въ кстрій дни празничнй отбываютъ ся торги и ярмарки на худобу.

Отъ Митрополитального Одинаріята.

Львѣвъ, дня 19. Липня 1897.

ХРОНИКА.

Поч. Соезтниками Митроп. Консисторіи именованій 00.:

- Ч. 829/орд. Теодоръ Кордуба Деканъ и парохъ Бережанъ,
Ч. " " Филаретъ Бачиньскій Вицедеканъ и парохъ Козлова.

Завѣдателемъ Ходорѣвского деканата именованій 0.:

- Ч. 669/орд. Геронъ Кмицикевичъ парохъ Фраги.

Архіерейскій грамоты похвальні съ правомъ употребленія экспозиторій крылошаньскихъ получили 00:

- Ч. 792/орд. Леонтій Любѣнецкій парохъ Сорокъ,
Ч. 802/орд. Антоній Рудницкій парохъ Дитятина,
Ч. 829/орд. Викторъ Билиньскій парохъ Шибалина,
Ч. " " Леонтій Лужницкій парохъ Дрыцова,
Ч. " " Юліянъ Оншкевичъ парохъ Коцюхъ.

Архіерейскій грамоты похвальні получили 00.

- Ч. 829/орд. Георгій Чубатый парохъ Будылова,
Ч. " " Іоаннъ Барановскій парохъ Дубца,
Ч. " " Григорій Концевичъ парохъ Лѣникъ,
Ч. " " Романъ Крыжановскій парохъ Плотычи,
Ч. " " Іоаннъ Машакъ парохъ Потурторъ.

Умѣщенія.

а) Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 4204. Теодоръ Гураль, сотр. Мышковичъ, въ Клецѣвнѣ,
Ч. 4471. Емиліанъ Гаврышо, сотр. Синевѣдека выжн., тамже,
Ч. 4472. Володиміръ Андрухѣвъ, сотр. Пѣдгородя, въ Черчи.

б) Сотрудничества получили 00.:

- Ч. 4209. Михаилъ Сивеньскій, новопост. пресв., въ Страдчи,
Ч. 4222. Леонтій Спринь, новопост. пресв., въ Боркахъ вел.,
Ч. 4292. Іоаннъ Рудницкій, завѣд. Дубриева, зъ Ляховичахъ подорожи,
Ч. 5043. Василій Владычинъ, сотр. Страдча, въ Вишневику.

Въ пропозиціи умѣщеній 00.:

- Ч. 4308. на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ въ тернѣ: 1. Александръ Танчаковскій, 2. Евгений Шухевичъ, 3. Іосифъ Терлецкій, — а въ списѣ: Іоаннъ Кобрыновичъ, Константинъ Ярымовичъ, Іоаннъ Щуровскій, Іоаннъ Гургалъ, Корнелій Бачиньскій, Даміянъ Лопатиньскій, Юліянъ Дудыкъ, Ярославъ Янкевичъ и Василій Томовичъ;
Ч. 4398. на Лѣсовичи: 1. Іосифъ Терлецкій, 2. Амврозій Полянскій и 3. Александръ Юрикъ;

- Ч. 5819. на Волкѣвъ: 1. Теодозій Конасевичъ, 2. Кароль Бутриньскій и 3. Петръ Петрица;
Ч. 5820. на Пѣдгѣрцѣ въ тернѣ: 1. Андрей Дольницкій, 2. Ярославъ Стеткевичъ, 3. Яковъ Зробекъ, — а въ списѣ: Кароль Бутриньскій, Евгений Свистунъ и Григорій Семкѣвъ;
Ч. 5821. на Гвильцѣ вел. въ тернѣ: 1. Орестъ Коновалець, 2. Іосифъ Гоцкій, 3. Евгений Витошиньскій, — а въ списѣ: Володиміръ Копытцакъ, Ярославъ Лучаковскій, Емиліанъ Билинцевичъ, Володиміръ Винярекій, Михаилъ Кмицикевичъ, Володиміръ Кальба, Володиміръ Богачевскій и Евгений Герасимовичъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 4653. Епифаній Роздольскій на Соколѣвъ,
Ч. 5813. Іоаннъ Глодзиньскій на Руду дек. Буского,
Ч. 6244. Теодозій Кинасевичъ на Волкѣвъ.

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 4006. Якова Красноперы на Пѣдгайчики,
Ч. 4653. Епифанія Роздольского на Соколѣвъ,
Ч. 5813. Іоанна Глодзиньского на Руду,
Ч. 6244. Теодозія Кинасевича на Волкѣвъ.

В. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 4005. Евгений Рудницкого на Дубриѣвъ,
Ч. 4:54. Іоанна Головкиевича на Лукавицю выжну,
Ч. 4401. Онизима Юзычиньского на Выбудѣвъ,
Ч. 5017. Якова Красноперы на Пѣдгайчики,
Ч. 5152. Алексея Заячковского на Збаражъ,
Ч. 5803. Епифанія Роздольского на Соколѣвъ.

До канон. институціи вѣзваній 00.:

- Ч. 3570. Емиліанъ Билинцевичъ на Гозѣвъ на м. Вересень,
Ч. 4005. Евгений Рудницкій на Дубриѣвъ,
Ч. 4254. Іоаннъ Головкиевичъ на Лукавицю выжну,
Ч. 4401. Онизимъ Юзычиньскій на Выбудѣвъ,
Ч. 5017. Яковъ Краснопера на Пѣдгайчики на м. Вересень,
Ч. 5153. Алексей Заячковскій на Збаражъ на м. Вересень,
Ч. 5803. Епифанія Роздольскій на Соколѣвъ.

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 3908. Теофилъ Любѣнецкій на Верѣѣвъ,
Ч. 4393. Евгений Рудницкій на Дубриѣвъ,
Ч. 4542. Іоаннъ Головкиевичъ на Лукавицю выжну,
Ч. 5581. Онизимъ Юзычиньскій на Выбудѣвъ.

Декретъ увѣльненія ѳтъ испита конукрсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получили 00.:

- Ч. 5018. Юліянъ Дорожиянскій парохъ Высоцка,
Ч. 5387. Михаилъ Дзероничъ парохъ Топорова,
Ч. 5422. Іоаннъ Маркевичъ парохъ Юнашкова,
Ч. 5578. Мелетій Дзероничъ парохъ Глѣбовичъ свѣрскихъ,
Ч. 5790. Фавстинъ Гавришъ парохъ Лонѣ.

Дня 18/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Сушиѣ	4	зр.	—	кр.
„ 28/5 „ „ „ въ Новосѣлкахъ загалч.	2	„	—	„
„ 1/6 „ „ „ въ Островѣ (Терн. дек.)	2	„	32	„
„ 5/6 „ „ „ въ Варяжи (Пер. Еп.)	1	„	97	„
„ 26/6 „ О. Сотрудникъ Острова (Терн. дек.)	1	„	—	„

д) на катол. мисіи въ Азіи и въ Африцѣ:

Дня 28/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	—	зр.	50	кр.
---	---	-----	----	-----

е) на знесеніи неволѣ въ Африцѣ:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	—	зр.	50	кр.
„ 28/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Новосѣлкахъ загалч.	1	„	—	„

ж) на Товариство св. Апост. Павла:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	1	зр.	—	кр.
„ 5/4 ВЧ. О. Василій Марчакъ	1	„	—	„
„ „ „ „ Іосифъ Бандыра	1	„	—	„
„ „ „ „ Левъ Гриневичъ	1	„	—	„
„ „ „ „ Іосифъ Грабовеньскій	1	„	—	„
„ 19/5 „ „ Антоній Целевичъ	1	„	—	„

з) на Товариство св. Апост. Петра:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	2	зр.	—	кр.
„ 18/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Сушиѣ	1	„	50	„

и) для Служебницъ Пресв. Д. Маріи въ Жужели:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	—	зр.	50	кр.
„ 18/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Сушиѣ	1	„	—	„

л) на воспиталище двочеч:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	—	зр.	50	кр.
„ 28/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Новосѣлкахъ загалч.	3	„	53	„

м) на фондѣ неопитовъ:

Дня 2/4 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій	—	зр.	50	кр.
„ 18/5 ВЧ. Урядъ парох. въ Сушиѣ	1	„	—	„

н) для погорѣльцевъ Синевѣдска:

Дня 30/4 ВЧ. Урядъ парох. церкви Успенія П. Б. въ Львовѣ	12	зр.	90	кр.
--	----	-----	----	-----

Некрологія.

Ч. 4311. О. Кинтелианъ Ржепецкій, парохъ Синевѣдска выжи, померъ дня 5. Мая 1897;

Ч. 4405. О. Іоаннъ Товарицкій, парохъ Клещѣвнн, померъ дня 3. Мая 1897;

Ч. 4649. О. Михаилъ Глѣбовицкій, парохъ Рѣвнн, померъ дня 10. Мая 1897.

Души ихъ поручають ся молитвамъ ВЧ. Кліра.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріяга.

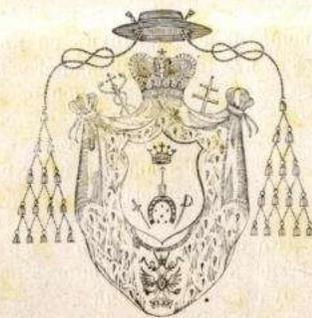
Львовѣ, дня 20. Липня 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріяга.

Изъ типографіи Ставропигійской.

Львовско-Архіепархіяльнй ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 20. Серпня.

Ч. XI.

Ч. 970/орд.

Ч. 66.

СМЪВЕСТЕРЪ св. Р. Ц. титулу св. Стефана на холмѣ Целійскѣмъ Кардиналь **СЕМБРАТОВИЧЪ**

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословеніемъ Митрополитъ Галицкій Архіепископъ Львовскій, Епископъ Каменецкій, Его цѣс. и кор. Апост. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рицарь Ордена желѣзной короны I. клясы, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Вицемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володиміри съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и проч. и проч.

Всечестному Духовенству и всѣмъ Вѣрнымъ Архіепархіи Львовскои миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

Всечестный и Возлюбленый въ Христв Братя!

Горяче желане такъ Наше и другихъ двоихъ Пресвященныхъ Епископовъ якъ и ВЧ. Духовенства Галицкой церковной провинціи — при помочи Божій щасливо сповнило ся. Ото Синодъ провинціальный, по довѣдѣи еще

Синоду Замоиского — сягаючої перерви, відбув ся в 1891 р. в Львові. Его спасительні, всі найважливіші галузі церковного и душпастирського житя обнимаючі, ухвали и ршєня, старанно приспособлені, всесторонно на тїм же Синодї обговорені и однодушно прийняті удостоили ся ласкавішого одобрєня и благословєня Св. Апостольського Престола, а біттакъ выпечатані дійшли вже до рукъ Вашихъ, ВЧ. и Возлюблені в Христї Брата. — Днес же в глибокій покорї дякуємъ Всемилосердному Богу, що дозволяє Намъ нинїшнімъ Посланїємъ запросити Васъ на Синодъ дієцезальний, маючіи відбути ся дня 28, 29. и 30. Верєснє в Львові при Нашїмъ Архикатедральнїмъ Храмі, на котрїмъ-то Синодї речєнї ршєнє Львовського Синода провинціального будуть оповіщенї, а такъ стануть ся для всеї Нашої Архієпархїї стисло обовязуючими правилами. На тїмъ Соборї нашїмъ подає ся ВЧ. Клирови такожъ случайнїсть до вираженєя всякихъ желань и внескївъ, бігносячихъ ся до душпастирства и до способївъ тїмъ успїшнїйшого виконуванєя тогожъ душпастирства в кождїмъ напрямї.

Сердце Наше радує ся, коли се пишемъ, коли в духу споглядаємъ на вже відбувшїи ся Львівскїи Синодъ провинціальный и на зближаючіи ся Нашь Синодъ дієцезальний. Всє бо духовнїи користи такихъ збрань церковныхъ стають передь очима души Нашої и Мы тїшимъ ся, що такїи користи в найобильнїйшїи мїрї припадуть в участї такожъ Нашому ВЧ. и Возлюбленому Архієпарх. Духовенству.

Тяжкі и дуже тяжкі суть часи, в котрыхъ живємъ и трудимъ ся яко „служитель Христовї“. Вїра Христова, Его св. Церковь и еи слуги суть днес выставленї на лїтї напасти злобныхъ ворогївъ, котрї не рїдко и облечєнї в кожу овецъ, пїдъ покрывкою народолїбїи, щирого патріотизма, якимъ неслушно чванять ся, укрывають хищнїсть вовкївъ, и такъ пїсьмомъ якъ словомъ баламутять нашъ нарїдъ и бажають его позбавити вїри, того неоцїненного скарбу, по побожныхъ и сильныхъ вїрою предкахъ яко найдорожшої спадщини одїдичєной, подаючи ему замїсть вїри, котра єдина може его ушасливити и в тїмъ житїю и в будучїмъ, згубнїи вымысли свои на мандїцї збїшовшої фантазїи або — що гїрше — свого злобного, власнї тїлькїи користи на оцї маючого сердца. А скоро зважимъ, що и безъ такихъ підступныхъ заходївъ противникївъ Христовыхъ в наслїдокъ грїха первородного воля кождого човїка ослаблена, бїльше до злого якъ до доброго склонна, такъ що човїкъ легко прїймає тов, що его змысламъ подобає ся и хочъ зь далека якї дочаснїи користи и прїятности обїцїе, — то не дивно, що речєнїи противники Церкви Христової усилують ся и межї нашимъ хотя побожнымъ и св. вїрї переданымъ народомъ, щоразъ бїльше знайти привержєнцївъ, котрї якъ учить досвїдъ, стають ся нещастными жертвами ихъ злобныхъ и підступныхъ махинацїи.

Во виду того крайного небезпечєнства, ширячого ся мовь епидемїи вже и по нашїмъ краю, а загражаючого тисячамъ душъ людскихъ, дорогоцїнною кровїю Божественного Спасителя біткулєннихъ, дочасною и вїчною погибєлею, излишно доказаувати, що зь сторони духовныхъ провїдникївъ тїхъ душъ потреба нинї великої ревности, чуванїя и оглядности; що необходимо имъ нинї

добре пїзнати всє средства и способы, всякїи духовнїи оружїи, котрыми бы могли успїшно побороувати всє ворожїи заходы противникївъ вїри св. нашої Кат. Церкви и заслонити передь ихъ їдовитыми стрїлами тїхъ, котрыхъ Богъ в своїмъ безконечнїмъ милосердїю повїривъ ихъ духовнїи опїцї, а за котрыхъ они колись будутъ мусїли здати строгїи отвїтї передь судомъ Божиимъ.

Щобы же Вы, ВЧ. и Возлюбленї в Христї Брата, могли розвинути таку успїшну и всесторонну душпастирську дїяльнїсть, не выстарчатъ в нинїшнихъ вынятково трудныхъ часахъ нї Вашї власнїи погляды на тую задачу и перєсвїдченє о потребї ревного еи виконуванєя, нї Нашї хочъ бы основно выложєнї, пїсьмомъ Вамъ переданїи спостереженєя, уваги и приписи. Тутъ потреба — и то доконче — взаимного личного порозумлєнєя, згїдного ршєнєя, вспїльного ободренєя ся до тяжкихъ трудївъ за помочию Божою и при солидарности пїдъ проводомъ Вашого Архієпастыря: а се може стати ся в способї якъ найбітповїднїйшїи власнє на збранїю синодальнїмъ. Тутъ бо вспїльний спостереженєя розьяснюють погляды на найважливішїи духовнїи справы, вспїльний нарады улегшують ихъ успїшне полагодженє, вспїльний ухвали скрїпляють волю кождого, вспїльний дозвїрє открыває легше блуды, вспїльний уваги исправляють тїмъ лучше блудячого. Тїмъ способомъ пїддержує ся у участникївъ такихъ збрань духовныхъ покора, щирє збїзнанє власної несовершенности и зависимости. — І. Христосъ давъ своимъ ученикамъ нову заповїдъ взаимної любви; тая любовь соединяє всїхъ в однїмъ дуєї и побужує ихъ до того, щобы були межї собою одної мысли, пїдбїбно якъ І. Христосъ сь своимъ Отцємъ, якъ Апостолы сь І. Христомъ, якъ первїстєна громада вїрныхъ Христ. в Єрусалимї, котра пїбєля слївъ Духа Божого була „сердце и душа єдина“ (Дїян. Ап. 4, 32). Хтожъ не увидитъ, що єдинимъ средствомъ кь тому тїсному сполучєню всїхъ союзомъ любви Христової не єсть и не може бути инше, якъ на любви оперте збранє, до выслїдженєя правды стремляча нарада, а вь кїнци пїдъ вїзванємъ помочи св. Духа повзятї ухвали, котрымъ всї вь покорї пїдчиняють ся? — А кромї того маємъ прїречєнє Христовє: Идїже два или трїє собрани вь имя моє, ту єсьмъ посредї ихъ. (Мат. 18, 20). А ото если при всїхъ церковныхъ збранїяхъ, мають тї слова Христовї свое повнє значєнє, то сь всею певнїстю можемъ ихъ бінести до Синодївъ церковныхъ, бізначаючихъ ся такъ високою цїлєю обдуманя средствъ и способївъ служачихъ до тїмъ успїшнїйшого дїланєя вь виноградї Христовїмъ. Тї Синоды молитвою начинають ся, при молитвї вїрныхъ відбувають ся, молитвою кїнчатъ ся; пастырї христїянськихъ громадъ собирають ся тутъ вь имя найвысшого Пастыря, Господа нашего Исуса Христа, котрїи обїцывъ имъ свою и св. Духа помїчъ. Якъ же при важности предмету не мало бы сповнїти ся слово вїрного вь своихъ прїречєнїяхъ Господа? Якъ же бы мавъ Господъ бітказати при тїхъ нарадахъ такъ численно збраного Духовенства своего духовенїя и благословєнїя, если Онъ тую свою помїчъ вже двомъ або тромъ вь имя его збранымъ обїцїе?

Если же такъ важными для добра Церкви Христової суть Синоды, то и не дивно, що тая же Церковь на всїхъ своихъ вселєнскихъ Соборахъ

(не говорячи вже о Соборахъ частныхъ) отбуваня дієцезальнихъ Синодѣвъ горячо припоручала, а въ тяжкихъ часахъ навѣтъ шдѣ zagrożеннѣмъ каръ церковныхъ приказовала. До тыхъ же въ тѣй справѣ черезъ всѣ столѣтя повтаряючихъ ся розпоряджень церковныхъ приложивъ Соборъ Тридентійскій мовъ бы свою печать черезъ ореченя выдане на 24 сесіи (с. 2. de reform): „Синоды провинціональній, о скільки они ту и тамъ збѣтали занедбані, довжні для скрѣпленя карности и обычайности, для исправленя немочей, для устороненя спорѣвъ и для другихъ въ церковныхъ постановахъ вказаныхъ цѣлей, на ново ввійти въ житє. Митрополитъ довженъ що найменше що три роки скликувати Синодъ провинціональній. Такожъ Синоды дієцезальній мали бы ся кожного року отбувати.“

Не безъ причины, ВЧ. и Возлюбленій въ Христѣ Братя, задержали ся Мы довше при выказаню пожиточности и потреби Синодѣвъ провинціональныхъ и дієцезальныхъ. По тѣмъ бо, що ту було въ тѣмъ предметѣ сказано, тымъ легше зрозумѣте Нашу велику радѣсть о якбй Мы выше воспынули, коли нынѣ дивимъ ся въ духу на прекрасно отбувшій ся Львѣвскій Синодъ провинціональній, коли зновъ въ слѣдуючѣмъ мѣсяці будемъ отбувати Синодъ дієцезальній, на котрѣмъ черезъ проголошеня рѣшень помянутого Синода провинціонального и черезъ другій — если узнае ся за потребне — спасительній постановы, збѣстануть увѣнчані всѣ труды, якихъ Мы и Наше ВЧ. Духовенство въ справѣ достойного и якъ найбільше успѣшного отбутя тыхъ обохъ въ нашій руско-католицкѣй Церквѣ такъ многоважныхъ Синодѣвъ подіяли ся — въ тѣй повнѣй свѣдомости, що у насъ особенно въ тыхъ нынѣшнихъ часахъ — говорячи словами Собора Тридентійского — такъ велика и нагляча заходить потреба скрѣпленя карности и обычайности, исправленя немочей, устороненя спорѣвъ и заспоковня другихъ пекучихъ потребъ духовныхъ.

Для позысканя якъ наибольшой успѣшности зближающого ся Синода дієцезального Мы не залишили доси и не залишимъ на будуче ничего що до осягненя сеи высокои цѣли причинитись бы могло. До той цѣли було звернене такожъ предупредительне збранє ВЧ. Отпоручникѣвъ Архієпархіяльного Духовенства, отбувшє ся въ Львовѣ дня 22. Червця с. р., на котрѣмъ пѣсля програмы выказаню въ Нашѣмъ дотычнѣмъ обѣзьяку зъ д. 6. Мая 1897 Ч. 28: орд., збѣтали за одномыслєною ухвалою выбрані бѣльше менше такій самі функціонеры (офиціалы) синодальній, якій були на отбувшѣмъ ся Львѣвскѣмъ Синодѣ провинціональнѣмъ, кромѣ того же выбрано речника Всєсв. Д-ра Іос. Левицкого, и его заступника Всєсв. Д-ра Іоанна Бартошевского, котрыхъ задачею буде заступати на Синодѣ дієцезальнѣмъ ВЧ. Клирѣ Архієпархіяльній въ предкладаню и мотивованю всѣхъ его внескѣвъ и жадань, якій вже теперъ до ихъ рукъ подавати належить. — А и отъ Св. Апостольского Престола выднали Мы для праць и трудѣвъ Синода дієцезального помѣчъ свѣше черезъ одержанє такъ Апостольского благословія якъ и отпусту для участниківъ того же Синода удѣленого. Прочій успѣхъ праць синодальныхъ отъ Васъ зависить ВЧ. и Возлюбленій въ Христѣ Братя — отъ Васъ, котрій въ урядю на Синодѣ дієцезальнѣмъ явити ся маєте — пѣсля выказу умѣщеного въ помянутѣмъ На-

шѣмъ обѣзьяку, — а такожъ котрій пѣсля Нашого усмотреня окремо на сей Синодъ запрошеній будете.

Прибувайтежь отже, ВЧ. и Возлюбленій въ Христѣ Братя, на сей Синодъ въ выше означенѣмъ речинци съ душевною радѣстю и съ всею готовостію послужити справѣ св. Церкви въ повышенє наведеныхъ напрамахъ, — въ дусѣ любви Христовой и въ найсильнѣйшѣмъ пересвѣдченю о конечной потребѣ тѣсного сполученя праць Вашихъ съ працями Вашего Архієрея, щиро желающого всякого добра для святой руско-католицкой Церкви и еи ВЧ. Духовенства и цѣлого руского народа, такъ щобы на семъ Синодѣ нашли свой повный выразъ слова св. Игнатія СМ: „Я видѣвъ цѣлу громаду въ Епископѣ; якъ Церковь съ І. Христомъ, а Іисусъ Христосъ съ Отцемъ одно есть, такъ вѣрній съ Епископомъ; очевидно мусимъ уважати Епископа якъ самого Господа, его бо поставивъ небесній Отецъ управителемъ своєї родины“ (Ер. ad Trall. с. 1. ер. ad Ephes с. 5. 6), — не менше и тѣ слова св. Кипріяна: „Знати маєшь, що Епископъ есть въ Церквѣ, а Церковь въ Епископѣ, а наколи хто не есть съ Епископомъ, не есть въ Церквѣ.“ (Ер. 69. ad. Maur).

Въ тѣмъ дусѣ ревности апостольской, любви Христовой и стислого сполученя цѣлого ВЧ. Клира съ своимъ Епископомъ — лежитъ великаньска сила, котра вооружена спасительными рѣшенями обохъ помянутыхъ Синодѣвъ, скрѣплєна Божимъ благословеніємъ и Бго Намѣстника на земли, Св. Отца Папы Римского, зможе успѣшно бороти ся противъ всѣмъ нападамъ злого духа и его посередниківъ, противникѣвъ Нашой св. Церкви, вѣры и народа, и — дасть Богъ — отнесе побѣду и причинить ся до вѣчного и дочасного добра вѣрныхъ Христовыхъ Нашой Архієпархіи.

Якъ уже выше згадано зволивъ Святѣйшій Отецъ для предстоящого Синода дієцезального ласкаво удѣлити Апостольске благословеніє и отпусты. О тѣмъ благоволивъ Бго Емиенція Кардиналь Ледоховскій Префектъ св. Собранія о розширеню вѣры Насъ повѣдомити слѣдующимъ письмомъ:

Ваша Емиенціо!

Дякую Вашѣй Емиенціи за вѣсти поданій менѣ въ своимъ высокоцѣннѣмъ письмѣ Ч. 819 зъ 26. минувшого Червця. Съ радѣстю довѣдавъ ся я зъ тогожь, о маючѣмъ ся отбути 28. Вересня с. р. Синодѣ дієцезальнѣмъ, и що въ тѣй цѣли отбуло ся вже засѣданє приготавчє. Мило менѣ такожъ повѣдомити Васъ, що Св. Отецъ принявши съ великою радѣстю прошенє — удѣленє ласкъ духовныхъ, зъ той нагоды Вами предложєне, удѣленє Апоостольского благословенія на щасливе переведєне такъ важной чинности. Крѣмъ того Бго Святѣсть надає повный отпустъ въ день отвореня Синоду тымъ, котрій возьмутъ въ нѣмъ участь, — того то отпусту можна доступити за довершенемъ звичайно приписаныхъ условій, а отпустъ 7 лѣтъ и тѣлькожь чотыридєсятницѣ для тыхъ зъ помежи вѣрныхъ, котрій въ одинѣмъ зъ семи дней попереджаючихъ, высповѣдавшись и приступивши до св. Таинъ помолитъ ся о добрый успѣхъ Синоду и о намѣренє Св. Отца.

Въ мысль сего високоцѣнного письма для успѣшнаго переведеня спасительнаго дѣла Синоду діецеазального распоряджамъ:

1) чтобы всѣ ВЧ. Душпастырѣ тов Наше Посланіе по отриманю въ наступающую ближайшу недѣлю або свято заразь оголосили, пояснили и вѣрныхъ до позысканя сихъ отпустѣвъ въ часѣ въ повышѣмъ письмѣ наведенѣмъ и до выповненя условій, а именно принятія св. Таинъ Покаянія и Евхаристіи и отправления молитвъ на намѣрене св. Отца и предстоячаго Синода заохотили.

2) чтобы въ недѣлю передъ Воздвиженіемъ Чест. и Животворящаго Креста долучили до Службы Божой парохіяльной Службу о призваніи помощи и благодати св. Духа, по Службѣ Божій отправили Супликацію и 3 разы Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво и разъ Вѣрую на намѣрене сего Синода.

Прочеі братіе совершайте ся, тожде мудрствуйте и Богъ любви и мира будеть съ вами, Аминь. (2. Кор. гл. 13. с. 11-12).

Дано въ Львовѣ при Архикатедральнѣмъ Храмѣ св. Великомученика Георгія въ Предпразднѣство Преображенія Господа нашего Іисуса Христа, дня 17. Серпня 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Ч. 67.

Ч. 7176. — Обвѣщено конкурсѣ о принятіи до Львовской духовной Семинаріи кандидатѣвъ стану духовнаго.

Кандидаты стану духовнаго зъ Львовской Митроп. Архіепархіи желающіи до тут. гр. к. дух. Семинаріи бути принятыми, мають до дня 20. н. ст. Вересня 1897 прошеня свои Митроп. Консисторіи предложити и до нихъ слѣдующій свѣдоцтва долучити:

1) свѣдоцтво, взгляднаго Уряду парох., що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родителейъ гр. к. обряду и въ томъ же обрядѣ окрещенный и миропомазанный.

2) свѣдоцтво убожества отъ взгляднаго уряду парохіяльнаго выдана а ц. к. Староствомъ подтверждено.

3) свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіальныхъ съ залученемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слаббсть, або яку иншу причину въ теченію наукъ пѣвочіе або довшіе школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтвомъ отъ дотычнаго уряду деканальнаго и отъ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ томъ часѣ перебувавъ, и чимъ занимавъ ся.

4) свѣдоцтво нравственности отъ взгляднаго уряду деканальнаго стверждено, въ котрѣмъ кромѣ поведеня просителя и то выраженымъ бути має, чи той же есть безженнымъ.

5) свѣдоцтво лѣкар.ке о здоровьѣ просителя и о отбугтѣи природной або щепленій оспѣ посвѣдчающе.

6) Посвѣдчене дотычно связи войскової.

Прошеня и свѣдоцтва мають бути приписанными марками штемлевыми заосмотреній. Такожъ увѣдомляють ся кандидаты стану духовнаго, що дня 24. н. ст. Вересня 1897 мають передъ 8ою годиною рано въ Архикатедральной церквѣ св. Георгія явити ся, тамъ же выслухати съ набожностью св. Литургію, котра о 8ой годинѣ для нихъ отпривитъ ся, а по св. Литургіи въ сали до того назначити ся мающій поддати ся испытови изъ пѣнія церковнаго и начать вѣры христіанской. При томъ примѣчае ся, що знающій пѣніе гармонійне при ровныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзглядненій при принятіи до заведеня, но за тов будутъ обовязаній дальше въ гармонійнѣмъ пѣнію упражняти ся, и на кожде завѣзане ВСЧ. Ректорату Семинаріи въ томъ же пѣнію безусловно участь брати. Дальше въ дни отъ ВСЧ. Ректората Семинаріи выначенѣмъ мають назначеній къ принятію поддати ся осмотру лѣкаря заведеня що до стану здоровья.

Наконецъ має каждый кандидатъ стану духовнаго при принятіи до Семинаріи выказати ся власнымъ молитвословомъ ерейскимъ и изборнымъ службъ церковныхъ. Последна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовнаго, котрі уже суть питомцами Семинаріи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 19. Серпня 1897.

Ч. 68.

Ч. 7177. — Въ справѣ ѓбѹти ся маючого на дняхъ 5. и 6. и. ст. Жовтня с. р. испыту конкурсового парохіального.

Испытъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ ѓтбуде ся на дняхъ 5. и 6. и. ст. Жовтня 1:97.

Получившій позволене приступити до того испыту мають о $\frac{1}{2}$ 8 год. рано дня 5. Жовтня въ церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслухана Службы Божой „о призванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданъ Консисторскихъ збрати ся, где на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажутъ ся позволенемъ до приступленя къ тому испыту. — Дальшій порядокъ оголосить ся устно передъ испытомъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.
Львѣвъ, дня 19. Серпня 1897.

Ч. 69.

Ч. 7695. — Въ справѣ маючихъ ся ѓбѹти на дняхъ 22, 23, 24. и 25. лат. Вересня с. р. реколекцій духовныхъ для ВЧ. Духовенства.

На прошенѣ Выдѣлу Товариства св. А. Павла подае ся до вѣдомости ВЧ. Клира Архидіецеазального, що реколекціи духовній для ВЧ. Духовенства ѓтбудуть ся на дняхъ 22, 23, 24. и 25. лат. Вересня с. р. въ гр. кат. дух. Семинаріи въ Львовѣ. Желаютъ взяти участь зволять ласкаво ѓтнести ся до Выдѣлу (ул. Коперника ч. 36) найдалше до 20. Вересня с. р. — Перша наука реколекційна зачне ся въ среду д. 22. Вересня въ вечерѣ. Кошта удержана на цѣлый часъ вынесуть 5 зр.

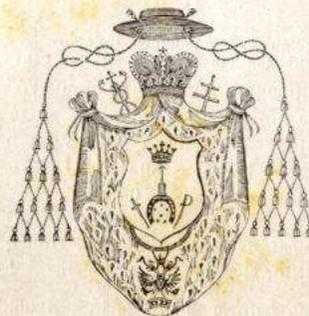
Дня 30. Вересня с. в. заразы по Синодѣ ѓтбудуть ся загальні зборы Товариства св. Ап. Павла.

Отъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ, дня 19. Серпня 1897.

Отъ Митрополитального Ординаріята.
Львѣвъ, дня 20. Серпня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальній
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 14. Вересня 1897.

Ч. XII.

Ч. 70.

Ч. 7064. — Дотычно донесенъ о поведеню богословѣвъ и питомцѣвъ Семинаріи пѣдчасъ ферій.

Позаякъ заходили частѣйше случаѣ, що о поведеню богословѣвъ и питомцѣвъ Семинаріи пѣдчасъ ферій ѓтъ ВЧ. ОО. Деканѣвъ а взглядно Парохѣвъ, котрымъ тѣжъ представити ся суть обовазані, жадий доносы Ректорати Семинаріи не зѣстали предложені, протѣ Митроп Ординаріятъ видить ся бути споводованымъ, ВЧ. ОО. Деканѣвъ и Парохѣвъ завѣдати, чтобы тѣ же доносы дотычно религіино-морального поведеня питомцѣвъ пѣдчасъ ферій въ ихъ деканатахъ, взглядно парохіяхъ перебуваючихъ, и а йдалше до 4 и. ст. Жовтня каждого року тутейшому Ординаріятову для Ректорату Семинаріи предкладали. Слѣбы питомцѣвъ обовязокъ представити ся ВЧ. ОО. Деканамъ взглядно Парохамъ выповнити залишили, належить о тѣмъ якъ выше сказано донести, при чѣмъ зауважавъ ся, що безъ жаданого доноса жаденъ питомецъ до Семинаріи принятымъ не буде.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ дня 19. Серпня 1897.

Ч. 7229. — Поновляе ся розпоряджене щорочного особного набоженства въ мѣсяцѣ Жовтня и въ два дни Рождественныхъ святѣ.

Поновляючи зновъ розпоряджене щорочного особного набоженства въ мѣсяцѣ Жовтня и въ два дни Рождественныхъ святѣ (Вѣдомости 1889 ч. 59), Митр. Ординаріятъ повтаряе тутъ слѣдуючій уступъ изъ дотычного окружного посланія Его Святости Папы Льва XIII., въ котрыхъ св. Отець выкладае причины, про котрїя розписують ся особнїи молитвы, а им. ко пресв. Дѣвѣ и ко св. Обручнику Іосифу, поучаючи оразъ о причинахъ особенной ко св. Іосифу набожности, и вываючи всѣхъ, якого будь стану и положеня, до тожь особенной набожности:

„Хотя Мы уже неразъ по цѣломъ свѣтѣ особеннїи молитвы заряджали, чтобы справу католицку поручити еще усильнѣйше Г. Богу, то однако не выдасть ся нѣкому дивнымъ, если въ томъ часѣ Мы на ново уважаемъ за потребнея той обовязокъ пригадати. Церковь бо звывла завсѣгды въ своихъ утишеняяхъ, особенно если „власти тьмы“ гадають що могутъ на все ѳтвѣжити ся для знищеня христіанского имени, умолати Бога, творца и судію своего тымъ ревнѣйше и постояннѣйше за ходатайствомъ Святыхъ небесныхъ, особенно же преславной Дѣвы Богородицѣ, въ предстательствѣ котрой видить свою найсилнѣйшу подпору. Плоды же тыхъ побожныхъ молитвъ и на Божїи благодисти основаного упованія являють ся скорше чи пѣннѣйше. Вы Почтеннїи Братя, знаете нашїи часы, они суть для Церкви католицкой не менше несчастнїи, якъ найгѣршїи въ минувшихъ лѣтъ. Видимо, що никие у многихъ подстава всѣхъ христіанскихъ честнотъ, вѣра; остыгае любовь; молодѣжь востае въ збисутыхъ обычаяхъ и засадахъ; нападае ся на Церковь Іисуса Христа изъ всѣхъ сторонъ силою и подступомъ; завзята борба веде ся противъ папству; а даже подставы религїи съ щоденно востающею дерзостію варушають ся. Якъ далеко дѣйшло въ новѣйшихъ часахъ и до чего еще змѣрае ся, есть занадто добре вѣдомо, якъ абы то ще словами пояснати треба було.

„Понеже въ такъ прикрѣмъ и сумнѣмъ положенію зло есть сильнѣйше, нежели людскїи средства, то можна лишь ѳтъ могучества Божого надѣяти ся лѣку. Тому то уважалисьмо ѳтповѣднымъ, възбудити побожнотъ христіанского люду до ревнѣйшого и постояннѣйшого зываня о помѣчь всемогучого Бога. Именно при зближающѣмъ ся мѣсяцѣ Жовтню, котрїи уже передше посвятилисьмо Пресвятѣй Дѣвѣ Марїи Рожанцевѣй, упоминаемъ, чтобы и въ семъ роцѣ цѣлый и вповнѣ съ всякою можливою набожностію и численною участію бувъ обходженъ. — Знаемъ що у материнскѣй благодисти Пресв. Марїи найдемъ завсѣгды покровъ и вѣсьмо пересвѣдченїи, що надѣя наша на Ню положена насъ не заведе. Если Она тѣлькократно въ великихъ бѣдствїяхъ христіанскѣй Церкви була предстательскою, длячогожь бы мы мали ся сомнѣвати, що Она поновно дастъ доказы свои силы и ласки, если вѣспѣбно въ покорѣ и постоянности внесемъ до Неи молитвы? Що больше, мы вѣрїимъ, що Она тымъ чудеснѣйшу подасть помѣчь, чимъ довше повволитъ ся умолати.

„Но Мы маемъ инше еще намѣрене, котре Вы Почтеннїи Братя, якъ звываючи, съ Нами усиленно будете поспирати. Щобы именно Г. Богъ тымъ приклоннѣйшимъ ставъ ся къ выслуханю нашихъ молитвъ и въ слѣдствїе молений многихъ заступнїковъ своей Церкви прїйшовъ скорше въ помѣчь, уважаемъ то дуже полезнымъ, чтобы народъ христіанскїи съ пречистою Дѣвою Богородицею такожь пречистого Бѣ Обручника Іосифа съ особенною побожностію и упованіемъ зывавъ, а маемъ певнїи поводы, що тое Пресвятѣй Дѣвѣ самѣй буде милымъ и желательнымъ. Знаемъ въ сѣй точцѣ, о котрой по першїи разъ всенародно высказуемъ ся, не лише побожну готовѣсть христіанского народа, но такожь и его майже доброохотнїи поступъ, видимъ бо, що почитане св. Іосифа, котре Папы римскїи уже въ давнѣйшихъ часахъ що разъ бѣльше поднести и розширити старали ся, въ послѣднихъ тыхъ часахъ и въ рѣжныхъ мѣсяцахъ безсомнѣнно замагае ся, особенно ѳтъ коли Нашъ попередникъ бл. п. Пій IX. на прошене многихъ Епископовъ, святѣйшого Патріарха оголосивъ патрономъ католицкой Церкви. Но понеже есть то великой ваги, чтобы его почитане въ обычаяхъ и звывахъ католицковъ запустило сильнїи корѣня, то хочемъ, чтобы христіанскїи народъ передъ всѣмъ Нашимъ голосомъ и повагою до того бувъ побужденъ.

„Поводы особеннїи, длячого св. Іосифъ выразно зывае ся яко патронъ католицкой Церкви, а зъ другой стороны длячого Церковь на его охорону и покровъ такъ много числитъ, лежать въ томъ, понеже бнъ бувъ мужемъ Марїи а ѳткнуомъ Іисуса Христа. Зъ того походитъ его достоинство, ласка, святѣсть и слава. Безъ сомнѣнїя стоить достоинство Пресв. Богородицѣ такъ высоко, що нѣчо высшимъ бути не може. Но понеже св. Іосифъ полученнїи бувъ съ Пречистою Дѣвою звязію супружескою, то нема сомнѣнїя, що ѳтъ ѳтъ того найвысшого достоинства, котрымъ Пресв. Богородица всѣ сотворѣнїа о много перевышае, ближе стоить, якъ нѣкто другїи. Супружество бо есть передъ всѣмъ однимъ зъ наибѣльшихъ соединенїи и ѳтношенїи и длятого замагае зъ пророды свои взаимной вѣспѣлности дѣбрь. Если протое Богъ давъ Пресв. Дѣвѣ св. Іосифа на жениха, то давъ Бѣ черезъ то не лише товариша житя, свѣдка Бѣ дѣвства и охоронителя Бѣ славы, но такожь власне черезъ звязъ супружеску, участника Бѣ высокого достоинства. Такимы чиномъ перевышае ѳтъ въ высотѣ достоинства всѣхъ людїи, понеже пбеля совѣту Божого бувъ ѳткнуомъ Сына Божого и ѳтъ людїи уважаннїи тогожь оцемъ. Зъ того слѣдовало, що Слово Боже зъ покоры подчинене и послушне було Іосифови и оказовало Ему всяке почитане, яке довжнїи суть дѣти своимъ родителямъ. Зъ того подвѣйного достоинства выплывали знова довжноты, котрїи приписуе природа оцамъ родины, такъ що Іосифъ бувъ правымъ и природнымъ хранителемъ, управителемъ и оборонцемъ дому Божого, котрымъ бнъ управлявъ. Тѣ довжноты и чины сповнѣвъ бнъ дѣйстно подчасъ туземного своего житя. Старавъ ся хоронити свою жену и Боже дитя съ всякою любовію и вытрвалостію; звыкъ бувъ старати ся своєю працею о удержане и пропитане обоихъ, ухиливъ ихъ ѳтъ небезпеченства житя приготовленого завистію царя, бѣгствомъ до безпечного мѣсяца; въ невыгодахъ подорожи и горестехъ изгнанїа бувъ бнъ постояннымъ товаришемъ, по-

мѣчникомъ и утѣшителемъ Пресв. Дѣвы и Исуса. Такъ отже заключаемъ въ себѣ божественный дѣмъ, котрымъ управлявъ Іосифъ мовбы властію отцѣвскою, начала повстающей Церкви. Якъ пресвята Дѣва есть родителькою Исуса Христа, такъ Она есть такожъ матерію всѣхъ христіанъ, котрыхъ зродила на горѣ Голгофѣ пѣдчасъ найстрашнѣйшихъ мукъ Искупителя; такъ такожъ Исусъ Христосъ есть якобы первородный отъ христіанъ, котріи черезъ всыновлене и искуплене суть ему братьями. — То есть поводомъ, ддячого всеблаженный Патріархъ уважае яко порученныхъ себѣ въ особенный способъ множество христіанъ, зъ котрыхъ состоитъ Церковь, она бо есть безчисленною родиною, розширеною по всей земли, надъ котрою днѣ, яко мужъ Маріи и мнимый отецъ Исуса Христа, выконуе майже родительскую власть. Есть то цѣлкомъ соотвѣтне и достойне св. Іосифа, чтобы днѣ, якъ колісѣ старавъ ся якъ найсовѣстнѣйше о всѣхъ потребахъ родины въ Назаретѣ, такожъ теперь хоронивъ и боронивъ небеснымъ покровомъ Церковь Христову.....

„Суть же причины, для котрыхъ всѣ, якогубудь суть стану и мѣсяца, мають поручити и ѳтдати себе довѣрїю и покрову св. Іосифа, Отцѣ родины мають въ Іосифѣ найвысшій взорецъ ѳтцѣвской чуйности и старанности, замужнїи мають совершенный образъ супружеской любви, згоды и вѣрности, дѣвицѣ мримѣрѣ и покровителѣ дѣвичей чистоты. Походячїи зъ высшего стану нехай зъ примѣру Іосифа учать ся такожъ въ несчастїю заховати свое достоинство; маенїи най зрозумѣють якихъ добръ передовѣмъ наибѣльше бажати и всѣми силами собирати належитъ. Убогїи же ремѣсники и всѣ прочїи незаможнїи мають особене право на опѣку и наслѣдоване св. Іосифа. Онъ бо, хотїи зъ царского роду, полученїи супружествомъ зъ наибѣльшою и найсвятѣйшою женою и опѣкунѣ Сына Божого проводить свое жите въ праціи и все що до удержаня Ёго есть Ёму потрібнымъ, руками и промысломъ приспорюе. Станѣ отже бѣднѣйшихъ, если по правдѣ судимо, не есть понижающимъ, днѣ бо не только не есть нечестнымъ, але при честнотѣ може всяка праця руководнїи бѣвъ весьма убагородненою збѣстатї. Іосифъ задоволенїи тымъ малымъ що мавъ, зносивъ невыгоды конечно съ щуплымъ заосмотренемъ полученїи съ рѣвно-и великодушїемъ, се есть по примѣру своего Сына, котрый принявши на себе видъ раба, будучи паномъ всего, взявъ на себе доброохотно наибѣльшу бѣдноту и недостатокъ.....“

Потому постановляе св. Отецъ, чтобы щороку черезъ мѣсяца Жовтень ѳтправляло ся особне набоженство до Пресв. Дѣвы съ долученемъ молитвы ко св. Іосифу: „Къ Тебѣ, блаженный Іосифе“; и зываетъ вѣрныхъ такожъ и до иншихъ упражненїи набожности ко св. Обручнику Іосифу.

Послѣдуючи сему постановленю и завѣзаню Намѣстника Христового и Первоначальника Церкви Божой, Митр. Ординарїатъ поновляе дотычне свое розпоряджене (Вѣдомости 1890 ч. 64) на сей и каждый дальшїи рѣкъ, въ слѣдующїи способъ:

1) Щороку въ урочисте свято Покрова Пресв. Богородицѣ (чи тожь где въ свѣй день обходитъ ся, чи, якъ звывло, на слѣдующу недѣлю перене-

сать ся) мають ВЧ. Душпастырѣ вѣрному народови зрозумѣло обвѣстити (дословно або своими словами) выше наведенїи уступы изъ посланїя Ёго Святости, разомъ съ цитоваными постановленями св. Отца.

2) Мають вѣрнымъ въ память привести, що Мы всю Архіепархію Нашу, себе самыхъ, священство и вѣрныхъ ѳтдали пѣдъ особну опѣку и покровительство св. Обручника Іосифа. И въ тѣй цѣли, ѳтповѣдно завѣзаню св. Отца призначаемъ щорочно цѣлый мѣсяца Жовтень пѣсля нашего церковного численя, ко пѣднесено и розширено набожности ко пресв. Дѣвѣ и св. Іосифу; и приказуемъ, чтобы при кождѣй св. Литургїи въ тѣмъ мѣсяци, такъ въ недѣлѣ и свята якъ и въ буднїи дни, по заамвоннѣй молитвѣ замѣсть приписаныхъ черезъ цѣлый рѣкъ колѣнопреклонныхъ молитвъ, ѳтмовила ся съ колѣнопреклоненемъ выше вспѣмнена молитва ко св. Іосифу; а по вечѣрни во всѣ недѣлѣ и свята того мѣсяца чтобы ѳтправивъ ся акафистъ ко пресв. Богородици, по можности Ёи покрову, заключаючи тожь вмѣсто звывлой молитвы наведеною молитвою ко св. Іосифу. — За побожне ѳтмовлене той молитвы, есть ѳтъ св. Отца наданїи ѳтпустъ 300 дней разъ на день (колибудь въ роцѣ); и ѳтпустъ той можъ и за помершихъ ѳѣрвати.

3) Въ празникъ Собора пресв. Богородицѣ и св. Обручника Іосифа т. е. на другїи день Рождества Христового (где на св. Литургїи такожъ тропарь и кондакъ св. Іосифу мае ся брати) и таксамо въ Недѣлю по Рождествѣ Хр. належитъ при кождѣй Службѣ Б по заамвоннѣй молитвѣ такожъ замѣсть звывлыхъ колѣнопреклонныхъ молитвъ ѳтмовити съ колѣнопреклоненемъ туюжь молитву ко св. Іосифу и 3 Отче нашъ и 3 Богородице Д. въ честь тогожь Святого; по вечѣрни же въ оба тїи дни святочнїи мае ся ѳтправити акафистъ ко пресв. Дѣвѣ, закнченїи вмѣсто звывлой молитвы, указаною молитвою колѣнопреклонною ко св. Іосифу разомъ съ 3 Отче нашъ и 3 Богородице Дѣво, а потому суплїкація съ благословенїемъ найсв. Тайнами. — Если котрого року празникъ Рождества Христового выпаде въ суботу або въ недѣлю, то понеже тогды оба ту выраженїи святочнїи дни сходять ся въ одно, такожъ и ѳтирава ту приписана лишь въ той оденъ день (на другїи день Рождества) буде мѣсце мати.

Заразомъ възвзаютъ ся ВЧ. Душпастырѣ поновно, чтобы по возможности такъ при способности наведеныхъ особныхъ набоженствъ, якъ и при иншихъ надаряющихъ ся способностяхъ, старали ся о пѣднесено набожности межи вѣрными ко св. Іосифу, яко по пресв. Матери Божѣй першому межи всѣми Святыми, и особному Патрону всен Церкви св. и спеціально Архіепархіи нашої Тоя несомнѣнно и Пресв. Дѣвѣ и Господеви самому весьма угоднымъ буде; и явновъ есть рѣчевъ, що честь св. Іосифа выходитъ на честь и славу пресв. Матери Божой и Сына Божого, где мы власне ддячого св. Іосифу особну честь ѳтдаемъ, понеже онъ бувъ мужемъ Матери Божой и на мѣсци ѳтця для Сына Божого вочоловѣчившого ся. Къ цѣли той особной чести межи иншими послужитъ особливо тоя, абы постарати ся для кождой Церкви о образъ того Святого, и тожь на найѳтповѣднѣйшомъ для набожности народа мѣсци

(н. п. въ боціомъ котрѣмъ престолѣ) умѣстити. Такожъ вѣрныхъ заохочувати, щобы и они, каждый себе и свѣй дѣмъ подѣ опѣку св. Обручника Іосифа ѡтдавали, и щобы старали ся образъ Бго въ своихъ домахъ мати.

При сей нагодѣ додаемъ тутъ ще разъ 3 молитовки, зъ котрыхъ кожда надѣлена ѡтпустомъ 100 днѣй за каждый разъ, и ѡтпустъ той можъ и за помершихъ ѡфѣровати:

Исусе, Маріе, Іосифе! Вамъ дарую сердце мое и душу мою.

Исусе, Маріе, Іосифе! предстаньте менѣ въ послѣднѣмъ конаню.

Исусе, Маріе, Іосифе! най, душа моя съ Вами въ мирѣ избѣде.

Добре буде, если народъ и молодѣжь такій ѡтпустовой молитовки на память научатъ ся.

О^т Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 10. Вересня 1897.

Ч. 72.

Ч. 1073^{орд.} — О змѣнѣ речинца маючого ся ѡтбути Синоду діецеазального.

Нынѣшнымъ подае ся до вѣдомости Вч. Духовенства Архіепархіального, що Синодъ діецеазальный заповѣдженный тугейшимъ розпорядженемъ зъ дня 17. Серпня с. р. ч. 970^{орд.} на д. 28, 29. и 30. Вересня переносить ся на д. 12, 13. и 14. Жовтня с. р. съ тымъ, що всѣ прочі постановленя съ змѣнами до часу привмѣненными остають незмѣнными.

О^т Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 10. Вересня 1897.

Ч. 73.

Ч. 8.120. — Змѣна речинца явленя ся кандидатѡвъ стацу духовного до испыту для прїнятія въ Семинарію.

Вызначеный тугейшимъ розпорядженемъ зъ дня 19. Серпня 1897 Ч. 717^о (зри Львѡвско АЕпарх. Вѣдом. Ч. XI. стор. 135 зъ р. 1897) речинець явленя ся до испыту въ цѣли прїнятія въ духовну Семинарію на день 24. н. ст. Вересня с. р. — змѣняе ся симъ на день 29. н. ст. Вересня с. р. въ котрѣмъ то дни повысші кандидаты до испыту явити ся мають.

О^т Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 13. Вересня 1897.

Ч. 74.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Ч. 1055^{орд.} — Розписуе ся конкурсъ на душпастырску посаду въ Канадѣ (sanct Albert).

Пѣсля завѣдомленя Бго Еминенціи Кардинала Ледоховского, Презекта св. Собранія къ розширеню вѣры, оказуе ся потреба гр. кат. Священника, для выемигровавшихъ Русинѡвъ находячихъ ся въ Канадѣ (sanct Albert).

Рефлектуючій о ту посаду ВЧ. Душпастырѣ, а то лише безженнѣй або вдѡвцѣ мають свои поданя якъ найскорше подати до тут. Митроп. Ординаріята въ цѣли получения тоижъ.

О^т Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 7. Вересня 1897.

II.

Митропол. Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) подѣ днємъ 28. Серпня 1897 съ речинцемъ до дня 23. Жовтня 1897:

Ч. 7290. Клещѡвна, деканата Нараевского, наданя приватного,

Ч. 7292. Черче, деканата Ходорѡвскѡго, наданя приватного,

Ч. 7293. Опорецъ, деканата Скольского, наданя приватного;

б) подѣ днємъ 2. Вересня 1897 съ речинцемъ до дня 28. Жовтня 1897:

Ч. 7786. Рѡвня съ прилученою Слобѡдка Рѡвнянска, деканата Калушского, наданя цѣсарского,

Ч. 7788. Боршѡвъ, деканата Бобрецкого, наданя приватного;

в) подѣ днємъ 9. Вересня 1897 съ речинцемъ до дня 4. Листопада 1897:

Ч. 7907. Покровцѣ, деканата Стрыйского, наданя приватного,

Ч. 7974. Зарубинцѣ съ прилучеными Ивашкѡвцѣ и Оприлѡвцѣ, деканата Збаражского, наданя приватного.

О^т Митрополитальной Консистеріи.

ХРОНИКА.

Введеніи 00:

- Ч. 4135. Григорій Городницкій въ сотр. Дмитрова,
 Ч. 4236. Климентій Калинскій въ сотр. Струтина нижн.,
 Ч. 4255. Іларій Гучковскій въ сотр. Верѡвчика,
 Ч. 4521. Володиміръ Потучко яко парохъ Сѣхова,
 Ч. 4633. Володиміръ Престашевскій въ завѣд. Либохоры,
 Ч. 4745. Павелъ Кульчицкій въ завѣд. Гозѣва,
 Ч. 4817. Лукіянъ Сѣчинскій яко парохъ Мшаны,
 Ч. 4818. Теодоръ Гураль въ завѣд. Клещѡвны,
 Ч. 4838. Леонтій Сиринъ въ сотр. въ Боркахъ вел.,

- Ч. 4919. Іоаннъ Барановскій въ сотр. Завалова,
 Ч. 4965. Николай Гапій въ завѣд. Смержа,
 Ч. 4968. Левъ Юрчинскій въ сотр. Бурштина,
 Ч. 5084. Евгений Рудницкій яко парохъ Дубрнева,
 Ч. 5086. Іосифъ Логинскій въ сотр. въ Кудобинцахъ,
 Ч. 5091. Теофилъ Любѣнецкій яко парохъ Вербова,
 Ч. 5092. Корнелій Лотоцкій въ завѣд. Рогачина,
 Ч. 5141. Іоаннъ Рудницкій въ сотр. Ляховичъ подорожн.,
 Ч. 5280. Климентій Базилевичъ въ завѣд. Волѣ гологбреков,
 Ч. 5365. Іоаннъ Дорожинскій въ сотр. Семигинова,
 Ч. 5852. Александръ Гутковскій въ завѣд. Пѣдгор'я,
 Ч. 5875. Теодоръ Пайкушъ въ сотр. Плаучи вел.,
 Ч. 5878. Емиліанъ Гавришо въ завѣд. Синевѣска выжного,
 Ч. 5923. Іоаннъ Головкичъ яко парохъ Лукавицъ выжной,
 Ч. 6196. Михайлъ Сивеньскій въ сотр. въ Страдчи,
 Ч. 6272. Володиміръ Андрухѡвъ въ завѣд. Черча.

Увѣльненій 00.:

- Ч. 4226. Іларій Гучковскій бѣтъ сотр. Струтина нижного,
 Ч. 4255. Павелъ Кульчицкій бѣтъ сотр. Вербѡвчика,
 Ч. 4520. Іоаннъ Дорожинскій бѣтъ завѣд. Сѣхова,
 Ч. 4918. Теодоръ Пайкушъ бѣтъ сотр. Пѣдкаменя,
 Ч. 4920. Николай Гапій бѣтъ сотр. Завалова,
 Ч. 4967. Ярославъ Гургула бѣтъ сотр. Бурштина,
 Ч. 5085. Іосифъ Рудницкій бѣтъ завѣд. Дубрнева,
 Ч. 5091. Теофилъ Любѣнецкій яко парохъ Рогачина,
 Ч. 5092. Корнелій Лотоцкій бѣтъ завѣд. Вербова,
 Ч. 5116. Михайлъ Форысъ яко парохъ Волѣ гологбр.,
 Ч. 5141. Евгений Рудницкій бѣтъ сотр. Ляховичъ подор.,
 Ч. 5146. Володиміръ Андрухѡвъ бѣтъ сотр. Пѣдгор'я,
 Ч. 5876. Ігнатій Глѣбовицкій бѣтъ сотр. Плаучи вел.,
 Ч. 5893. Іоаннъ Яблонскій бѣтъ завѣд. Выбудова,
 Ч. 6188. Василій Владычинъ бѣтъ сотр. Страдча.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали 00:

- Ч. 6220. Юліанъ Борачокъ, Емиліанъ Ваньо, Іосифъ Дякѡвъ, Емиліанъ Гавришо, Юліанъ Гумецкій, Емиліанъ Зарицкій, Изидоръ Копертинскій, Теофилъ Луцкыкъ, Теодоръ Пиндусъ, Володиміръ Престашевскій, Алексей Пристай, Николай Романюкъ, Володиміръ Рудаевскій, Григорій Стецевъ, Николай Стисловскій, Алексей Яворскій, Емиліанъ Яросевичъ и Онуфрій Чубатый.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 14. Вересня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Ч. 70/кап.

Съ смутнымъ сердцемъ и съ живымъ сочувствіемъ приходитъ намъ подѣлти ся съ ВЧ. Духовенствомъ вѣдомостію о недузѣхъ найлюбезнѣйшого нашего Архипастыря и Отца Его Еминенціи Преосвященного Кардинала, Митрополиты и Архіепископа Сильвестра Сембратовича.

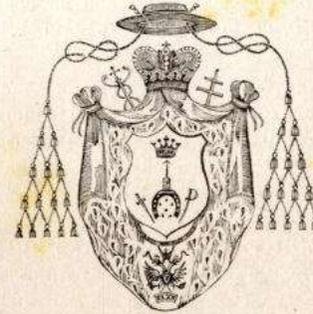
Идучи за побужденемъ сердець нашихъ, всего ВЧ. Архидіецазального Священства и Вѣрныхъ и даючи выразъ щирымъ чувствамъ любви и привязанія до Сего Найдостойнѣйшого нашего Князя Церкви и народа, припоручаемъ, щобы всѣ ВЧ. Душпастырѣ оголосивши се заразъ по отриманю Вѣрнымъ на Богослуженю збранымъ, отправили спѣвану Службу Божу на намѣрене Его Еминенціи „о болящѣмъ,“ — потому до Службы Божой въ недѣлѣхъ и свята долучили Службу „о болящѣмъ“ на повыше намѣрене.

Отъ гр. кат. Митрополитальной Капитулы.

Львѡвъ, дня 23. Серпня 1897.

А. БЪЛЕЦКІЙ

Архипресвитеръ Митроп. Капитулы.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 5. Жовтня 1897.

Ч. XIII.

Ч. 75.

Ч. 8227. — До интенці Службъ фонда релігійного має ся всегда додавати: після обовязку фундаціи (або фундацій).

Оказало ся, що подані ътъ високого Правительства интенці Службъ фонда релігійного не суть съ певностію точні. Для того, чтобы воли фундаторѣвъ и обовязкови своему задосеть учинити, мають ътъ теперь всѣ Священники, котрі правять Службы тіи, до интенці литургійной всегда додавати: **пѣсля обовязку фундаціи** (або фундацій, если бѣльше ихъ есть скумульованыхъ, якъ н. пр фундаціи Бракѣвской епархіи). Додатокъ той належить такожъ всегда додавати въ выказахъ, котрі Митр. Консисторіи предкладають ся.

Для точного зрозумѣня рѣчи и належитого оформленя св. Литургіи, треба примѣтити, що въ формулѣ: „за Н. Н. (фундатора або фундаторѣвъ), пѣсля обовязку фундаціи“, послѣдній додатокъ т. е. „пѣсля обовязку фундаціи“ **має бути въ интенці Священника рѣшаючимъ**, такъ що черезъ него може евентуально и попередній виразъ т. е. „за Н. Н. (фундатора або фундаторѣвъ)“ уничтожити ся; понеже часомъ буває такъ, що фундаторъ признає отпращу не за себе, але на якусь иншу интенцію. Но мимо то належить и той попередній виразъ задержати, понеже найчастѣйше

фундаторы жадають отправки за себе, и то або за себе самихъ, або заразомъ ще и за кого иншого; и при томъ черезъ той вкразъ означае ся, чия есть фундація.

ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ обязують ся, щобы рѣчь тую, окрѣмъ сего оголошена въ Вѣдомостяхъ, такожъ на найближѣмъ соборчяку поднесли; абы всѣ Священники интенцію при Литургіяхъ фонда религіяного ведля тутъ сказаного мали и всегда такъ выказовали, почавши отъ дня, коли розпоряджене тое до ихъ вѣдомости приїде.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. Вересня 1897.

Ч. 76.

Ч. 1100/орд. — Дары при одибмъ акафистѣ въ Жовтня с. р. мають ся жертвовати на храмъ Пресв. Дѣвы при затоцѣ Лепантскѣй, въ парохіяхъ, въ котрыхъ тое въ попереджающихъ рокахъ ще не здѣлано.

Его Еминенція Кардиналь-Викарій Его Святости доносить, що храмъ Пресв. Дѣвы при затоцѣ Лепантскѣй минушого року зачавъ вже ставити ся, котрый-то храмъ має бути оффрою всѣхъ христіянъ для оказаня вдячности Пресв. Матери Божѣй за побѣду надъ Турками и заразомъ для упрошеня Еи могучою опѣки въ теперѣшнихъ злыхъ часахъ (Вѣдомости 1894 ст. 51, и 1896 ст. 143). И стосовно до прошеня Его Еминенціи Кардинала-Викарія о дальшій для той будовы жертвы, Митр. Ординаріятъ розпоряджавъ, щобы всѣ ВЧ. Парохи и Завѣдателѣ парохій, котры тое на завбаване зъ 1894 и 1896 року ще не здѣлали, дары складаній при одибмъ, въ мѣсяци Жовтня приписанѣмъ акафистѣ сего року на тойже храмъ призначали, оголосивши рѣчь тую напередъ народови, и щобы збраніи грошѣ тутъ прислали.

Отъ Митрополитального Ординаріяга.

Львѣвъ, дня 28. Вересня 1897.

Ч. 77.

Ч. 1117/орд. — Въ справѣ отложено Синоду діецеазального.

Вызначеній на дни 12-го, 13-го и 14-го Жовтня с. р. Синодъ діецеазальный отроуе ся на пѣзнѣйше; о новѣмъ речинци Синоду діецеазального збѣстане ВЧ. Духовенство въ своемъ частѣ повѣдомлене.

Отъ Митрополитального Ординаріяга.

Львѣвъ, дня 5. Жовтня 1897.

Ч. 78.

Обвѣщенія конкурсовѣ.

I.

Ч. 1102/орд. — Розписуе ся конкурсъ на душпастырску посаду въ Америцѣ (Ausonía St. Continental).

Симъ розписуе ся конкурсъ на душпастырску посаду для вымигровавшихъ Русинѣвъ находячихъ ся въ Америцѣ въ мѣцевости Ausonia St. Continental.

Рефлектуючі о ту посаду ВЧ. Душпастырѣ, а то лише безженній або вдѣвцѣ мають свои поданія якъ найскорше подати до тут. Митроп. Ординаріяга въ цѣли получена тоижъ.

Отъ Митрополитального Ординаріяга.

Львѣвъ, дня 28. Вересня 1897.

II.

Митропол. Консистерія розписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подъ днемъ 16. Вересня 1897 съ речинцемъ до дня 11. Листопада 1897:

Ч. 7784. Баворѣвъ съ прилучеными Заставѣ, Грабовецѣ и Бѣлоскѣрка, деканата Тарнопольского, наданя приватного,

Ч. 8181. Болшовецѣ, деканата Галицкого, наданя приватного;

б) подъ днемъ 30. Вересня 1897 съ речинцемъ до дня 2. Студія 1897:

Ч. 8502. Перемышляны съ прилученою Коросно, деканата Бобрецкого, наданя приватного.

III.

Ч. 8253. — Розписуе ся конкурсъ на посаду гр. к. катихита при народныхъ школахъ въ Бѣбрцѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Бѣбрцѣ обвѣстила подъ днемъ 12. Вересня 1897 Ч. 1610 поновно конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. к. катихита при 5-класовыхъ школахъ, мужескѣй и женескѣй въ Бѣбрцѣ съ рѣчною платою въ квотѣ 450 зр. и додаткомъ на помешкане въ квотѣ 45 зр.

Убѣгателѣ о тую посаду мають свои поданія посредствомъ ординаріятскихъ шкѣльныхъ комисарѣвъ внести до выше сказаной окружной Рады шкѣльной до кѣнця Жовтня нов. стіля 1897.

Тое подае ся ВЧ. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Вересня 1897.

IV.

Ч. 8656. — Розписує ся конкурсъ на посаду гр. к. катихита при II. школѣ 6-клас. женскій им. кор. Зофи въ Станиславовѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Станиславовѣ обвѣщає пѣдъ днемъ 24. Серпня с. р. Ч. 1113 конкурсъ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. катихита при II. школѣ 6-класовѣй женскѣй им. кор. Зофи съ обовязкомъ удѣлюваня науки религii такожь въ III. школѣ 4-класовѣй женскѣй въ Станиславовѣ съ рѣчною платою 770 зр.

Убѣгателѣ о тую посаду мають свои належито удокументованi поданя внести посредствомъ свои настоятельной власти до реченой окружной Рады шкѣльной найпѣзвнѣйше до 20. Жовтня с. р.

Тое подає ся ВЧ. Клиру Архіепархіяльному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. Вересня 1897.

ХРОНИКА.

Власть binandi одержали 00.:

Ч. орд. 904. Парохъ Красного (дек. Скалатского) до кѣнца Вересня 1898,
Ч. 7844. Парохъ Стрѣльскъ до кѣнца Вересня 1898.

Грамоты на благословеніе церквей выдано:

Ч. 7814. пар. Рождества П. Б. въ Липици горѣшнѣй,
Ч. 8098. пар. Пресв. Тройцѣ въ Куликовѣ.

Вставлено ся до св. Апостольского Престола о ѣтпущѣ для церквей:

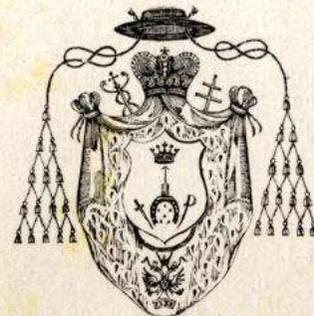
Ч. 6396. пар. Св. Прор. Ілія, и для капицѣ Богоявленія Г. въ Шоломыѣ,
фил. Усѣкновенія ч. главы св. І. Кр. въ Старѣмъ селѣ,
Ч. 7568. пар. Пренесенія мощей св. О. Николая въ Фразѣ,
" " фил. св. Муч. Параскевы въ Пѣдбѣрю.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 5. Жовтня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнiй ВѣДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 1. Листопада 1897.

Ч. XIV.

Ч. 79.

Ч. 5626. — Щобы не делеговати швайцарскихъ священникѣвъ до вѣчаня.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ 16. Мая 1897 заудѣлило съ покликомъ на рескриптѣ зъ 14. Вересня 1882 Ч. 56,129 въ цѣли устороненя зазначеныхъ конфликтовъ и утрудненъ слѣдуюче розпорядженя министеріальне:

An die Statthaltereı in Lemberg. Es sind wiederholt Fälle vorgekommen, dass österreichische Seelsorger zu Trauungen, zu deren Vornahme sie auf Grund der Bestimmungen des zweiten Hauptstückes des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches berufen gewesen wären, Seelsorger in der Schweiz delegirt haben.

Seitens der Regierung dieses Landes, in welchem zu Folge des Bundesgesetzes vom 24. Dezember 1874, betreffend Feststellung und Beurkundung des Civilstandes und die Ehe, die obligatorische Civilehe besteht, und die Matrikenführung ausschliesslich weltlichen Standesbeamten übertragen ist, wurde in diesen Fällen die Erklärung abgegeben, dass derartige auf schweizerischem Boden durch konfessionelle Organe per delegationem vorgenommene

Трауungen gesetzwidrig seien, für das trauende Organ eine strafbare Handlung bedeuten und eine Ehe nicht begründen.

Dem entsprechend hat auch die schweizerische Regierung in dem Falle, als der männliche Nupturient schweizerischer Staatsangehöriger war, den Erwerb der schweizerischen Staatsangehörigkeit, seitens der Gattin und der Kinder sowie überhaupt die Legitimität dieser letzteren nicht anerkannt.

Ausserdem stösst auch, die ordnungsmässige und für den staatlichen Bereich gültige Matrikulirung derartiger Eheschliessungen auf sehr erhebliche Schwierigkeiten, indem der trauende schweizerische Seelsorger zu einer staatlich gültigen Beurkundung einer Ehe nach den Gesetzen seines Landes überhaupt grundsätzlich nicht berechtigt ist, während andererseits nach österreichischem Matrikenrechte — h. o. Erlass vom 6. August 1882, Zl. 16.258/1881 die Matrikulirung von im delegationswege geschlossenen Ehen mit fortlaufender Reihenzahl nicht dem delegierenden sondern dem delegirten Seelsorger obliegt.

Von dem Vorstehenden sind behufs Vermeidung ähnlicher Conflictе und Schwierigkeiten sämtliche Trauungsorgane des dortigen Verwaltungsgebietes mit Ausnahme der im Wege des k. k. evangelischen Oberkirchenrathes von hier aus verständigten evangelischen Seelsorger in Kenntniss zu setzen.

Подаючи повыше розпорядженя в. ц. к. Министерства для справъ внутреннихъ зъ даты Вѣдень 15. Цвѣтня 1897 Ч. 11.422/96 поручае ся ВЧ. Священству выше наведе не в. розпорядженя точно перестерѣгати.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 80.

Ч. 6374. — О перестерѣганю завѣдомлюваня ц. к. Судѣвъ о случаяхъ въ которыхъ має бути установленный опѣкунъ для дѣтей неправого ложа.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ д. 1. Липня 1897 Ч. 49.078 заудѣлило слѣдуюче:

Пѣсля дѣловы Президiи ц. к. высшего Суду кравого въ Львѣвъ зъ 30. Мая 1897 Ч. 6997 перестерѣгають гдекотрѣ уряды парохiяльнѣй приписы §. 189 у. ц., по мысли котрого суть обовязанѣ завѣдомляти властивѣй ц. к. Суды о случаяхъ, въ которыхъ має бути установленный опѣкунъ для дѣтей неправого ложа. Ц. к. Намѣстництво має честь уррашати Высокопреп. Консistoriю о выдане порученя до урядѣвъ парох. Свои Дiецезiи, щобы тiнжъ обовязку своего выплывающого зъ выше покликаного припису стисло доповняли и завѣдомляли властивѣй ц. к. Судѣ о кождѣмъ случаю, въ котромъ заходить потреба заименовати опѣкуна для нелѣтной дитины неправого ложа.

Подаючи повыше розпорядженя до вѣдомости ВЧ. Священства поручае ся точно перестерѣгати выше наведеного розпорядженя.

Отъ Митрополитальной Консistoriи.

Львѣвъ, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 81.

Ч. 6619. — Дотычно голошеня оповѣдей угорскихъ подданныхъ вѣчичаныхъ по за обрубомъ Угорь.

В. ц. к. Намѣстництво зъ д. 2. Липня 1897 Ч. 49.172 заудѣлило слѣдуюче:

„Королевско-угорске Министерство справедливости и для справъ внутреннихъ выдали пѣдъ д. 27. Лютого 1897 Ч. 11.435 розпорядженя, ѣтносяче ся до змѣны, взглядно доповненя, приписѣвъ ѣтносячихъ ся до голошеня оповѣдей бракосочитанѣй заключити ся маючихъ по за обрубомъ Угорь.

Въ послѣдствiе рескрипту В. ц. к. Министерства для справъ внутреннихъ зъ 28. Мая 1897 Ч. 10.432 удѣляе ся Высокопреподобнѣй Консistoriи съ покликѣмъ на тутейшѣй рескрипта зъ 27. Марта 1897 Ч. 19.259 и 3. Мая 1897 Ч. 29.993 нѣмецкѣй перевѣдъ того розпорядженя корол. угорск. Министерства справедливости и справъ внутреннихъ зъ 27. Лютого 1897 Ч. 11.435 до вѣдомости и повѣдомленя всѣхъ урядѣвъ парохiяльныхъ Дiецезiи.

K. k. Ministerium des Innern. Zl. 10.432/1897. Abschrift der Uebersetzung einer Verordnung der königlich- ungarischen Minister der Justiz- und des Innern vom 27. Februar 1897, Zl. 11.435/1897, I. M., betreffend die Modification und Ergänzung der Vorschriften über die in Ungarn zu erfolgende Verkündigung (Aufgebot) der ausserhalb Ungarns zu schliessenden Ehen.

Bei Ausserkraftsetzung des 5. Absatzes des §. 2 der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl 7870 I. M. verordnen wir, wie folgt:

1. Wenn ein in Ungarn gemeindezuständiger, ungarischer Staatsbürger (ob Mann oder Weib) in Croatien, Slavonien oder im Auslande mit einem ungarischen Staatsbürger oder einem Ausländer vor einer nach dem Gesetze des Ortes der Eheschliessung zur Vornahme der Eheschliessung zuständigen weltlichen oder confessionellen Behörde die Ehe eingehen will, sind die wegen Verkündigung (Aufgebot) einer solchen Ehe in Ungarn, dem ungarischen Matrikelführer vorzulegenden Dokumente nach Beendigung des Verkündigungsverfahrens in der Urkundensammlung des ungarischen Matrikelführers weder im Originale, noch in Abschrift zurückzubehalten, sondern ist der Matrikelführer verpflichtet, dieselben sammt dem im Punkte 2. erwähnten Aufgebotszeugnisse an die Partei gelangen zu lassen. Auf Ansuchen der Partei muss der Matrikelführer das im Punkte 2. erwähnte Aufgebotszeugnis, wenn die Partei auch dem Punkte 4. entsprochen hat, im Sinne des Punk-

tes 3. in Begleitung eines Berichtes, behufs Ausstellung der Ehebescheinigung dem königlich-ungarischen Justizminister unterbreiten und hievon die Partei unter Rücksendung der vorgelegten Documente verständigen.

2. Die erste Zeile des Textes des Aufgebotszeugnisses, welches über den Vollzug der Verkündigung von einer im Punkte 1. erwähnten Ehe, laut Formular 12. der Justizministerial-Instruction Z. 27.243/95 auszustellen ist, hat der Matrikelführer mit folgenden Worten zu ergänzen: „ausserhalb Ungarns“, so dass die erste Zeile des Textes des Zeugnisses folgenden Wortlaut habe: „die Ehe wollen mit einander schliessen ausserhalb Ungarns“.

3. Der ungarische Staatsbürger (ob Mann oder Weib), welcher auf Grund eines im Sinne des Punktes 2. ausgestellten Aufgebotszeugnisses in Gemässheit des §. 59. G. A. XXXIII vom Jahre 1894, eine Bescheinigung vom königlich-ungarischen Justizminister darüber zu erlangen beabsichtigt, dass gegen seine im Auslande zu schliessende Ehe nach den Gesetzen Ungarns kein Hindernis obwaltet, ist berechtigt, bei dem zur Anordnung des Eheaufgebotes in Ungarn competenten Matrikelführer auch darum anzusuchen dass der Matrikelführer nach Beendigung des Verkündigungsverfahrens das Aufgebotszeugnis sammt den vorgelegten Werthen (Punkt 4) dem königlich-ungarischen Justizminister unterbreite.

4. Im Falle eines solchen Ansuchens unterliegt das an den ungarischen Matrikelführer gerichtete Gesuch oder das über die Bitte verfasste Protokoll, im Sinne des 2-ten Absatzes §. 9. der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl. 7870, einer Gesuchs Stempelgebühr von 50 Kreuzern, nach jedem Bogen und ist zur Bestreitung der für das im Punkte 2. der gegenwärtigen Verordnung, erwähnte Aufgebotszeugnis als Beilage zu entrichtenden Beilagen- Stempelgebühr eine Stempelmarke von 15 Kreuzern vorzulegen. Ausserdem unterliegt die im Sinne des §. 58. G. A. XXXIII vom Jahre 1894 auszustellende Bescheinigung einer Stempelgebühr von 1. Gulden. Einem Gesuche aus dem Auslande kann anstatt von Stempelmarken auch deren Aequivalent in Baarem beigeschlossen werden. Damit den Parteien die Justizministerial-Bescheinigung im Wege der Post nach dem Auslande franco zugestellt werden könne, muss auch das Postporto vorgelegt werden. Innerhalb der Länder der ungarischen Krone kann die Justizministerial-Bescheinigung portofrei den Parteien vom königlich-ungarischen Justizministerium zugesendet werden.

5. Wenn die Partei den Bestimmungen des Punktes 4 der gegenwärtigen Verordnung nicht Genüge geleistet hat, kann der ungarische Matrikelführer die im Punkte 3 erwähnte Bitte nicht erfüllen, sondern er hat die vorgelegten Documente nach Beendigung des Verkündigungs-Verfahrens sammt dem im Sinne des Punktes 2 ausgestellten Aufgebotszeugnisses mit der Verständigung an die Partei zu senden, dass wegen Erlangung der im §. 59 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894, erwähnten Bescheinigung das an den königlich-ungarischen Justizminister zu richtende Gesuch mit dem Aufgebotszeugnisse zu versehen und die im Punkte 4 bezeichneten Stempel- und Postmarken oder deren Aequivalent beizuschliessen sind.

6. Das im Sinne des Punktes 2. der gegenwärtigen Verordnung ausgestellte Aufgebotszeugnis bescheinigt zwar, dass der ungarische Nupturient der in den §. 113 und 147 des G. A. XXXI vom Jahre 1894, begründeten Verpflichtung, wonach die ausserhalb Ungarns zu schliessende Ehe eines ungarischen Staatsbürgers (ob Mann oder Weib) auch in Ungarn aufgeboden werden muss, entsprochen hat, und das erwähnte Aufgebotszeugnis ist auch dazu geeignet, um als Grundlage der im §. 59 des G. A. XXXIII v. J. 1894, bezeichneten Justizministerial-Bescheinigung zu dienen: wenn aber die Eheschliessenden von ihrer ursprünglichen Absicht abweichend, ihre Ehe in Ungarn eingehen wollten, müssen sie bei dem jenigen ungarischen Matrikelführer oder demjenigen anderen ungarischen Civilbeamten (Standesbeamten), vor welchem sie ihre Ehe eingehen wollen, den in Gemässheit des letzten Absatzes des §. 4, und des letzten Absatzes des §. 5. der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl. 7870, etwa nothwendigen Voraussetzungen entsprechen und jedenfalls sämtliche auf ihre abzuschliessende Ehe bezüglichen Documente von Neuem vorlegen; in solchen Fällen müssen die Documente nach Abschluss der Ehe im Originale oder in Abschriften, welche vom betreffenden Matrikelführer, beziehungsweise anderen Civilbeamten (Standesbeamten) zu beglaubigen sind, in der Urkundensammlung des betreffenden ungarischen Matrikelführers, beziehungsweise anderen Civilbeamten (Standesbeamten) aufbewahrt werden. — Wien, am 28. Mai 1897.

При томъ звертае ся увагу на то важне установлене, що документъ, котрй предложено черезъ угорскихъ подданныхъ намѣряющихъ заключити супружество по за границами Угорь, мають бути досланы до вглядныхъ угорскихъ урядовъ метрикальныхъ въ цѣли зарядженя голошена оповѣдей, по убѣдиченю котрыхъ, збстануть зверненій сторонамъ черезъ провадячого метрики, при пересланю посвѣдченя оголошенихъ сповѣдей. Заравомъ зауважае ся, що черезъ то розпоряджене угорского Правительства, приписы Австрійской уставы цивильной въ всѣхъ случаяхъ заключения супружества подлагающихъ той уставѣ, а именно въ котрыхъ розходить ся о голошене оповѣдей и о розрѣшене отъ супружескихъ герешкодъ, не дѣлають жадной змѣны.

Подаючи повысшій розпорядженя до вѣдомости ВЧ. Священства, поручае ся тижъ въ даныхъ случаяхъ точно перестерѣгати.

Отъ Митрополитальной Консисто́ри.

Львѣвъ, дня 12 Жовтня 1897.

Ч. 82.

Ч. 6957. — Въ справѣ вишеуваня въ метрики родженя незаконныхъ дѣтей имени ихъ отца заключенаго супружества.

В. п. к. Намѣстництво зъ 26. Червця 1897 Ч. 52.856 заудѣлило слѣдуюче:

K. k. Ministerium des Innern. Zl. 2884. Wien am 11. Juni 1897. Abschrift eines Erlasses des k. k. Ministeriums des Innern dtto 11. Juni 1897. Zl. 2884. an den k. k. evangelischen Oberkirchenrath A. und H. B. in Wien.

In Erledigung des an das k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht erstatteten und von diesem zur weiteren Veranlassung anher abgetretenen Berichtes vom 28. Februar 1895. Zl. 186 beehrt sich das k. k. Ministerium des Innern, im Einvernehmen mit dem Eingangs genannten Ministerium, dem löblichen k. k. Oberkirchenrathe zur weiteren geeigneten Veranlassung zu eröffnen, dass keine Norm besteht, wonach es unzulässig erschiene, dass ein verheirateter Mann als Vater eines unehelichen Kindes, in die Tauf- (Geburts) Matrik unter den vorgeschriebenen Vorschriften eingetragen werde. Was speziell das Hofkanzleidekret vom 21. Oktober 1813 P. G. p. N. 49 und die mit demselben erlassene Instruktion zur Führung der Geburtsbücher — in beiden erster Absatz — und das Hofkanzleidekret vom 13. Jänner 1814 P. G. S. N. 7. lit. b. anbelangt, so können nach der Absicht und dem Sinne der zitierten Gesetze im Ganzen diese Gesetzesstellen, insoweit in denselben von der Eintragung verheirateter Männer als Väter unehelicher Kinder in die Geburtsmatrik, die Rede ist, nur so verstanden werden, dass eine derartige Eintragung nicht als solche, sondern nur insofern zu verhindern bzw. unstatthaft ist, als sie ohne Wissen und Willen der betreffenden Männer, etwa auf blosses Angeben der Mutter, oder anderer, nicht gehörig legitimirten Personen hin, erfolgen soll.

Eine gegenthellige Annahme würde auch mit der, eine Ausnahme nicht zulassenden materiellrechtlichen Bestimmung des §. 163 a. b. G. B. in einem inneren Widerspruche stehen.

Für die richtige Abschrift: Fromm m. p. Expedit-Director.

Завѣдомляючи о повышѣмъ розпорядженю ВЧ. Священство — поручае ся пѣсля того розпорядженя въ данныхъ случаяхъ точно поступати.

Отъ Митрополитальной Консисто́рии.

Льво́вь, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 83.

Ч. 7659 — Въ справѣ голошеня оповѣдей угорскихъ подданныхъ заключающихъ супружество за границами Угорь.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ 9. Серпня 1897 Ч. 64.234 заудѣлило слѣдующе:

Въ слѣдствіе рескрипту В. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зъ 15. Липня 1897 Ч. 14.906 завѣдомляе ся Высокопреподобна Консисто́рія, що корол. угорске Министерство справедливости звернуло увагу тогожь ц. к. Министерства справъ внутреннихъ бдовую зъ д. 6. Мая 1897 Ч. 20.923

для устороненя возможныхъ сомнѣній, що пѣсля угорского супружеского права (§. §. 27. 36. и 113. угорск. арт. уст. XXXI зъ 1894 р.), котрымъ приписано, що угорскимъ подданнымъ мающимъ замѣръ заключити супружество поза границами Угорь въ случаю слабости грозячої смертю одной стороны изъ нареченыхъ, такожь неугорскимъ подданнымъ вѣсь свободно заключити супружество такожь безъ голошеня оповѣдей на Уграхъ, а взглядно безъ диспензы ѳтъ голошеня оповѣдей. Ц. к. Намѣстництво зауважае, що якъ тое розумѣе ся, ходитъ въ данныхъ случаяхъ о улукшене заключеня супружества, котре то улукшене удѣляе такожь угорске Правительство для своихъ подданныхъ, и що при томъ повстають безъ змѣны и мають бути перестерѣгані вѣсь установленя Австрійского права що до условий и формы заключеня супружества, въ притомности Австрійскихъ органивъ покликаныхъ до вѣнчаня, а въ особенности такожь въ случаяхъ блискои смерти. Ц. к. Намѣстництво удѣляе заравомъ Высокопреподобній Консисто́рии съ покликомъ на гутейшій рескриптъ зъ 2. Липня 1897 Ч. 49.112 надбсланный зацтованнымъ на вступѣ рескриптомъ в. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ, иѣмецкій переводъ розпорядженя корол. угорск. Министерства справедливости зъ 7. Сьчня 1897 Ч. 11, взглядомъ удѣляя диспенсъ ѳтъ голошеня оповѣдей до вѣдомости и завѣдомленя вѣсьхъ урядѳвъ парохіальныхъ въ діецевіи.

K. k. Ministerium des Innern. Zl. 14.906. Abschrift einer Uebersetzung der Verordnung des königl. ung. Ministers des Innern d. dtto 7. Jänner 1897. Zl. 11 über die Dispensation vom Eheaufgebote.

§. 1. Zur Ertheilung der Dispensation vom Eheaufgebote ist der erste Beamte desjenigen Municipiums zuständig, in dessen Amtssprengel der zur Anordnung des Eheaufgebotes berufene Matrikelführer seinen Amtssitz hat. (Justizministerial-Instruction Zl. 27.243|1895 I. M. §. 2). Sind zur Dispensation vom Eheaufgebote die ersten Beamten mehrerer Municipien zuständig, so haben die Eheberber freie Wahl zwischen denselben.

Wenn der erste Beamte des Municipiums das Gesuch um Dispensation abweist, können sich die Erwerber um Dispensation an den Minister des Innern wenden.

§. 2. Beim Ansuchen um Dispensation sind die Geburtszeugnisse beider Eheberber oder diejenigen Documente, welche die Geburtszeugnisse zu ersetzen geeignet sind, ferner jene Schriften vorzulegen, aus welchen hervorgeht, dass zwischen den Eheberbern kein Eehindernis obwaltet. (Justizministerial-Instruction Zl. 27.243|1895 I. M. §. 7).

Schriftstücke, welche in einer dem ersten Beamten des Municipiums überhaupt nicht oder nicht genügend bekannter Sprache verfasst sind, müssen von den Parteien auf eigene Kosten mit beglaubigter ungarischer Uebersetzung versehen werden.

Die Gesuche um Dispensation unterliegen laut Gebührentarifpost 34. einer Stempelgebühr von 50 Kreuzern per Bogen, die Beilagen aber einer Stempelgebühr von 15 Kreuzern per Stück und Bogen.

§. 3. Dispensation kann nur dann ertheilt werden, wenn die Ehemer in eigener Person mündlich, oder in beglaubigter Urkunde erklären, dass nach ihrem besten Wissen zwischen ihnen kein Ehehindernis obwaltet.

Wird die Erklärung in eigener Person mündlich abgegeben, so ist dieselbe zu Protokoll zu nehmen. Das Protokoll ist laut Gebührentarifpost 79 Punkt c. stempelfrei, wenn jedoch in das Protokoll auch die Bitte um Dispensation aufgenommen wird, so unterliegt das Protokoll laut Gebührentarifpost 52 Punkt A. 1. einer Gesuchs — Stempelgebühr von 50 Kreuzern.

Wird die Erklärung schriftlich abgegeben, müssen die bezüglichen Documente durch einen königl. öffentlichen Notar, königl. Bezirksrichter, Oberstuhlrichter, Bürgermeister, durch die Gemeindevorsteherung oder den staatlichen Matrikenführer beglaubigt sein.

§. 4. Die Dispensation kann nur im Falle triftiger Billigkeitsgründe ertheilt werden. Ob solche Umstände vorhanden sind, welche die Ertheilung der Dispensation billig erscheinen lassen, ist nach Massgabe des einzelnen Falles zu beurtheilen.

Stehen der Eheschliessung sonstige Hindernisse entgegen, die mittelst Dispensation behoben werden können, z. B. Eheunmündigkeit, Blutverwandtschaft u. so w. so ist die Dispensation vom Aufgebote erst dann zu gewähren, wenn den Ehemern von diesem sonstigen Hindernisse die Dispensation bereits ertheilt wurde.

§. 5. Die zur Gewährung der Dispensation berufene Behörde ist berechtigt, sowohl das ganze Aufgebot, als auch dessen einzelne Theile, z. B. die Veröffentlichung des Aufgebotes mittelst Zeitung nachzusehen; sie ist weiters auch berechtigt, die Aufgebotsfrist zu verkürzen.

§. 6. Die Dispensation ist taxfrei und laut Gebührentarifpost 34 stempelfrei.

§. 7. Die Dispensation hat ausser der Verfügung über die Dispensation, auch die Aufzählung der auf beide Ehemer bezughabenden wesentlichen Daten, sowie die Bemerkung zu enthalten, dass die Dispensation vom Aufgebote die Ehemer vom Nachweise der übrigen gesetzlichen Erfordernisse der Eheschliessung nicht befreit.

Als zweckmässiges Muster des Dispensationsdecretes kann folgende Formel benützt werden:

„DISPENSATION.

Dem (Name des Bräutigams] geboren am
in, (Religion), wohnhaft in, Be-
schäftigung, Sohn des (Vater des Bräutigams) und der (Mutter
des Bräutigams) und der (Name der Braut)
. geboren am, in, (Religion)
wohnhaft in, etwaige Beschäftigung, Tochter des
(Vater der Braut) und der (Mutter der Braut) ertheile ich

hiemit auf Grund des §. 57 des Gesetzartikels XXXIII vom Jahre 1894 die Dispensation vom Eheaufgebote.

Diese Dispensation befreit die Ehemer nicht vom Nachweise der übrigen gesetzlichen Erfordernisse der Eheschliessung“.

§. 8. Wird die Dispensation ertheilt, hat die zur Dispensation berufene Behörde, falls die Ehemer die im Sinne des §. 57 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 erforderliche Erklärung schriftlich abgegeben haben, die bezügliche Erklärung zurückzubehalten, die übrigen Schriften aber den Parteien auszufolgen. Wird die Dispensation verweigert, erhalten die Ehemer sämtliche Documente zurück.

§. 9. Wenn um Dispensation vom Aufgebote in Ungarn in Betreff einer solchen Ehe angesucht wird, welche von einem in Ungarn gemeindegewöhnlichen ungarischen Staatsangehörigen (ob Mann oder Weib) in Kroatien, Slavonien oder im Auslande geschlossen werden soll, ist nach §. 8 der am 12. Februar 1896, Zl. 7870, I. M. erlassenen Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vorzugehen und sind auch der Absatz 4 des §. 2, ferner §. 4 dieser citirten Verordnung entsprechend anzuwenden.

Auf Bitte der Parteien hat der erste Beamte des Municipiums die ertheilte Dispensation sammt allen Schriften — mit Ausnahme der im §. 57 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 erwähnten und im Archive zurückzubehaltenden Erklärung — sowie sammt den vorgelegten Werthen, dem königl. ung. Justizminister zu unterbreiten und zwar behufs Ausstellung der im Sinne von §. 59 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 darüber auszufolgenden Bescheinigung, dass gegen die Ehe nach den Gesetzen Ungarns kein Hindernis obwaltet. Das Gesuch um die Dispensation oder das über die Bitte aufgenommene Protokoll unterliegt auch in diesem Falle nur einer Stempelgebühr von 50 Kreuzern, ferner jede Beilage, die ertheilte Dispensation mit inbegriffen, einer Beilage — Stempelgebühr von 15 Kreuzern.

Ausserdem entfällt Ein Gulden Stempel auf die im Sinne des §. 59 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 auszustellende Bescheinigung. Einem Gesuche aus dem Auslande kann anstatt von Stempelmarken auch deren Geldwerth beigeschlossen werden. Damit den Parteien die Justizministerial-Bescheinigung sammt den übrigen Schriften im Wege der Post nach dem Auslande franco zugestellt werden könne, ist auch das Post-Porto vorzulegen.

Подаючи повисше розпорядженя В. ц. к. Намѣстництва до вѣдомости ВЧ. Священства — поручає ся въ даныхъ случаяхъ поступати пбеля заудѣленого в. розпорядженя.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 84.

Ч. 7087. — Въ справѣ завѣдомлюваня ц. к. Судовъ о вписахъ метрикальныхъ нешлюбныхъ дѣтей.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ 18. Липня 1897 Ч. 61.524 заудѣлило слѣдующе :

Выс. ц. к. Министерство для справъ внутреннихъ въ porozумѣню съ в. ц. к. Министерствомъ вѣроисп. и проsv. розпорядило рескриптомъ зъ д. 7. Липня 1897 Ч. 38.648/95, щобы о вписахъ метрикальныхъ нешлюбныхъ дѣтей завѣдомляно властивй ц. к. Суды. Завѣдомлена мае послѣдувати въ тыхъ случаяхъ,* если урядъ парохіальный доповнивъ метрикального впису въ власнѣмъ кружѣ дѣйствія, а не тогда коли интервеніовала политична власть. Ц. к. Намѣстництво мае честь упрашати Высокопреподобну Консисторію о выдане порученя урядамъ парохіальнымъ діецазіи, щобы перестерѣгали розпоряджене в. Министерства для справъ внутреннихъ точно.

Повыше в. розпоряджене удѣляе ся ВЧ. Духовенству до точного выповнення.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 85.

Ч. 7771. — Дотычно вписованя въ кварталныхъ вытѣгахъ метрикальныхъ угорскихъ подданныхъ побѣчь мѣсяця ихъ принадлежности на Уграхъ такожь комитату до котрого мѣщевѣсть принадлежитъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ 20. Серпня 1897 Ч. 72.486 заудѣлило слѣдующе :

Выс. ц. к. Министерство для справъ внутреннихъ зарядило рескриптомъ зъ 10. Серпня 1897 Ч. 25.382 въ справѣ предкладаня кварталныхъ вытѣговъ метрикальныхъ относящихъ ся до актѣвъ уродженя, вѣчаній и смерти угорскихъ подданныхъ, щобы въ дотычныхъ метрикальныхъ вытѣгахъ побѣчь мѣсяця принадлежности на Уграхъ, бувъ поименованый по возможности такожь комитатъ въ котрѣмъ мѣщевѣсть принадлежитъ есть положена.

Подаючи повыше розпоряджене до вѣдомости ВЧ. Священства поручае ся тожь точно выповняти.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. Жовтня 1897.

Ч. 86.

Ч. 1118/орд. — О новѣмъ выданю книги Евангелія.

Ставропигійскій Институтъ въ Львѣвъ выдавъ книгу Евангелія въ великѣмъ форматѣ и великими буквами напечатану. Поручае ся ЧЧ. Брацтвамъ и Комитетамъ церковнымъ, щобы, если заходить потреба справити нову книгу Евангелія, лише тое а не више выдане куповали въ книгарни Ставропигійскій въ Львѣвъ. Цѣна одного брошурованого примѣрника выноситъ 15 злр.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Жовтня 1897.

Ч. 87.

Ч. 9339. — При прошенияхъ о благословеніи церковей належитъ титулъ церкви навести, и не мае ся титулъ самовѣдно змѣнювати.

ВЧ. Парохи и Настоятелѣ деканатѣвъ взывають ся, щобы при прошенияхъ о благословеніи церковей такожь и титулъ дотычної церковей наводили.

Дальше зауважае ся, що им. при такихъ церковяхъ, до котрыхъ дотація або фундація належатъ, титулъ новой церковей муситъ позбстати той самъ, що бувъ старой церковей; понеже дотація и фундація звыкло гласятъ на церковей того титулу. И отпусты, старѣй церковей удѣленй, утратили бы ся, если бы нова церковей иншій титулъ одержала. Вирочѣмъ отпусты тратятъ ся такожь тогда, сли нова церковей выбудуе ся на иншѣмъ мѣсци т. е. въ отдаленю бѣльше нѣжь около 20—30 крокѣвъ бѣт старой.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 22. Жовтня 1897.

Ч. 88.

Ч. 9022. — О выдаваню выказѣвъ родяныхъ для выходцѣвъ до Америки.

Свѣтла ц. к. крава Дирекція скарбу зъ д. 14. Вересня 1897 Ч. 82.588 заудѣлила тутъ слѣдующе :

Das hohe k. k. Finanz-Ministerium hat mit dem Erlasse vom 7. August 1896 Zl. 13.342 anher eröffnet, dass die Verzeichnisse der Familienmitglieder, welche von Pfarrämtern für Auswanderer nach Amerika ausgestellt werden, falls dieselben weder eine Beziehung auf die Matrikalbücher, noch genaue Daten über die Geburts-Tauf- Trauungs- oder Sterbefälle enthalten, unter die Bestimmung der T. P. 73 oder 95 G: g. nicht subsumirt werden können.

Dieselben unterliegen vielmehr der in der T. P. 116 a bb, G. G. festgesetzten fixen Gebühr pr. 50 kr. von einem jeden Bogen.

Ниевон беehrt man sich das hochwürdige Consistorium unter Anschluss eines lithografierten Exemplares eines solchen Verzeichnisses (Probe-exemplar) mit der Einladung in Kenntniss zu setzen, die unterstehenden Pfarrämter entsprechend zu belehren.

Verzeichniss.

No.	Familien und Taufname	Alters Jahr	Beschäftigung	Verhältniss der Familienmitglieder	Wohnort
1	Josaphat Łyczko	39	Bauer	Altvater	Mosty wielkie
2	Barbara Łyczko	37	"	Gattin	Bezirk
3	Andreas Łyczko	13	"	Sohn	Zółkiew
4	Apollonia Łyczko	7	"	Tochter	
5	Maria Łyczko	9	"	Tochter	
6	Anna Łyczko	5	"	Tochter	
7	Anastazyja Łyczko	3	"	Tochter	
8	Agatha Łyczko	1½	"	Tochter	

Pfarramt

(L. S.) N. N. Pfarrer.

Тое подае ся ВЧ. Духовенству до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 21. Жовтня 1897.

Ч. 89.

Ч. 9526. — Въ справѣ чимъ скоршого збрана и надѣлана текущихъ датковъ и залеглостей къ фонду вдовичо-сирот.

Незабавомъ станемо укѣнци року, а прѣмы фонда Архїепархїяльного вдов.-сирот. съ кѣнцемъ третого сегорѣчного квартала заледво выносятъ 14.300 зр. а. в., т. в. цифру, котра естъ ино бѣльшою половиною того, чого потреба, абы можъ выстарчити на звычайный дотеперь оборотъ статутный цѣлости вѣсхъ приходѣвъ. Ачей не знайде ся никто, котрый бы погадати хотѣвъ, о зменшеню и такъ невеликой квоты, въ запомоги роздаваемой, а лучше и скорше пожеланымъ було бы рѣкрѣчно побѣльшати тую цифру запомоги.

Вывають ся протое такъ ВЧ. Уряды декаи. якъ такожь и самъ пчт. Кляръ Архїепархїяльный, щобы поскорили конечно съ складанемъ и збранемъ и текущихъ и залеглыхъ датковъ звычайныхъ и надзвычайныхъ къ фонду, а тымъ уможливили побѣльшене сегорѣчного дохода.

Збранїй грошъ належитъ непременно найдальше до дня 25. Студня с. р. понадылати въ Консисторию, такъ якъ по правилу съ д. 31. Студня с. р. заключаютъ ся касовї рахунки, ведля котрыхъ такожь мусить бути звычайна за р. 1897 запомога означена.

Отъ Митрополитального Ординарїята.

Львѣвъ дня 26. Жовтня 1897.

Ч. 90.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митропол. Консистория розписуе на конкурсъ слѣдующї парохїи:

а) пѣдо днємъ 9. Жовтня 1897 съ речинцемъ до дня 4. Студня 1897:

Ч. 8912. Рудно съ прилучеными Рѣсна руска, Рѣсна польска, Зимновѣдка, Сегнѣвка, Богданѣвка, Бѣлогорще и Зимновѣда, деканата Львѣвско-загородского, надана приватного.

Ч. 8913. Фалишь съ прилученою Станькѣвъ, деканата Стрыйского, надана приватного;

б) пѣдо днємъ 14. Жовтня 1897 съ речинцемъ до дня 9. Студня 1897:

Ч. 9100. Качанѣвка, деканата Скалатского, надана приватного.

Отъ Митрополитальной Консистории.

II.

Ч. 8467. — Розписує ся на конкурсѣ посада гр. к. катихита при 5-класовѣй школѣ народно́й въ Залѣщикахъ.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Залѣщикахъ розписала подъ д. 11. Вересня с. р. ч. 1044 конкурсѣ въ цѣли замѣщеня сталои посады гр. кат. катихита при 5-класовѣй школѣ мужескѣй въ Залѣщикахъ съ рѣчною платою 450 зр. и 10% додатку на помешкане и съ обовязкомъ удѣлюваня науки религій въ другихъ школахъ публичныхъ тамже до числа годинъ уставою приписаныхъ. Тои посады не можна занимати рѣвночасно съ посадою душпаствырскою. Убѣгателѣ мають свои поданя внести до высше сказаной ц. к. Рады школьной посредствомъ своєї непосредной настоятельной власти найдальше до 17. Листопада с. р.

Тов подає ся Всч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. Жовтня 1897.

III.

Ч. 9344. — Розписує ся на конкурсѣ посада гр. кат. катихита при выдѣловѣй школѣ мужескѣй въ Станиславѣ.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Станиславѣ обвѣщає подъ д. 25 Вересня с. р. Ч. 1304 конкурсѣ въ цѣли сталои замѣщеня посады гр. катихита при мужескѣй школѣ выдѣловѣй съ прилученемъ 4-класовой школы им. Чацкого въ Станиславѣ съ рѣчною платою 880 зр.

Убѣгающіи о тую посаду священники мають свои належито удокументовані поданя въ приписаный способъ внести до ц. к. окружной Рады школьной въ Станиславѣ найдальше до дня 24. Листопада с. р.

Тов подає ся Всч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 21. Жовтня 1897.

IV.

Ч. 9605. — Розписує ся конкурсѣ на посаду гр. к. катихита при 5-класовѣй школѣ мужескѣй въ Пѣдгайцахъ.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Пѣдгайцахъ обвѣщає подъ д. 29. Вересня 1897 Ч. 1070 конкурсѣ на посаду гр. кат. катихита при 5-класовѣй школѣ мужескѣй въ Пѣдгайцахъ съ обовязкомъ удѣляня науки религій такожь въ 5-класовѣй школѣ женскѣй тамже. До тои посады привязана есть плата IV. класы по мысли 11. арт. уст. въ дня 5. Мая 1896. Убѣгати ся о ню могутъ священники мірскіи або еромонахи. Просьбы належито удокументованіи надежити вносити посредствомъ настоятельной власти до ц. к. окружной Рады школьной въ Пѣдгайцахъ въ речинци до дня 2. Студня с. р.

Тов подає ся Всч. Клиру Архієпархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 28. Жовтня 1897.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

а) Завѣдательства получили ОО.:

- Ч. 6615. Іосифъ Дяковъ, сотр. Городка, въ Рѣвнѣ,
 Ч. 6804. Андрей Одѣжинскій, завѣд. Руды дек. Буского, въ Дмитровѣ,
 Ч. 6988. Теодоръ Сахно, експон. сотр. въ Ушиѣ ад Сасбвѣ, въ Рудѣ дек. Буского,
 Ч. 6989. Антоній Копертинскій, сотр. Зарваницѣ, въ Баворовѣ,
 Ч. 7448. Петръ Бзерскій, сотр. Глещавы, тамже,
 Ч. 7763. Григорій Кармалита, завѣд. Пѣдгайчикѣ, въ Боршовѣ,
 Ч. 7789. Евгений Витошинскій, сотр. Баворова, въ Гнявляхъ вел.,
 Ч. 7799. Теофиль Комыстянскій, завѣд. Збаража, въ Зарубинцахъ,
 Ч. 8154. Михайлъ Формь, завѣд. Ярычева, въ Волшовци,
 Ч. 8182. Юстивъ Ралько, еромонахъ Ч. св. В. В., въ Голубицѣ,
 Ч. 8484. Александръ Джулянский, завѣд. Руды дек. Стрыйского, въ Фальши.

б) Сотрудничества получили ОО.:

- Ч. 6450. Филипъ Свергунъ, новопост. пресв., вт. Денисовѣ,
 Ч. 6806. Григорій Городницкій, сотр. Дмитрова, въ Серетцѣ,
 Ч. 6925. Изидоръ Копертинскій, 2-ій сотр. Зарваницѣ, 1-е сотр. тамже,
 Ч. 6889. Іосифъ Романюкъ, новопост. пресв., експон. сотр. въ Ушиѣ ад Сасбвѣ,
 Ч. 7080. Іосифъ Коменда, новопост. пресв., въ Страдчи,
 Ч. Михайлъ Сивеньскій, сотр. Страдча, въ Островѣ Ходор. дек.,
 Ч. 7729. Ярославъ Мандычевскій, завѣд. Мозолѣвки, 2-е сотр. въ Зарваницѣ,
 Ч. 7789. Іосифъ Рейтаровскій, завѣд. Гнялицѣ вел., въ Кошлякахъ,

- Ч. 8174. Александръ Чубатый, сотр. Мышковичъ, 2-е сотр. въ Бережанахъ,
Ч. 8564. Емиліанъ Гаврышо, завѣд. Сяневѣдска выжи., експон. сотруди. въ Бубничи
ad Тшебъ.

Введени 00.:

- Ч. 6933. Онизимъ Ювчинскій яко парохъ Выбудова,
Ч. 6935. Филилъ Свергувъ въ сотр. Денисова,
Ч. 7411. Іосифъ Романюкъ въ експон. сотр. въ Ушиѣ ad Сасбѣвъ,
Ч. 7506. Андрей Одѣжинскій въ завѣд. Дмитрова,
Ч. 7580. Теодоръ Сахро въ завѣд. Руды,
Ч. 7633. Іосифъ Дякѣвъ въ завѣд. Рѣвнои,
Ч. 7657. Петръ Свѣрскій въ завѣд. Глещавы,
Ч. 7866. Григорій Городничій въ сотр. Серетца,
Ч. 8161. Теофилъ Копытанскій въ завѣд. Зарубинець,
Ч. 8192. Яковъ Краснопера яко парохъ Подгайчакъ,
Ч. 8527. Іосафъ Коменда въ сотр. Страдча,
Ч. 8726. Юстинъ Ралько въ завѣд. Голубиць.

Увѣльненій 00.:

- Ч. 7385. Іоаннъ Королюкъ бѣгъ сотр. Острова,
Ч. 7410. Теодоръ Сахро бѣгъ експон. сотр. въ Ушиѣ ad Сасбѣвъ,
Ч. 7502. Іосифъ Дякѣвъ бѣгъ сотр. въ Городку,
Ч. 7580. Андрей Одѣжинскій бѣгъ завѣд. Руды дек. Буского,
Ч. 8160. Теофилъ Копытанскій бѣгъ завѣд. Збаража,
Ч. 8161. Александръ Заячковскій яко парохъ Зарубинець,
Ч. 8525. Михайлъ Сивенскій бѣгъ сотр. Страдча,
Ч. 8764. Николай Садовскій бѣгъ сотр. въ Бережанахъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 6221. на Руду дек. Стрыйского въ тернѣ: 1. Емиліанъ Левчикій, 2. Петръ Чекалюкъ, 3. Петръ Яцциня, — а въ списѣ: Максимиліанъ Артымовичъ, Володиміръ Сабатъ, Константинъ Петрушевичъ и Александръ Джуляньскій;
Ч. 6688. на Мозолѣвку, въ тернѣ: 1. Николай Яновичъ, 1. Володиміръ Богачевскій, 3. Василій Томовичъ, — а въ списѣ: Изидоръ Копертинскій;
Ч. 6809. на Ярычѣвъ въ тернѣ: 1. Іоаннъ Черепашанскій, 2. Айталь Биликевичъ, 3. Александръ Юрикъ, — а въ списѣ: Юліанъ Дорожинскій, Теофилъ Яворовскій, Тимотей Кульчицкій, Діонизій Свистунъ, Михайлъ Форысь, Володиміръ Ганицкій, Николай Левчикій, Корнелій Бачинскій, Адамъ Марковскій и Ярославъ Янкевичъ;
Ч. 7219. на Маркову: 1. Володиміръ Богачевскій, 2. Михайлъ Форысь и 3. Михайлъ Щуровскій;
Ч. 7220. на Протесы: 1. Николай Лубѣнецкій, 2. Михайлъ Щуровскій и 3. Александръ Ротко;
Ч. 7791. на Рогачинъ: Корнелій Лотоцкій самъ одинъ;
Ч. 7792. на Пѣйло: 1. Крылъ Теодоръ Пюрко, 2. Евстахій Клосевичъ и 3. Александръ Танчаковскій;
Ч. 7793. на Помораны въ тернѣ: 1. Мелетій Даеровичъ, 2. Николай Яновичъ, 3. Іоаннъ Гургалъ, — а въ списѣ: Емиліанъ Дольничій, Александръ Даниловичъ, Іоаннъ Степанѣвъ, Димитрій Скелковичъ и Евстахій Нижанковскій;

- Ч. 8000. на Цевѣвъ въ тернѣ: 1. Григорій Концевичъ, 2. Антоній Сосенко, 3. Григорій Дычковскій, — а въ списѣ: Евгенийъ Свистунъ;
Ч. 8173. на Черепинъ: Кароль Бутринскій самъ одинъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 5915. Амвросій Полянскій на Любѣиць,
Ч. 6498. Евгенийъ Шухевичъ на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
Ч. 6590. Даміанъ Лопатинскій на Должанку,
Ч. 6801. Андрей Дольничій на Подгѣрць,
Ч. 6802. Василій Томовичъ на Мозолѣвку,
Ч. 7097. Іоаннъ Насадскій на Ладанць,
Ч. 7114. Теофилъ Яворовскій на Ярычѣвъ,
Ч. 7461. Максимиліанъ Артымовичъ на Руду дек. Стрыйского,
Ч. 7651. Михайлъ Щуровскій на Маркову,
Ч. 7790. Хризантъ Колянковскій на Долянъ,
Ч. „ Іосифъ Охримовичъ на Велдѣжъ,
Ч. 7794. Теодозій Стрѣцкій на Сяневѣдско выжне.

Вставлено ся до В. Президіи ц. к. Намѣстництва взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 7915. Амвросія Полянського на Лубѣиць,
Ч. 6498. Евгения Шухевича на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
Ч. 6801. Андрея Дольничкого на Подгѣрць,
Ч. 6802. Василія Томовича на Мозолѣвку,
Ч. 7097. Іоанна Насальского на Ладанць,
Ч. 7114. Теофила Яворовского на Ярычѣвъ,
Ч. 7461. Максимиліана Артымовича на Руду дек. Стрыйского,
Ч. 7651. Михайла Щуровского на Маркову,
Ч. 7738. Евгения Витошньского на Гвилицъ вел.
Ч. 7790. Хризанта Колянковского на Долянъ,
Ч. „ Іосифа Охримовича на Велдѣжъ,
Ч. 7794. Теодозія Стрѣцкого на Сяневѣдско выжне.

В. Президія ц. к. Намѣстництва соглашає ся на канон. институцію 00.:

- Ч. 6529. Іоанна Глодзиньского на Руду дек. Буского,
Ч. 6889. Теодозія Кинасевича на Волкѣвъ,
Ч. 7113. Евгения Шухевича на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
Ч. 7254. Василія Томовича на Мозолѣвку,
Ч. 7255. Даміана Лопатиньского на Должанку,
Ч. 7563. Теофила Яворовского на Ярычѣвъ,
Ч. 7368. Андрея Дольничкого на Подгѣрць,
Ч. 7618. Іоанна Насальского на Ладанць,
Ч. 7897. Максимиліана Артымовича на Руду дек. Стрыйского,
Ч. 8229. Евгения Витошньского на Гвилицъ вел.,
Ч. 8230. Амвросія Полянського на Любѣиць,
Ч. 8398. Хризанта Колянковского на Долянъ,
Ч. „ Іосифа Охримовича на Велдѣжъ,
Ч. 8523. Теодозія Стрѣцкого на Сяневѣдско выжне.

До канон. інституції вбзвані 00.:

- Ч. 6529. Іоаннъ Глодавнський на Руду дек. Буекого,
 Ч. 6889. Теодозій Кивасевич на Волкбѣвѣ,
 Ч. 7113. Евгеній Шухевич на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
 Ч. 7254. Василій Томович на Мозолбвку,
 Ч. 8255. Даміанъ Лонативскій на Должанку,
 Ч. 7368. Андрей Дольницькій на Підгірцѣ,
 Ч. 7563. Теофилъ Яворовскій на Ярычбѣвѣ,
 Ч. 7618. Іоаннъ Насальскій на Ладавцѣ,
 Ч. 7897. Максиміліанъ Артымич на Руду дек. Стрийского,
 Ч. 8229. Евгеній Витошинскій на Гвилицѣ вел.,
 Ч. 8230. Амвросій Полянскій на Любѣвцѣ,
 Ч. 8231. Михайлъ Щуровскій на Маркову,
 Ч. 8398. Хризантъ Колянковскій на Долинѣ,
 Ч. " Іосифъ Охримович на Велдѣжѣ,
 Ч. 8528. Теодозій Строчкій на Синевѣдеко выжне.

Канон. інституцію получили 00.:

- Ч. 6441. Епифаній Роздольскій на Соколбѣвѣ,
 Ч. 7738. Яковъ Краснопера на Підгайчанѣ,
 Ч. 7799. Алексей Заячковскій на Збаражѣ,
 Ч. 8154. Теофилъ Яворовскій на Ярычбѣвѣ,
 Ч. 8390. Теодоръ Кивасевич на Волкбѣвѣ,
 Ч. 8484. Максиміліанъ Артымич на Руду дек. Стрийск.,
 Ч. 8517. Амвросій Полянскій на Любѣвцѣ,
 Ч. 8345. Василій Томович на Мозолбвку,
 Ч. 8628. Теодозій Строчкій на Синевѣдеко выжне.

Декретъ увблненія бѣтъ испита конкурсового парохіяльного на протягъ шести лѣтъ
получивъ 0.:

- Ч. 6553. Хризантъ Колянковскій парохъ Велдѣжа.

Отпусты на всегда получили Церкви (пбсла церковного календаря):

- Ч. орд. 818. пар. Собора П. Б. въ Лони 2. Лютого,
 Ч. орд. 950. пар. св. Прор. Іліа въ Шоломыѣ 20. Липня,
 " " " кавлиця Богоавленія Г. въ Шоломыѣ 20. Липня и 8. Вересня,
 " " " фил. Усѣкновенія св. І. Крест. въ Старбмѣ сель 29. Серпня.

Престоль упривилсованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

- Ч. орд. 790. фил. Усѣкновенія св. Іоанна Крест. въ Старбмѣ сель.
 Ч. 5424. пар. Рождества П. Б. въ Ражневѣ,
 Ч. 6032. пар. Успенія П. Б. въ Пѣсочнбѣ,
 " " фил. св. Безребр. Космы и Даміяна въ Черниця,
 Ч. 6088. пар. Воведенія П. Б. въ Чижиковѣ.

Брацтва найсв. Таинъ збстали канонно установлені при церквахъ:

- Ч. 5264. пар. Успенія П. Б. въ Добростанахъ,
 Ч. 5450. пар. Рождества Хр. въ Вѣтовѣ,
 Ч. 5659. пар. св. Іоанна Богослово въ Перевбаци,
 " " фил. св. ВМ. Дмитрія въ Слобдцѣ,
 Ч. 6776. пар. св. Муч. Параскевы въ Студѣвцѣ,
 " " фил. Покрова П. Б. въ Бобнѣвѣ,
 Ч. орд. 1097. пар. Успенія П. Б. въ Славуку.

Брацтва тверезости збстали канонно установлені при церквахъ:

- Ч. 5393. пар. Воведенія П. Б. въ Чижиковѣ,
 Ч. 5658. пар. св. Іоанна Богослово въ Перевбаци,
 " " фил. св. ВМ. Дмитрія въ Слобдцѣ,
 Ч. 6816. пар. пресв. Тройцѣ въ Шилахъ,
 Ч. 7084. пар. св. Муч. Параскевы въ Молодвичу,
 Ч. 8447. пар. Успенія П. Б. въ Славуку.

Ч. 9424. — Выказъ всѣхъ жертвъ вплынувшихъ бѣтъ І. Липня до 30. Ве-
ресня 1897 до канцеляріи Митр. Консисторіи:

а) на потреби Святѣйшого Отца:

Дня 8/8 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан. 3 ар. 40 кр.

б) на грббъ Христовый въ Палестинѣ:

Дня 8/8 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан. 2 ар. 02 кр.
 " 7/9 ВЧ. Урядъ парох. въ Долгбмѣ (дек. Кал.) 2 " 20 "

в) на церковь св. Іоакима въ Римѣ:

Дня 26/7 ВЧ. Урядъ парох. въ Хмельвцѣ 10 ар. — кр.
 " 8/8 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан. 2 " 35 "

г) на церковь въ Патрахъ коло затоки Лепантской:

Дня 8/8 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан. 1 ар. — кр.

д) на институтъ св. Іосафата:

Дня 7/8 ВЧ. Теревовельскій Урядъ декан. 2 ар. 60 кр.
 " 7/9 Преосвященный Епископъ Станиславбвскій Юліанъ Куиловскій 400 " "

е) на катол. мисіи въ Азіи и Африцѣ:

Дня 17/6 ВЧ. Урядъ парох. Вишенцѣ вел. — ар. 70 кр.

ж) на Товариство св. Апост. Павла:

Дня 6/8 ВЧ. Урядъ парох. въ Чижиковѣ 1 зр. — кр.
 „ 23/9 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій — „ 50 „

з) на Товариство св. Апост. Петра:

Дня 6/8 ВЧ. Урядъ парох. въ Чижиковѣ 3 зр. — кр.

і) для Служебницъ Пресв. Дѣвы Маріи въ Жужели:

Дня 23/9 ВПр. О. Пралатъ Кобыляньскій — зр. 50 кр.

и) на дѣль притулку для ветеранѣвъ инвалидѣвъ:

Дня 8/8 ВЧ. Тербовельскій Урядъ декап. 4 зр. 90 кр.

Некрологія.

Ч. 6638. О. Антоній Одѣжнѣвскій, парохъ Дмитрова, померъ дня 9. Липня 1897;
 Ч. 7339. О. Іоаннъ Билиньскій, парохъ Баворова, померъ дня 9. Серпня 1897;
 Ч. 7447. О. Антоній Сзекскій, парохъ Глещавы, померъ дня 11. Серпня 1897;
 Ч. 8291. О. Евгений Дуткевичъ, парохъ Рудна, померъ дня 14. Вересня 1897.

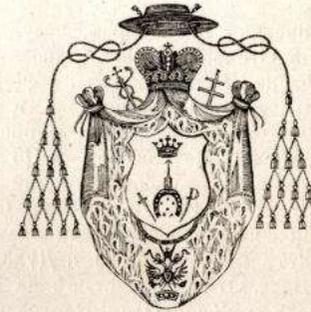
Души ихъ поручають ся молитвамъ ВЧ. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Листопада 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльній
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 18. Листопада 1897.

Ч. XV.

Ч. 91.

Ч. 1206/орд. — Въ справѣ 50-лѣтнего Юбилея вступленія на Престолъ Найсвѣтѣйшого нашего Монарха Францѣшка Іосифа I. и дарованія свободы або знесенія паньщины.

На собранію приготовавчѣмъ до Синоду дѣцезального дня 22-о Червця с. р. рѣшили Всч. Отци взяти провѣдъ въ торжественнѣмъ обходѣ черезъ рускій народъ 50-лѣтнего Юбилея вступленія на Престолъ Найсвѣтѣйшого нашего Цѣсаря и Короля Францѣшка Іосифа I. и дарованія свободы або знесенія паньщины. Въ тѣй цѣли ухваляли Всч. Отци, котрѣ уважали себе яко комитетъ обширный, избрати комитетъ стислѣйшій изъ 20 священникѣвъ о скѣлько можна Львѣвскихъ съ прибранемъ кѣлькохъ изъ Львѣвскихъ мірянъ, котрый бы справами сихъ двохъ юбилейныхъ торжествъ занявъ ся и въ порозумѣню съ Всч. Духовенствомъ цѣлою Архіепархіи до тыхъ торжествъ все приготовивъ и способъ празднованія опредѣливъ. Въ мысль сего рѣшенія завязавъ ся комитетъ пѣдъ Нашимъ предѣдательствомъ, до котрого яко члены належатъ Впреподобній и Всечестивѣйшій Отци: Андрей Бѣлецкій, Левъ Туркевичъ, Антоній Петрушевичъ, Александръ Бачинскій, Мартинъ Пакѣжъ, Емилианъ Билиньскій, Теодоръ Пурко, Д-ръ Іосифъ Делькевичъ, Теофилъ Павликѣвъ, Д-ръ Іосифъ Левицкій, Д-ръ Іосифъ Комарницкій, Д-ръ Іоаннъ Бартошевскій, Адольфъ Василевскій, Алексей Торонскій, Д-ръ Гавриилъ Крыжановскій, Онуфрій Ленкій, Евгений Гузаръ, Стефанъ Юрикъ, Петръ Крыпакевичъ, Діонизій Дорожинскій; — дальше изъ мірянъ Вповажній Па-

нове: Д-ръ Исидоръ Шараневичъ ц. к. проф. всеучилища, Іоаннъ Левицкій ц. к. радця шкѣльный, Д-ръ Стефанъ Федакъ адвокатъ, Д-ръ Даміянъ Савчакъ посолъ соймовый и членъ Выдѣлу кравого, Д-ръ Емилианъ Савицкій ц. к. професоръ гимн., Сильвестеръ Гаврышкевичъ ц. к. радця будѣвництва при ц. к. Намѣстництвѣ, Теодоръ Марынякъ ц. к. професоръ техники, Андрей Кобѣльничъ кравецъ и Василь Васѣка слюсарь. — По своимъ уконституованю будутъ выбраны два подкомитеты выконавчій, одинъ для обходу 50-лѣтнего Юбилея вступленя на Престолъ Ёго Величества Францішка Іосифа І, а другій для обходу дарованя свободы або внесена паньщины. Пѣдставою обрадъ тыхъ комитетѣвъ будутъ предложена Всч. Духовенства Архіепархіальнаго. Въ тѣй цѣли мають Всеч. Отци душпаствѣръ на найблишѣмъ соборчику справы тѣ вяти подѣ обраду, а Всеч. Отци Настоятелѣ деканатѣвъ предложать мнѣнія Всч. Духовенства Митроп. Консистеріи, котра заудѣлитъ тѣ же дотычному комитетови до розваги и остаточнаго рѣшеня.

Митроп. Ординаріатъ має повну мадѣю, що Всечест. Духовенство тыми такъ важными справами широ займе ся и покаже, що Русины не дадутъ ся выпередити другимъ народамъ Австрійской державы въ оказаню свои вѣрности, любви и вѣдчности къ Найяснѣйшому нашему Монарѣ за тѣ премногій добродѣйства якихъ дѣвали ѣтъ ѣтцѣвскои опѣки такъ Ёго якъ и Ёго попередникѣвъ и предѣвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 8. Листопада 1897.

Ч. 92.

Ч. 1253/орд. — Въ справѣ маючого ся ѣтбути Синоду діецеазальнаго.

Сими днями зѣстали розѣсланій грамоты управняючій до участи въ Синодѣ діецеазальнѣмъ, котрый має ся ѣтбути 7., 8. и 9. Студня (п. ст.) с. р. Кто бы уважавъ що зѣ титуду своего достоинства есть управненнымъ брати участь въ Синодѣ діецеазальнѣмъ, а выше згаданой грамоты не отримавъ, має по ню зголосити ся до Митроп. Ординаріату. Въ часѣ Синоду будутъ замѣсцевій члени мати умѣщене по части въ комнатахъ Дому пресвитеріальнаго, по части въ гр. к. духовнѣй Семинаріи.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 17. Листопада 1897.

Ч. 93.

Ч. 7728. — Дотычно предлагана метрикъ смерти подданныхъ Бельгій.

Выс. ц. к. Намѣстництво зѣ 24. Серпня 1897 Ч. 71.179 заудѣлило туть слѣдуюче :

Пѣсля рескрипту в. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зѣ 4. Серпня 1897 Ч. 23.882 спостережено, що политичній краєвій власти предлагаютъ дуже рѣдко Министерству метрики смерти подданныхъ Бельгій. Такъ пред-

ложено ѣтъ 1885 до 1897 року загално 2 метрики того рода. Того обстоятельство зневолно догадувати ся, що министеріальне розпоряджене зѣ д. 5. Червця 1871 р. Ч. 53 У. Д. д. и рескриптъ в. Министерства справъ внутреннихъ зѣ д. 5. Червця 1871 Ч. 2411 интимованный Высокопреподоб. Консистеріи подѣ д. 22. Червця 1871 Ч. 25.695 попали въ непамять. Ц. к. Намѣстництво упрашае протѣ Высокопреп. Консистерію пригадати урядамъ парохіальнымъ рѣшеня заключеній въ розпорядженю зѣ 22. Червця 1871 Ч. 25.695 и поручити тымъ же, чтобы на будучиность перестерѣгали стисло тѣ постановленя.

Повыше рѣшене в. ц. к. Намѣстництва подае ся до вѣдомости и точнаго выповненя.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 2. Листопада 1897.

Ч. 94.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Ч. 10.026 — Розписуе ся на конкурсѣ посада гр. к. катихита при 5-класовѣй школѣ женскѣй въ Рогатынѣ.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Рогатынѣ розписала подѣ д. 11. Вересня 1897 Ч. 1406 конкурсѣ въ цѣли сталого замѣщеня посады гр. кат. катихита при 5-класовѣй школѣ женскѣй въ Рогатынѣ съ рѣчною платою 450 зр. и 10% додаткомъ на помешкане въ рѣчній квотѣ 45 зр. — Убѣгаючій ся о тую посаду священники мають свои належито удокументованій поданя внести до ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Рогатынѣ найдалше до дня 15. Студня 1897.

Того подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Листопада 1897.

II.

Ч. 10.026.—Розписуютъ ся на конкурсѣ посады гр. кат. катихитѣвъ при выдѣловѣй школѣ мужескѣй и при 6-ти класовѣй школѣ мужескѣй въ Коломыи.

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Коломыи розписала подѣ д. 18. Жовтня 1897 Ч. 2676 конкурсѣ въ цѣли замѣщеня сталого слѣдуючихъ посадъ гр. кат. катихитѣвъ въ Коломыи :

а) посады гр. кат. катихита при выдѣловѣй школѣ мужескѣй съ рѣчною платою 800 зр. и 10% додаткомъ на помешкане въ рѣчній квотѣ 80 зр.

б) посады гр. кат. катихита при школѣ 6-класовѣй мужеской съ рѣчною платою 700 зр. и 10%, додаткомъ на помешкане въ рѣчной квотѣ 70 зр. Убѣгающіе ся о ти посады священники мають дотычній належито удокументованій поданія внести посредствомъ своихъ настоятельныхъ властей до ц. к. окружной Рады школьной въ Коломыи найдалше до дня 15. Студня 1897.

Тое подае ся ВЧ. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Листопада 1897.

III.

Ч. 10.026. — Розписуе ся на конкурсъ посада гр. кат. катихита при школѣ выдѣловѣй мужеской въ Перемышли.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Перемышли обвѣщае подѣ д. 12. Вересня 1897 Ч. 1502 конкурсъ въ цѣли сталога замѣщеня посады гр. кат. катихита при 3-класовѣй школѣ выдѣловѣй мужеской и злученѣй съ нею 4-класовѣй школѣ народнѣй въ Перемышли съ рѣчною платою 800 зр. и додаткомъ на помешкане въ сумѣ 80 зр. рѣчно и обовязкомъ удѣлюваня науки религіи по мысли приписовѣ §. 1. уставы зѣ дня 1. Студня 1889 (В. з. кр. Ч. 71), евентуально посады катихита котрой будь школы народной съ платою въ рѣчной квотѣ 700 зр. и додаткомъ на помешкане въ сумѣ 70 зр. рѣчно и обовязкомъ учити религіи по мысли приписовѣ §. 1. уставы зѣ дня 1. Студня 1889, если бы така посада опорожнила ся по поводу замѣщеня посады при школѣ выдѣловѣй. — Убѣгателѣ мають свои удокументованій поданія посредствомъ свои настоятельной власти внести до ц. к. окружной Рады школьной въ Перемышли найпознѣйше до 8. Студня 1897.

Тое подае ся Веч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

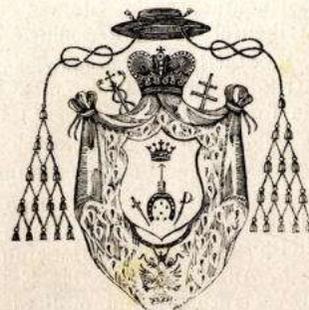
Львѣвъ, дня 11. Листопада 1897.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. Листопада 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльній

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 1. Студня 1897.

Ч. XVI.

Ч. 95.

Ч. 8407. — Въ справѣ благословенія супружествъ католикѣвъ обр. гр. кат. заключившихъ цивильне супружество поза границама Австрійской державы.

Выс. ц. к. Намѣстництво зѣ д. 11. Вересня 1897 Ч. 75.637 заудѣлило туть слѣдующе :

Abschrift eines Erlasses des k. k. Ministeriums des Innern v. 18. August 1897 Zl. 3831 an die k. k. Statthaltereien in Brünn. — Mit Beziehung auf den Bericht vom 29. Jänner 1897 Zl. 3436 betreffend die Matrikulierung der zuerst in Ungarn vor dem Standesamte, dann in Olmütz vor dem Rabbiner geschlossenen Ehe Aron Kohn-Adelheid Lichnowsky, wird der k. k. Statthaltereien im Einvernehmen mit dem k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht Nachstehendes eröffnet:

Nachdem nachgewiesener Massen Aron Kohn und Adelheid Lichnowsky am 19. December 1895 in Pressburg für den staatlichen Bereich bereits getraut worden waren, konnte es sich bei dem am 25. December desselben Jahres vor dem Rabbiner in Olmütz vorgenommenen Trauungsacte, lediglich um einen religiösen Akt handeln, welcher in der österreichischen Trauungsmatrik mit fortlaufender Nummer nicht eingetragen werden darf, wie denn auch der für den staatlichen Bereich gültige Trauungsschein nicht

von dem israelitischen Matrikenführer in Olmütz, sondern allein von dem königlich-ungarischen Matrikenführer in Pressburg ausgestellt werden kann.

Demnach wird die k. k. Statthalterei angewiesen, in der Trauungsmatrik des israelitischen Matrikenbezirkes in Olmütz bei der Eintragung der in Rede stehenden Ehe die fortlaufende Reihenzahl löschen zu lassen.

Im Übrigen obwaltet gegen die Vornahme der religiösen Trauung nach bereits in Ungarn erfolgter standesämtlicher Trauung keinerlei Anstand.

In den Bestätigungen, welche über derartige religiöse Trauungsakte ausgestellt werden, ist jedoch ausdrücklich zu bemerken, wo und wann die standesämtliche Trauung in Ungarn bereits stattgefunden hat. — Für die richtige Abschrift. Wien, am 18. August 1897. Der Expedit-Director im k. k. Ministerium des Innern. In Vertretung: Siumpfoll m. p. k. k. Official.

Подає ся повысшій 6твнсь до в6домости ВЧ. Священства на п6дстав6 розпоряджена Выс. ц. к. Министерства справ6 внутреннихъ з6 18. Серпня 1897 Ч. 3831 въ ц6ли перестер6гана въ аналогичныхъ случаяхъ при благо-словенію супружества католикамъ гр. к. обряду, заключившимъ цивильне су-пружество за границу Австрійской державы.

6тъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Льв6въ, дня 18. Листопада 1897.

Ч. 96.

Ч. 1229/орд. — Въ справ6 эмиграціи до Бразиліи.

Высока Президія ц. к. Нам6стництва зауд6лила Митроп. Консисто́ріи п6дъ д. 7. Листопада с. р. Ч. 10.908 сл6дующе донесене:

П6сля урядовыхъ в6стей правительство станове Са-о Паульо заключило въ Серпню 1897 р. съ фирмами А. Фіорита и Сп. и Иосе Антонио дос Сан-тосъ умову, въ насл6докъ котрой т6 фирмы обовязали ся въ протягу трехъ л6тъ спровадити до стану Са-о Паульо 60.000 осадник6въ.

Перша з6 згаданныхъ фирмъ з6обовязала ся повышеною умовою достар-чити 10.000 Австрійц6въ з6 Тироля, Стирїи, Гориціи, Каринтіи, Истрии и з6 Галичины. Выходц6 мають бути безъ вынатуку селяне, а будутъ ужити до прац6 въ плантаціяхъ кавы, въ котрыхъ дотеперь мурины працювали, а галицкїи выходц6 въбороняли ся р6шучо принимати занятя.

Належитъ ся обовязати, що выходц6 силом6ць будутъ 6тдаванї до прац6 въ плантаціяхъ.

Обд6люване галицкихъ выходц6въ державными колонїями, чого они такъ дуже бажають, ест6 зовс6мъ выключене, тому що правительство не ест6 при-готоване на такую колонизацію и понехало загално въ посл6днихъ часахъ поселена колонист6въ на становыхъ колонїяхъ.

Понеже за недотримане умовы черезъ фирму А. Фіорита и Сп. стипу-льовано значну грошеву кару, фирма тая черезъ своихъ агент6въ ужне безъ сумн6ву вс6лякихъ средств6, абы додержати з6обовязань и розвине усиленно агитацію за выходствомъ до Са-о Паульо.

Згадана фирма стоить въ т6сн6йшихъ 6тносилахъ з6 генуеньскимъ ко-рабельнымъ товариствомъ „La Ligure brasiliana“ и „La Ligure americana“, котре заступає въ Бразилїи, а котрыхъ агентомъ на Австрію ест6 ославлен-ный Антонїй Герголетъ въ Генуи.

Товариство „La Ligure brasiliana“ має установити въ Генуи агенцію, що съ повышеною справою здає ся въ звязи стояти.

Наколи дасть ся предвид6ти, що агенты эмиграціи начнутъ зновъ уви-вати ся по краю, а выходство до Са-о Паульо з6 взгляду на грозяче при-ходцямъ заняте въ плантаціяхъ кавы ест6 навпрость погубне, упрашаю Вы-сокопреподобну гр. кат. Консисто́рію, чтобы при помощи п6двладного душа-стырства зволила селянъ передъ тымъ перестерегти.

Препоручає ся ВЧ. Душпастьрямъ повыше донесене в6рнымъ оголо-сити, пояснити и представити имъ той оплаканный станъ выселенц6въ такъ, якъ тоє въ „Душпастьри“ 6тъ очевидца въ в6рн6мъ представленю описано, и зав6звати ихъ, чтобы ся фалшивыми 6б6тнїцями безсов6стныхъ агент6въ и ихъ орудїи не дали заманити, но чтобы имъ послуху не давали и такъ 6тъ нехибною загибели ухоронити ся старали.

6тъ Митрополитального Ординаріята.

Льв6въ, дня 18. Листопада 1897.

Ч. 97.

Ч. 10.481. — Въ справ6 загалныхъ збор6въ Товариства св. Ап. Павла.

На прошене Выд6лу Товариства св. Ап. Павла подає ся до в6домости ВЧ. Духовенства, що загалнї зборы того Товариства 6тбудутъ ся дня 9. н. ст. Студня 1897, т. е. въ Четверъ о год. 3-6й по полудни въ гр. кат. ду-ховн6й Семинаріи Льв6век6й.

Порядокъ буде сл6дующїй:

- 1) о год. 8-6й Богослужене въ Церкв6 Архикатедральн6й;
- 2) 6ткрыте збор6въ черезъ предс6дателя Товариства;
- 3) справоздане секретаря з6 д6яльности Выд6лу за часъ 6тъ посл6днихъ загалныхъ збор6въ до теперь;
- 4) справоздане касїера за той часъ;
- 5) выб6ръ нового Выд6лу Товариства;
- 6) внесена член6въ.

6тъ Митрополитального Ординаріята.

Льв6въ, дня 29. Листопада 1897.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

а) *Завѣдательства получили ОО.:*

- Ч. 8867. Володимиръ Ганицкій, парохъ Новошинъ, въ Рудифъ,
 Ч. 8922. Александръ Любѣнецкій, був. завѣд. Любѣнецъ, въ Новошинахъ,
 Ч. 9047. Онуфрій Чубатый, сотр. Острова, въ Должанцѣ,
 Ч. 9098. Евстахій Нижанковский, завѣд. Должанки, въ Качановцѣ,
 Ч. 9100. Василій Пилипчукъ, сотр. Ивачова, въ Чепеляхъ,
 Ч. 9306. Корнилій Яцыкевичъ, сотр. Побужавъ, въ Хащованю,
 Ч. 9466. Николай Винницкій, сотр. Галича, въ Заваловѣ.

б) *Сотрудничества получили ОО.:*

- Ч. 9258. Петръ Петриця, був. завѣд. Волкова, въ Долинѣ,
 Ч. 9261. Левъ Селѣньскій, сотр. Заладова, експон. сотр. въ Ушнѣ ad Сасбѣ,
 Ч. 9306. Юліанъ Барановскій, сотр. Завалова, въ Побужанахъ,
 Ч. 9307. Михаиль Раковскій, сотр. Пустомытъ, въ Николаевѣ,
 Ч. 9414. Казимиръ Савицкій, сотр. Незнанова, въ Пустомытахъ,
 Ч. 9552. Іосифъ Романюкъ, експон. сотр. Ушнѣ, въ Галичи,
 Ч. 9578. Леонтій Спринъ, сотр. Борокъ вел., въ Островѣ (Тарн. дек.).

Митроп. Консисторія вставила ся до Выс. ц. к. Намѣстництва:а) *о заповогу зъ фонда религ. для ОО.:*

- Ч. 6529. Айтала Билинкевича пароха Знесѣня,
 Ч. 6676. Іоанна Нарольского пароха Пустомытъ.

б) *о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудничбвъ:*

- Ч. 6645. въ Незнановѣ,
 Ч. 6714. въ Денисовѣ,
 Ч. 7238. въ Божиковѣ,
 Ч. 7540. въ Мѣзуни,
 Ч. 7568. въ Козовѣй,
 Ч. 7656. въ Печевѣй,
 Ч. 7995. въ Побужанахъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисторію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и проsv. асигновало плату зъ фонда религ. для приват. сотрудничбвъ:

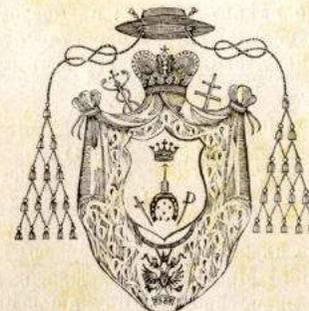
Ч. 6620. въ Зеленѣй	на 1 рѣкъ,
Ч. 6730. въ Серетци	" " "
Ч. 7362. въ Дерновѣ	" " "
Ч. 7363. въ Станиславчику	" " "
Ч. 7529. въ Прошовѣй	" " "

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Студня 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 17. Студня 1897.

Ч. XVII.

Ч. 98

Ч. 1329/орд. — Соборіе Пастыреке Посланіе Австрійского Епископату по поводу 60. лѣтнего священничаго Юбилея Святѣйшого нашего Отца Папы Льва XIII.

Возлюбленій во Христв Господь Вирій!

Въ протягу десяти послѣднихъ лѣтъ стоить католицке христіанство вже третій разъ передъ краснымъ родиннымъ торжествомъ. Заповѣдаючи передъ десяти лѣтами обхѣдъ 50. лѣтнего священничаго Юбилея Святѣйшого нашего Отца Льва XIII. просили мы и напоминали Васъ, умоляти небесного Пастыря Церкви о ласкаве помножене дней жизни своего земского Заступника, щобы Церковь въ бурливыхъ часахъ Ёго мудрымъ проводомъ и Ёго любезною опѣкою еще довше тѣшити ся могла. Богъ принявъ милостиво молитвы своихъ вѣрныхъ. Передъ пяти лѣтами мѣгъ католицкій свѣтъ обходити 50. лѣтний Епископскій Юбилей Святѣйшого Отца, и велика була тогда радѣсть Ёго вѣрныхъ та вдячныхъ дѣтей. А теперь стоимо передъ новымъ торжествомъ спѣльного нашего Отца, передъ Ёго діамантовымъ священничимъ Юбилемъ по скѣнченѣмъ 60-ѣмъ роцѣмъ Ёго священства — дуже то рѣдке торжество въ житю священника!

Высокодостойный Ювильятъ постарѣвъ ся вправдѣ що до лѣтъ, но въ прочѣмъ позбавъ такимъ, якимъ бувъ передъ десяти лѣтами. Не постарѣвъ

ся его духъ; тутъ вѣкъ не вдѣявъ ничего: съ неаломаною силою духа стоитъ Онъ передъ нами, якъ прежде, и не переставъ бути для своихъ любезнымъ Отцемъ, для заблудшихъ бачнымъ пастыремъ, а для цѣлон людскости забороломъ правды и мира.

Провидѣніе Боже, которого судьбы убожати учить насъ исторія царей и народѣвъ заряджае чудесно, премудро и всемилостиво, що въ часахъ горячої борбы и великого заколоту чувать довго очи тыхъ, котрі выбрані суть провѣдниками народѣвъ. Якжежъ сердечно дякуемо мы для того Господеви, що дороге житє нашего возлюбленого Цѣсаря въ тыхъ бурливыхъ часахъ держитъ всеильною десницею своєю, и якъ горячо умоляемъ мы для нашего Найяснѣйшого Монарха еще много щастливыхъ лѣтъ для блага его народѣвъ. Рѣвно милостиво якъ съ нашою свѣтскою ѳтчиною поступивъ Богъ и съ нашою духовною ѳтчиною, съ нашою св. Церквою. Якъ було вже передъ десяти лѣтами загальнымъ пересвѣдченемъ, що зъ продовженя жизни слабого старця, которого Богъ поставивъ ва свѣчнику своєї Церкви, заключати належитъ на неизслѣдимы судьбы Провидѣнія, такъ пересвѣдчене то утвердило ся теперъ еще болше. И въ самѣй рѣчи, хотъ нашъ слабый смертнй очи не могутъ проникнути облакѣвъ, якими Провидѣніе Боже покрывае свои дороги, то все таки пробиваеь часами черезъ тую таемничу заслону якийсь проблескъ та каже намъ догадовати ся цѣлей того Провидѣнія. А того дознаемъ тажежъ коли глянемъ на высокостойного Ювилята на престолѣ св. Петра.

Такожъ и Церковь терпитъ черезъ сильнй забуреня умѣвъ, черезъ неустанный подвиги и порывы, чтобы скинути зъ себе тѣ узы, якѣ божа и людска власть наложила каждому поодинокому чоловікови для блага цѣлости, и чтобы впровадити въ дѣло ложне евангеліе о независимости та неограниченѣй свободѣ чоловіка; она терпитъ на тѣмъ бурливѣмъ жаданю миліонѣвъ, що то хотять мати рѣвну участь въ земскихъ добрахъ, такъ нерѣвно роздѣленныхъ. Мы всемо що дня свѣдками ворохобиѣ, котра пробѣгае черезъ цѣлу людскѣсть и си въ горячкѣмъ неспокою удержуе. Новы гадки, дотеперъ незнанй забави, дѣйстнй и мнимй поступы въ пѣзнаню рѣчей и явищъ наоколо насъ, науки и погляды, котрі зрываютъ съ давниною та взбуджають райскй на позбѣ надѣи, заносять ся до варстатѣвъ, на нужденнй пѣдра великихъ мѣсть, якъ и до скромныхъ сельскихъ хатинъ та выкликують сильне забурене умѣвъ. Якъ стоимо на порозѣ нового столѣтя, такъ зближаемъ ся, якъ здае ся, тажежъ и до новой doby, котра въ тяжкѣй борбѣ новый станъ рѣчей сотворити рада бы.

Въ такихъ часахъ потребуе людскѣсть тымъ болше певного проводу, а такий маемъ мы дѣйстно. Найвысшій Пастырь Христіянства, которого поставивъ самъ Христосъ Спаситель пасти овци и агнци, слѣдитъ бачнымъ окомъ за бѣгомъ людскихъ справъ, звертаючи свои очи на всѣ части землѣ, удѣляючи всюды рады и приказы, пригадуючи такъ высоко якъ и низко поставленнымъ ихъ обовязки, подаючи на хибы товариства людского потрѣбный лѣкъ, напоминаючи народы до едности и згоды и запрашаючи

всѣхъ до сдѣльного стада. Чижъ не видимъ мы его и въ послѣднихъ десяти лѣтахъ въ сей способъ чиннымъ?

Въ своемъ величавѣмъ Соборнѣмъ Посланію о складѣ товариства людского¹⁾ означае Онъ съ неперестигненою быстрою взаимнй обовязки, поставляе съ свѣтлою мудростію границѣ межи обовязками а правами поодинокихъ станѣвъ, напоминае съ апостольскою отвергостію такъ роботодавцѣвъ якъ и робѣтничѣвъ до обовязкѣвъ справедливости, и ставитъ яко щось найвысшого христіянску любовь, котра сама лише одна подае лѣкъ на безчисленй горести, якѣ въ нынѣшнихъ часахъ наброило самолюбство въ товариствѣ людскѣмъ. А слова тѣ нашего Ювилята не прогомѣли надармо; они нашли всюды голоснй ѳгомѣнй, а тысячѣ благословять днесъ Свѣтѣйшого Отца яко миротворця середъ нынѣшнихъ клясовыхъ борбъ. Противъ напраснымъ порывамъ до свободы, якѣ нынѣ запрягують умы, ставитъ Онъ въ другѣмъ своѣмъ Пастырскѣмъ Посланію²⁾ правдиву христіянску свободу, а такъ часто и такъ много надбуживане слово „патріотизмъ“ (народолюбіе) давъ народамъ пѣзнати при свѣтлѣ вѣры въ своѣмъ правдивѣмъ значеню.

Но за правильною будовою товариства людского не спустивъ Онъ зъ ока того, чого потреба до духовной будовы Церкви. Есть то рѣчию его уряду, тую будову, котру распочавъ на земли самъ Спаситель, дальше провадити пѣсля зарысе, якѣй представляе псаломникъ въ прекрасныхъ словахъ: „Ierusalemъ зидаемый ѣкк градъ, ѣмѣже причѣстіе егѣвъ вкѣнѣт“³⁾. Для того накликувавъ онъ народы и народности та напоминавъ ихъ по ѳтцѣвски, чтобы вызули ся зъ блуду, услухали голосу правды та повернули до Христового единого правдивого стада, чтобы, якъ то онъ самъ хотѣвъ, було едине лише стадо и еданный лише пастырь⁴⁾. Для того давъ Онъ тымъ, що мають голосати науку вѣры та выкладати слово Боже, мудру науку и пораду, чтобы держали ся въ далека ѳтъ пустыхъ ученій свѣтвой мудрости а вѣрнымъ подавали здоровый кормъ неуываемого слова Божого⁵⁾. Для того навязавъ Онъ до памяти одного высокозаслуженого Монаха, блаженного Петра Канизія, то неперестигнене поучене о христіянскѣмъ выхованю, котре було тымъ болше на часѣ, що засады такого выхованя въ нашихъ часахъ такъ мало знаютъ ся а еще меньше употребляютъ ся⁶⁾.

Такъ обнимае Св. Отецъ своимъ великимъ сердцемъ и широкимъ поглядомъ цѣлый католицкй свѣтъ; всюду чуваетъ его око; всюду проникае его взрокъ. Нема ни одной области въ житю такъ приватнѣмъ якъ и публичнѣмъ, котрой бы онъ не прояснивъ и свѣтови на разумъ не вложивъ. Цѣлый свѣтъ наслухуе его слѣвъ и зважае на его порады, до чого ни будь они ѳтносили бы ся. Якъ вторнй Мойсей есть Онъ заступникомъ народа передъ

¹⁾ Immortale Dei miserantis opus 1. Nov 1885.

²⁾ Libertas praestantissimum naturae bonum 20. Jun. 1888.

³⁾ Пс. 121. 3.

⁴⁾ Praeclara gratulationis publica testimonia 20. Jun. 1894.

⁵⁾ Lit. encycl. 31. Jul. 1894.

⁶⁾ Militantis Ecclesiae 1. Aug. 1897.

престоломъ царей, свѣдомымъ тогоже проводникомъ черезъ пустыню жизни сеи, и простирае надъ нимъ молячися свои руки, чтобы въ христіанській борбѣ за вѣру доступивъ побѣды.

Однакъ, Возлюбленій во Христѣ, мы можемъ въ тѣмъ короткомъ пастырскѣмъ Посланію, яке по поводу зближающаго ся Юбилея Святѣйшого Отца до Васъ выдаемъ, лише напѣмнути, съ якимъ пожертвованемъ Тойже провадитъ Церковь нашу. Где тѣлько яка будь душевна нужда людемъ доскуляе, где тѣлько грозитъ имъ велике небеспеченство, тамъ подноситъ Онъ свѣй голосъ, чтобы подати пѣльгу и заохоту. Дорогоцѣнными бисерами суть его слова, и неоцѣненой вартости для людскости; для того повинні бы оздобити Ёго въ день Ёго Юбилея бисеры нашої вдячности. Якъ передъ десяти лѣтами украсили мы Ёго честну главу въ вдячній любви золотымъ вѣнцемъ чести, такъ хочемо такожъ въ першій день нового року зновъ возрадовати нашого сѣблного Отца и Найвышого Пастыря Церкви, якъ и дѣлити ся тою радостію, яку на тѣмъ памятникѣ дни цѣла католицка Церковь по тому поводу чувствовати буде. Мы знаемъ чимъ есть для насъ Святѣйшій Отецъ; для того не забуваймо, чимъ мы Ёму бути повинні.

Якъ то зовѣмъ ишою, Возлюбленій во Христѣ, есть чейже въ нашихъ часахъ задача Церкви и еи найвышого проводника. Цѣла земля есть обнята еи наукою, еи управленемъ и еи урядомъ священническимъ. Ажъ до найдалшихъ околицъ заносить она скарбы ласки еи зарядови повѣреній, ани одинъ народъ, нѣ одна народицѣ не есть выключена зъ пѣдъ еи опѣки. И на супротивъ той немѣрної задачи стоять теиже святѣйшій Отецъ безъ средствъ. Все еще не устали досвѣды, якѣ Провидѣне Боже на Святѣйшій Престоль допустило, а позабавленій средствъ, якѣ му почестъ и побожнѣсть минувшихъ лѣтъ для веденя Церкви доставила, видить ся Святѣйшій Отецъ въ наибѣльшѣмъ клопотѣ. Однакъ знаютъ о тѣмъ его дѣти, а они не опустятъ своего Отца. Они не лишать го безъ тыхъ земскихъ средствъ, якѣ до сповненя его високой задачѣ суть колючій. Где знайшовъ бы ся такой патриѣтъ, котрый повздержавъ бы свою руку въ разѣ потреби бѣтчины? А тутъ есть въ потребѣ царство, котрому въ сиравахъ надприродныхъ принадлежить наша душа, а бѣтъ котрого она потягае жите, кормъ и охорону для теперѣшности и вѣчности. Нѣ, Возлюбленій во Христѣ, мы не забудемъ на его тѣсноты. Сынъ Божій основавъ свое царство тутъ на земли своими муками и своею смертію для спасенія людей; мы же обовязані удерживати то царство; обовязані въ вдячности и любви. Памятаймо для того такожъ пѣдъ часъ того третого Юбилея Льва XIII. на той нашъ обовязокъ.

Съ дарами нашої вдячної любви лучѣмъ особливо дары нашої побожности, и благаймо вѣчного, божеского Пастыря Церкви, чтобы вѣрного своего Намѣстника Льва XIII. хоронивъ и въ милости своѣй тои нѣже жите по за границѣ людского обчисленя довго еще чудесно удерживавъ, чтобы въ его дѣлахъ и наукахъ благодатна сила Духа Святого свѣтови явною стала ся.

Для обходу шѣстьдесятьлѣтнего священнического Юбилея Святѣйшого Отца Папы Льва XIII. распоряджаемъ, що слѣдуе:

1. Се Пастырске Посланіе має въ Недѣлю Праотецъ оголосити ся зъ всѣхъ проповѣдальницъ.

2. Въ Навечеріи, отже 31 Студня н. ст. с. р. має то Торжество розпочати ся черезъ подзвѣнне.

3. Въ самъ день Юбилея дня 1 лат. Сѣчня 1898 має:

а) отправити ся торжественна Служба Бога съ „Тебе Бога хвалимъ“:

в) въ проповѣди звернути ся увагу на Юбилей, и

г) зарядити ся складка, котрой сума Ёго Святости яко Юбилейный даръ нашихъ Архієпископъ буде доставлена. По службѣ многолѣтство Ёго Святости.

Дано першой Недѣлѣ Посту передъ Рождествомъ Христовымъ въ р. сп. 1897.

Австрійскі Архієпископы и Епископы.

Повыше Соборне Посланіе Австрійского Епископату подае ся нынѣшнымъ до свѣдомости Всем. Душевности Архієпархіального и до дальшого точного поступленя по мысли точокъ 1—3 умѣщеныхъ на самѣмъ концѣ реченого Посланія.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 14. Студня 1897.

Ч. 99.

Ч. 8365. — Зносить ся отправа Службъ фонда религіяного за „Якова-Людвика“, а въ р. 1898 мають ся вмѣстѣ неи отправлати Литургии рестаціонній.

Яковъ Людвикъ, королевичъ польскій, сынъ короля Иоанна Собѣского, бувъ подтвердивъ грамотою зъ 22. Липня 1735 г. в. Священству въ своихъ добрахъ, а им. во всѣхъ парохіяхъ давныхъ округѣвъ Золочѣвского, Тарнопольского и Жовковскаго, розличній давній привилей и надавъ нові, съ обовязкомъ отправланя шо мѣсяца одной св. Литургии за своихъ предшественниковъ и за себе. На пѣдставѣ тои грамоты взяло давнѣйше выс. Правительство Литургии за него въ дуже великомъ числѣ до Службъ фонда религіяного.

Но Митроп. Ординаріятъ зносить теперъ тую отправу, зъ слѣдующихъ двоухъ причинъ:

1) Найшла ся теперъ друга грамота тогоже Якова-Людвика зъ 12. Марта 1736, отже несповна въ рѣкъ по тамтѣй выдана и до актѣвъ судовыхъ внесена, котра бѣтликуюе всѣ нові привилей, тамтою первою грамотою наданій. А навѣтъ, хоть бы зъ якоишъ причины тая друга грамота неважна была, то такой, якъ видить ся, тамта перва грамота не войшла въ жите и вже задавила ся; позаякъ на завѣзане въ Вѣдомостяхъ ч. 55 (ст. 107), вправдѣ изъ кѣльвохъ парохій донесено тутъ якись слѣды о дотычній фундаціи Якова-Людвика — но изъ жадной парохіи не донесено нѣчо певного о тѣмъ. И врештѣ

2) будь-щобудь вглядомъ важности первой грамоты, всегда отправа тая не належить до фонда религійнаго, але въ даномъ разѣ належала бы до дотычныхъ парохій.

Всѣ отже Душпастырѣ, котрымъ доси були придѣлені зъ фонда религійнаго Литургій за „Якова-Людвика, королевича польского“, мають надале вже залишити отправу тую; а въ р. 1898 мають вмѣсто неї отправити въ тѣмъ самомъ числѣ читаній Литургій на интенцію всѣхъ въ Архіепархіи по конецъ 1896 р. зайшовшихъ рестацій Службъ фонда религійнаго, тїи Литургій въ звичный способъ въ протоколъ записати, и выказы заразъ по скѣнченій отправи а найдалше до тыжня по скѣнченіомъ роцѣ, черезъ ВЧ. Урядъ декан. тутъ надѣслати.

Розумѣе ся, що если въ якій парохіи окрѣмъ Литургій Якова-Людвика суть назначені такожъ які инші Литургій, то тїи послѣдній мають всегда такъ якъ доси отправляти ся, и лише замѣсть Литургій Якова-Людвика мають отправити ся въ тѣмъ самомъ числѣ Литургій рестаційній пѣсля повышого означеня.

Зъ причины сего загальнаго поповненя рестацій могутъ вже залишити ся тїи поповненя, котрї сего року особно деякимъ Священникамъ на р. 1898 и дальше приписані зѣстали; и они мають надале ино придѣлену щорочну илькѣсть Службъ фонда религійнаго отправляти.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. Студня 1897.

Ч. 100.

Ч. 10 668. — Вглядомъ додатку: „пѣсля обовязку фундаціи“ до интенцій Службъ фонда религійнаго.

Вглядомъ приписаного въ Вѣдомостяхъ 1897 ч. 75 (ст. 145.) додатку до интенцій Службъ фонда религійнаго: „пѣсля о обовязку фундаціи“, поставлено на однімъ сборчику деканальномъ вопросъ: Чи той додатокъ есть такожъ потрібный при точно означеныхъ интенціяхъ литургійныхъ за поименованыхъ помершихъ?

На тоє заявляє ся, що ажъ до нового упорядкованя Службъ фонда религійнаго и порозсыланя новыхъ Листѣвъ литургійныхъ (що вѣроятно наступитъ на р. 1899) належить стосовно до выше цитованого розпорядженя въ Вѣдомостяхъ, до всѣхъ интенцій тыхъ же Литургій прилучати повысшій додатокъ: „пѣсля обовязку фундаціи“; хоть бы въ Листахъ особы, за котрї має ся правити, були цѣлкомъ выразно и поименно наведені. Вынятокъ мѣгъ бы бути лишь тогда, если межі особами за котрї має ся правити, суть такі, котрї жаднымъ способомъ не могутъ бути фундаторами дотычной фундаціи (и. пр. „за душѣ въ чистилищи“); но и тогда повысшій додатокъ есть добрый и рѣчь цѣлкомъ певну творить.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. Студня 1897.

Ч. 101.

Ч. 10.715. — Взывають ся ВЧ. Уряды декан. до загоданя впрость Всесв. Епископскимъ Консистеріямъ выказа свящ. вдѣвъ и сирѣтъ тамошнихъ Епархіи

Пригадуючи ВЧ. Урядамъ декан. обовязокъ предлаганя выказѣвъ вдѣвъ и сирѣтъ по священникахъ зъ иншихъ Епархіи, перебуваючихъ въ тут. Архі-діецевіи, поручае ся предложити тїи выказы до вглядныхъ Всесв. Епископскихъ Консистерій найдалше до дня 24. Студня 1897.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. Студня 1897.

Ч. 102.

Ч. 1338/орд — Оголошує ся речинець ку рукополаганю въ Пресвитеры.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначає ся речинець на день 12. Лютого и. ст. 1898, въ котрѣмъ то дни желаючи приняти тую св. Тайну о 8. годинѣ рано въ церквѣ архикатедральной службы Божои выслуhati а по тѣй же въ Митроп. Ординаріятѣ особисто явити ся мають. Въ цѣли узысканя принатія до Дому пресвитеріального обовязані кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординаріята *въ непереступномъ речинци до дня 7. Лютого и. ст. 1898* включно посредствомъ дотычного Уряду деканального и заосмотрити тїи поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

- 1) Свѣдоцтвомъ правственности и поведеня выставленнымъ черезъ вглядный Урядъ деканальный въ запечатаній ковертѣ.
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.
- 3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня,
- 4) Урядовымъ посвѣдченямъ отъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану войскового, або що ему прислугує уваглядненя §. 25. закона о общій краввѣй оборонѣ.

Примѣчає ся, що лише тїи кандидаты ку посвященю припущені будуть, котрї при попереднімъ испытѣ ку тому успособлеными окажутъ ся.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Студня 1897.

Ч. 103.

Обвѣщеня конкурсові:

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 2. Студня 1897 съ речинцемъ до дня 3. Лютого 1898 слѣдующій парохій:

Ч. 10.539. Глещавѣ, деканата Теревовельского, наданя приватного;

Презенты получили 00.:

- Ч. 8821. Николай Любневский на Протесы,
 Ч. 9444. Кароль Бутринский на Черешня,
 Ч. 10.447. Дмитрий Склекович на Поморьяны,
 Ч. 10.646. Стефанъ Крыжановский на Лихохору.

Митроп. Консисто́рія вставила́сь до В. Президіи ц. к. Намѣстництва дотычно удѣлена канон. институціи 00.:

- Ч. 8681. Григорію Концевичу на Цевѣвъ,
 Ч. 8821. Николаю Любневскому на Протесы,
 Ч. 9444. Каролію Бутринскому на Черешня,
 Ч. 10.447. Дмитрію Склековичу на Поморьяны.

В. Президія ц. к. Намѣстництва соглашае́сь на удѣлене канон. институціи 00.:

- Ч. 9805. Николаю Любневскому на Протесы,
 Ч. 10.087. Григорію Концевичу на Цевѣвъ,
 Ч. 10.250. Каролію Бутринскому на Черешня.

До канон. институціи вѣзваніи 00.:

- Ч. 9805. Николай Любневский на Протесы на м. Мартъ 1898,
 Ч. 10.087. Григорію Концевичу на Цевѣвъ на м. Мартъ 1898,
 Ч. 10.253. Кароль Бутринский на Черешня.

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 9783. Евгений Витошнянский на Гнилицъ вел.,
 Ч. 10.524. Кароль Бутринский на Черешня.

Декретъ увольненія отъ испыта конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получили 00.:

- Ч. 8660. Модестъ Держко парохъ Галичанова,
 Ч. 8946. Іосифъ Ганкевич парохъ Красного,
 Ч. 9395. Іона Пелехатый парохъ Нуша,
 Ч. 9771. Володиміръ Брылявский парохъ Гряды.

Испытъ конкурсовый парохіальный выдержали 00.

- Ч. 8918. Климентій Базилевич, Іоаннъ Божейко, Володиміръ Була, Николай Ванницкій, Володиміръ Герасимовичъ, Іоаннъ Иванчукъ, Дмитрій Іосифовичъ, Павелъ Кудрикъ, Теодоръ Кузьмѣвъ, Михайлъ Мосора, Лука Побоярскій, Николай Садовскій и Изидоръ Свистунъ.

Св. Ап. Престоль удѣливъ диспенсу отъ брака каноничного вѣку ку рукополаганю слѣдующимъ укнченнымъ богословамъ:

- Ч. 816 орд. Савину Дурбаку отъ брака 18 мѣсяцѣвъ,
 Ч. 917 орд. Едварду Косановскому отъ брака 17 мѣсяцѣвъ,
 Ч. 997 орд. Юліану Дыкому отъ брака 9 мѣсяцѣвъ,
 Ч. 1245 орд. Іоанну Брыковичу отъ брака 18 мѣсяцѣвъ.

Митроп. Консисто́рія вставила́сь до Выс. ц. к. Намѣстництва:

а) о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 8878. въ Стрѣлкахъ,
 Ч. 8884. въ Доброводахъ,
 Ч. 9483. въ Сѣльци Беньковѣ,
 Ч. 9601. въ Долинѣ,
 Ч. 9676. въ Сушиѣ.

б) о заимогу зъ фонда религ. для 00.:

- Ч. 1108 орд. Николая Олексія пароха Поршны.
 Ч. 9321 Іосифа Нижанковского пароха Дѣдушиць вел.

Выс. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисто́рію, що Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и просв. асигновало плату зъ фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 8886. въ Ляховичахъ подорожн. на 2 роки
 Ч. 8988. въ Олѣвѣ на 1 рѣкъ,
 Ч. 9598. въ Дубковцахъ на 1 рѣкъ,
 Ч. 9599. въ Стрывцѣ на 1 рѣкъ.
 Ч. 9560. въ Кобыловолокахъ на 1 рѣкъ.

Власть binandi одержали 00.:

- Ч. 10.222. Парохъ и Сотрудникъ въ Яричовѣ до конца Листопада 1898,
 Ч. 10.387. Парохъ и Сотрудникъ въ Струсовѣ до конца Студія 1898,

Грамоты на благословеніе церквей выдано:

- Ч. 8566. пар. Преображенія Г. въ Ясеневцѣ,
 Ч. 9000. пар. Рождества П. Б. въ Лишци горьшій,
 Ч. 9215. пар. св. Арх. Михайла въ Неслуховѣ,
 Ч. 9257. пар. Рождества П. Б. въ Балучинѣ,
 Ч. 9326. пар. св. Мат. Параскевы въ Козарѣ,
 Ч. 9774. пар. св. ВМ. Дмитрія въ Явчу,
 Ч. орд. 1247. пар. Перенесенія мощій св. О. Николая въ Глещавѣ,
 Ч. 10.647. пар. св. О. Николая въ Дубѣ,
 Ч. 10.783. пар. Рождества Хр. въ Букачовцахъ.

Вставлено́сь до св. Апостольского Престола о отпустъ для церквей:

- Ч. 8965. пар. Рождества Хр. въ Берездѣвцахъ,
 " фил. Покрова П. Б. въ Малеховѣ,
 Ч. 10.276 пар. О. Николая въ Лозинѣ,
 Ч. 10.297. пар. св. Арх. Михайла въ Ходовичахъ,
 " фил. св. О. Николая въ Странцяхъ,
 " " фил. св. Арх. Михайла въ Татарску.

Отпусты на всегда получили церкви (посля церковного календаря):

- Ч. орд. 1174. пар. Рождества Хр. въ Берездѣвцахъ 29. Черв. и 14 Вер.,
 " " " фил. Покрова П. Б. въ Малеховѣ 1. Жовт.

- Ч. орд. 1175. пар. Пренесенія мощій св. О. Николая въ Фразѣ 9. Мая,
 фил. св. Муч. Параскевы въ Пѣдбѣрю 28. Жовт.,
 Ч. орд. 1327. пар. св. О. Николая въ Лозинѣ 6. Студ.,
 Ч. орд. 1328. пар. св. Арх. Михаила въ Ходовичахъ 8. Вер. и въ нед. по 8. Лист.
 " " фил. св. О. Николая въ Стриганцяхъ 6. Студ.,
 " " фил. св. Арх. Михаила въ Татарску 8. Лист.

Брацтва найсв. Таинъ збѣтали канонно установленъ при церквахъ:

- Ч. орд. 1105. пар. св. Василя В. въ Черчу,
 Ч. 10.198. пар. Покрова П. Б. въ Пѣдгаичнахъ,
 фил. св. Муч. Параскевы въ Погорѣльцяхъ,
 Ч. 10.223 пар. св. ВМ. Георгія въ Девятникахъ,
 фил. Рождества Хр. въ Ятвигахъ,
 Ч. 10.759. пар. Собора св. І. Крестителя въ Колокодинѣ.

Брацтва тверезости збѣтали канонно установленъ при церквахъ:

- Ч. 9312. пар. Стрѣтенія Г. въ Дѣдушицяхъ великихъ,
 фил. св. Василя В. въ Угольнѣ,
 Ч. 9724. пар. св. О. Николая въ Лозинѣ,
 Ч. 10.475. пар. св. Арх. Михаила въ Рудникахъ.

Некрологія.

- Ч. 9048. Иларіонъ Рейтаровскій, І. Сотрудникъ Успенской церкви въ Львовѣ, померъ
 дня 7. Жовтня 1897;
 Ч. 9895. Іоаннъ Галяровичъ, парохъ Заланова, померъ дня 16. Жовтня 1897;
 Ч. 10.402. Маріанъ Литвинъ, парохъ Бѣбчанъ, померъ дня 19. Листопада 1897.

Души ихъ поручаютъ ся молитвамъ ВЧ. Кляра.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львовъ, дня 17. Студня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

Львовско-Архіепархіяльний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1897.

Выдано дня 31. Студня 1897.

Ч. XVIII.

Ч. 1359/орд.

Ч. 104

СИЛЬВЕСТЕРЪ св. Р.Ц. титулу св. Стефана на холмѣ Целійскѣмъ Кардиналъ **СЕМБРАТОВИЧЪ**

Божію Милостію и св. Апостольского Престола благословеніемъ Митрополитъ Галицій, Архіепископъ Львовскій, Епископъ Каменецій, Его цѣс. и кор. Апост. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рыцарь Ордена желѣзной короны І. клясы, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Вицемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимірии съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и проч. и проч.

Всеуму Всечестному мірекому и монашескому Духовенству и всѣмъ Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Архіепархіи Нашой миръ о Господѣ и наше Архіерейске благословеніе.

Отъ хвилъ, коли рускій провинціальный Соборъ, отбувшій ся во Львовѣ 1891 р., удостоивъ ся ласкавѣйшого одобренія и благословенія св. Апостольского Престола, було щиримъ и горячимъ Нашимъ желаніемъ рѣшеня того же Собора якъ найскорше для добра руско-католицкоу Церкви и народа канонично оповѣстити.

Въ тѣй цѣли заняли ся Мы передовѣмъ тымъ, чтобы тѣ рѣшеня, написанныя въ Римѣ въ латинскомъ языкѣ, перевести на языкъ рускій.

Довершивши при помочи мужбъ Наши до того призванныхъ згаданого переводу и отримавши по выпечатаню тыхъ же постановъ Собора, на Наше прошене, подане посредствомъ Г. Ем. Кард. Префекта св. Собранія о розширеню вѣры въ справахъ обрядбъ восточныхъ, благословеніе Св. Отца до отправления діецеазального Синоду якъ такожь отпущены для участникбъ Синоду и для вѣрныхъ, оповѣстили Мы Посланіемъ зъ д. 17. Серпня с. р. Ч. 970/орд. скликане діецеазального Синоду до Львова при Нашбмъ Архикатедральнбмъ Храмѣ на д. 28, 29, и 30. Вересня с. р.

А чтобы все, що есть потребнымъ до належитого отправления діецеазального Синоду приготовить, а именно, чтобы уложить рѣшеня и постановленя, якъ на Синодѣ мають ся предложити, якъ такожь означити правило и порядокъ дѣйствій Синоду, завѣзвали Мы обѣзникомъ зъ д. 6. Мая с. р. Ч. 289/орд. Вч. Отпоручникбъ Архіепархіального Духовенства до Львова на 1-е загалне збранне такъ зване приготавлиюще на д. 22. Червця с. р. Отправивши того же дня торжественну св. Литургію въ Нашбмъ Архикатедральнбмъ Храмѣ, по молитвахъ о призванне помочи св. Духа, привитали Мы участникбъ приготавлиющого засѣданя збранныхъ въ каплиці Митрополичей палаты короткою промовою, въ котрой выложилисьмо цѣль и потребу діецеазального Синоду.

„Давно отъ насъ ожиданіе постановы“, сказали Мы, якъ въ 1891. р. на Соборѣ провинціалнбмъ ухвалено, мовъ тоє зерно, котре має бути засѣяне на нивѣ духовной Нашой Архидіецеазіи, переслане тому шѣсть лѣтъ до св. Апостольского Престола, неначе до того животворного жерела, очищене, скръплене и готове до сѣйбы, — вернули. А чтобы то зерно въ Нашбй Архидіецеазіи належито засѣяти и чтобы оно всюды съ однаковою любовію и покорію принято збѣтало, порѣшили Мы скликати діецеазальный Синодъ около праздника Всемирного Воздвиженія честнаго и животворящаго Креста, яко знамены преевдикои любови и смиренія Господа нашего Исуса Христа. Но нѣмъ то настушило, вѣзвали Мы Васъ, Всеч. Отцы яко Мужбъ любовію и покорію вооруженныхъ, на се загалне приготавлиюще засѣдане, чтобы черезъ Васъ еще лучше ту рѣлю до сѣйбы приготовить. И се есть цѣль Нашого покликанія Васъ на тоє засѣдане, котре має попередити радѣстне оголошене постановъ Собору провинціального. Витаємо тому Васъ сердечно и упрашаємо, чтобы Вы були Намъ помѣчными и вспомагали Намъ радою своею при нынѣшнихъ расправахъ, а тымъ отвираємо се засѣдане, котре передаемъ пѣдъ Покровъ Преч. Д. Маріи, священномуч. Иосафата, великихъ Апостолбъ нашихъ Кирилла и Методія, рѣвнсапостольныхъ Володиміра и Ольги и св. Борыса и Глѣба князѣвъ рускихъ, чтобы умолили Христа, дабы всѣ христіане стали „едино стадо и единъ пастырь.“ Най духъ мира и любови вселитъ ся въ насъ и най тоє зерно, засѣятись маюче не такъ нами якъ св. Духомъ глубоко въ сердцахъ нашихъ вкоренитъ ся!“

По тыхъ словахъ зложили всѣ присутній на Наше завѣзване обѣтницю на совѣсть священничу, що рѣшеня и всѣ розправы заховаютъ въ тайнѣ.

Опѣсля выбраній и именованій збѣтали урядуючими будучого Синоду діецеазального слѣдуючй Вч. ОО.:

1. Судіями извиненій и жалобъ: Виреп. Андрей Бѣлецкій, Архипресвитеръ Капитулы Митрополичей, Іосифъ Макогонскій, Левъ Шанковскій, Іоаннъ Слюзаръ, Іляріонъ Стеткевичъ.

2. Промоторами Синоду: Алексей Торонскій, Конст. Строцкій, Евгений Гузаръ.

3. Секретарями Синоду: Михайль Мриць, Александеръ Танчаковскій, Діонисій Дорожинскій, Петръ Крипякевичъ.

4. Церемоніаромъ: Мартинъ Пакѣжь, Крылош. собор. Митропол. Капитулы, а помѣчниками: Михайль Яцковскій, Дамянъ Лопатинскій, Іоаннъ Рудовичъ.

5. Богословами и Канонистами: Др. Комарницкій Іосифъ, Дрѣ Бартошевскій Іоаннъ, Дрѣ Левицкій Іосифъ, Дрѣ Крыжановскій Гавриль, Дрѣ Мѣльницкій Іосифъ, Дрѣ Сарницкій Климентій, Дольницкій Изидоръ, Шептицкій Андрей, Юрикъ Стефанъ.

Кромѣ того, заховуючи отъ давна на Синодахъ діецеазальныхъ принятый звычай, выбрали участники засѣданя речникомъ своимъ Всесв. Д-ра Іосифа Левицкого а Д-ра Іоанна Бартошевского его заступникомъ и вложили на нихъ задачу, заступати на Синодѣ Вч. Клиръ Архiepархіальный въ предкладаню и мотивованю всѣхъ его внесень и жаданъ. На Наше предложене порѣшено такожь поручити на Синодѣ діецеазальнбмъ выбѣр слѣдующихъ 18. Впр. ОО. на испытывателѣвъ синодалныхъ: А. Бѣлецкого, Л. Туркевича, А. Петрушевича, А. Бачинского, І. Кобылянського, М. Карачевского, М. Пакѣжа, Е. Билинского, І. Чапельского, Д-ра І. Бартошевского, Д-ра І. Левицкого, Д-ра І. Комарницкого, Д-ра Г. Крыжановского, Д-ра І. Мѣльницкого, А. Торонского, И. Стеткевича, І. Пачовского и Т. Березовского, — на судѣвъ же инстанційныхъ: А. Бѣлецкого, И. Дольницкого, Д-ра Мѣльницкого и Д-ра І. Комарницкого. Вѣзвизи по предложеню и прочитаню постановъ о соборчикахъ деканальныхъ, котры Мы на Синодѣ діецеазальнбмъ порѣшили оповѣстити, благодарственными молитвами закѣчили Мы се загалне приготавлиюще засѣдане.

Понеже оповѣщенный на Вересень Синодъ діецеазальный въ наслѣдокъ Нашой недуги отбути ся не мѣгъ, отложили Мы речинець того же на побѣйше; а коли здорове Наше за помочю и ласкою Всевышного улучшило ся, скликали Мы Синодъ діецеазальный на д. 7, 8, и 9-го Студія с. р. и завѣзвали до участи въ нѣмъ тыхъ, котры пѣсля рѣшенъ Собору провинціального зъ р. 1891 на Синодѣ діецеазальнбмъ присутствовати довжій:

Прибули и участь въ Синодѣ ваяли:

Андрей Бѣлецкій Архипресвитеръ гр. к. Капитулы Митрополичей, Пралатъ домовый Святѣйшого Отца Папы Льва XIII.,

Левъ Туркевичъ Архидіаконъ Капитулы гр. к. Митроп., Пралатъ домов. Г. Св. Льва XIII. П. Р., Ректоръ гр. к. генеральной Семинаріи Львовской.

Антоній Петрушевич Пралатъ Кустошь гр. к. Митр. Капитулы,
 Іосифъ Кобыляньскій, Пралатъ Схолястикъ гр. к. Митропол. Капитулы,
 Александръ Бачиньскій Пралатъ домов. Ё. Св. Льва XIII. П. Р.,
 Канцлеръ гр. к. Митроп. Капитулы,
 Михаилъ Карачевскій Крылошанинъ гр. к. Митроп. Капитулы,
 Мартинъ Павѣжь Пралатъ тайный капелянъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р.,
 Крылошанинъ гр. к. Митропол. Капитулы,
 Емиліанъ Вилиньскій Крылошанинъ гр. кат. Митропол. Капитулы,
 Теодоръ Пюрко Крылошанинъ гр. к. Митроп. Капитулы,
 Іоаннъ Чапельскій Крылошанинъ гр. к. Митропол. Капитулы,
 Д-ръ Іосифъ Левицкій поч. Крылошанинъ Митроп. Капитулы, Про-
 фесоръ рел. въ ц. к. П. гимназіи Львѣвскій,
 Д-ръ Теофіл Сембратовичъ поч. Крылошанинъ Митр. Капит., парохъ
 въ Вѣднѣ при церквѣ св. Варвары,
 Д-ръ Іосифъ Комарницкій поч. Крылошанинъ Митроп. Капит., Про-
 фесоръ Богословія на ц. к. всеучилищи Львѣвскій,
 Д-ръ Іоаннъ Бартошевскій почетн. Крылошанинъ Митроп. Капит., Про-
 фесоръ Богословія на ц. к. всеучилищи Львѣвскій,
 Іосифъ Макогоньскій почетн. Крылош. Митроп. Капит. деканъ Ро-
 гатиньскій,
 Романъ Концевичъ почетн. Крылош. Митроп. Капит., парохъ въ Стани-
 мирѣ,
 Д-ръ Іосифъ Мѣльницкій домовый Пралатъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р.,
 Вицедиректоръ гр. к. дух. Семинаріи Львѣвской,
 Ізидоръ Дольницкій домовый Пралатъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р.,
 Духовникъ гр. кат. дух. Семинаріи Львѣвской,
 Д-ръ Гавріиль Крыжановскій Совѣтникъ и Канцлеръ гр. к. Митроп.
 Консисторіи,
 Алексей Тороньскій Совѣтникъ и Референтъ Митроп. Консисторіи,
 членъ ц. к. Рады шв. краев.,
 Онуфрій Лепкій Совѣтникъ и Референтъ Митроп. Консисторіи, Про-
 фесоръ религ. при ц. к. гимназіи Францъ-Іосифа въ Львовѣ,
 Михаилъ Мриць Совѣтникъ и Референтъ Митроп. Консисторіи, Вице-
 ректоръ дух. Семинаріи Львѣвской,
 Д-ръ Климентій Сарницкій Протоигуменъ Ч. св. В. В., Професоръ
 Богословія на ц. к. всеучилищи Львѣвскій,
 Андрей Шептицкій Игуменъ Монастыря св. Онуфрія въ Львовѣ,
 Мелетій Тибианка Игуменъ Монаст. Преображ. Госп. въ Гошовѣ,
 Доротея Федоринчукъ Игуменъ Монаст. Рожд. св. Іоан. Крест. въ
 Краснопуци,
 Лонгинъ Карновичъ Игуменъ Монаст. св. Онуфрія въ Пѣдгбрцахъ,
 Евгений Громницкій Професоръ религіи при ц. к. гимназіи въ Тарно-
 поли,

Діонисій Дорожиньскій Професоръ религіи при ц. к. академ. гимназ.
 въ Львовѣ,
 Ізидоръ Єзерскій Професоръ рел. при ц. к. гимназ. въ Золочевѣ,
 Петръ Крипякевичъ учитель рел. при ц. к. IV. гимназ. въ Львовѣ,
 Михаилъ Соневицкій Шамбелянъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р., Професоръ
 религ. при ц. к. гимназ. въ Бережанахъ,
 Юліанъ Федусевичъ Професоръ религ. при ц. к. гимназ. въ Стрию,
 Григорій Ярема Професоръ религ. при ц. к. гимназ. въ Бродахъ,
 Яковъ Вацикъ катехитъ при ц. к. семинаріи учит. въ Тарнополи,
 Александръ Стефановичъ катехитъ при ц. к. сем. учит. женск. въ Львовѣ,
 Евгений Гузаръ катехитъ при ц. к. семинар. учит. муж. въ Львовѣ,
 Теодоръ Кордуба деканъ Бережаньскій,
 Іполитъ Штогринъ дек. Бобрецкій,
 Іосифъ Грабовеньскій дек. Болехѣвскій,
 Юліанъ Туркевичъ дек. Бродскій,
 Григорій Словицкій Шамбелянъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р., дек. Бускій,
 Юліанъ Копыстаньскій дек. Галицкій,
 Емиліанъ Пясецкій дек. Городецкій,
 Іларій Гошовскій мѣстодек. Журавеньскій,
 (въ заступствѣ недужого Іосифа Кернякевича, почетн. Крыл. Митр. Кап. и декана)
 Григорій Чубатый дек. Збаражскій,
 Іосифъ Кулицкій мѣстодек. Залозецкій,
 (въ заступствѣ дек. Адама Жуковецкого)
 Евстахій Клоевичъ дек. Зборѣвскій,
 Александръ Чемериньскій Шамб. Ё. Св. Льва XIII. П. Р., дек. Золочѣвскій,
 Николай Рожаньскій дек. Калужскій,
 Александръ Танчаковскій дек. Наравскій,
 Карпъ Винтовякъ дек. Олескій,
 Левъ Левицкій дек. Перегненьскій,
 Іларій Стеткевичъ дек. Пѣдгвацкій,
 Константинъ Строчкій дек. Роздольскій,
 Іоаннъ Слюзаръ дек. Скалатскій,
 Володиміръ Мартинковъ дек. Скольскій,
 Левъ Шанковскій Шамбелянъ Ё. Св. Льва XIII. П. Р. и дек. Стрийскій,
 Іоаннъ Залуцкій дек. Теробовельскій,
 Юліанъ Левицкій дек. Унѣвскій,
 Іеронъ Книщикевичъ дек. Ходорѣвскій,
 Іоаннъ Сохацкій дек. Холоѣвскій,
 Михаилъ Тржесневскій дек. Щирецкій,
 Павелъ Свистунъ зъ Кововой отпоручникъ деканату Бережаньского,
 Іоаннъ Билиневичъ зъ Звенигорода „ „ Бобрецкого,
 Теофилъ Горникевичъ зъ Гошова „ „ Болехѣвского,
 Анатоль Долянскій зъ Бродѣвъ „ „ Бродского,
 Михаилъ Цегельскій зъ Каменья струм. „ „ Буского,
 Іоаннъ Гургула зъ Гановець „ „ Галицкого,

Михайль Кульматичій зъ Городва	отпоруч. дек.	Городецкого,
Теодоръ Величковскій зъ Букачовець	„	Журавеньского,
Адамъ Витвицкій зъ Батькова	„	Залозецкого,
Модестъ Днѣстрянскій зъ Стегниковецъ	„	Збаражского,
Стефанъ Стисловскій зъ Ляцкого вел.	„	Золочѣвского,
Онуфрій Крыницкій зъ Голина	„	Кадушского,
Айталъ Билинкевичъ зъ Знесѣя	„	Львѣвско-городского,
Володимиръ Туркевичъ зъ Грибовичъ	„	Львѣвско-загородского,
Іоаннъ Гарасимовичъ зъ Тура	„	Олеского,
Володиславъ Дорожинскій зъ Мизуна	„	Перегиньского,
Петръ Крайковскій зъ Литвинова	„	Пѣдгаецкого,
Володимиръ Чировскій зъ Бабинцѣвъ дол.	„	Рогатиньского,
Іоаннъ Савюкъ зъ Заболотовецъ	„	Роздольского,
Корнилій Монцѣбовичъ зъ Калагарѣвки	„	Скалатского,
Игнатій Юхновичъ зъ Корчина	„	Скольского,
Василій Залозецкій зъ Гѣрного	„	Стрыйского,
Михайль Ясеницкій зъ Кутковецъ	„	Тарнопольского,
Игнатій Левицкій зъ Сущина	„	Теребовельского,
Андрей Дольницкій зъ Гологѣръ	„	Унѣвского,
Володимиръ Филиповскій зъ Бенъковецъ	„	Ходорѣвского,
Михайль Кордуба зъ Сушна	„	Холовского,
Макс. Струминскій зъ Ставчанъ	„	Щирецкого,
Михайль Яцковскій прѣфектъ дух. Семин. Львѣвской,		
Михайль Демчукъ капелянъ Ѳ. Ем. Преосв. Митрополита,		
Даміанъ Рудатинскій катехитъ шк. выдѣлов. въ Львовѣ,		
Іоаннъ Рудовичъ катехитъ шк. народн. въ Львовѣ.		

Неприсутність свою передъ судьями извиненій и жалобъ оправдали:
Впр. Т. Павликовъ почетн. Крылош. Митр. Капит. и парохъ Ц. Успенія Пр.
Д. М. въ Львовѣ,

А. Василевскій почет. Крылош. Митр. Капит. и парохъ Ц. св. Параскевіи въ Львовѣ,

І. Юзичинскій поч. Крылош. Митр. Капит. и парохъ въ Бориничахъ,

С. Навроцкій Шамбелянъ Ѳ. Св. Льва XIII. П. Р. и деканъ Тарнопольскій,

І. Юркевичъ дек. Львѣвско-загородскій,

Г. Вацикъ зъ Пѣдгаичиъ отпор. дек. Зборѣвского,

В. Борысевичъ зъ Бѣлки „ „ Нараевского,

В. Левицкій Протопатаръ Ѳ. Св. Льва XIII. П. Р. и прокураторъ при Св. Престолахъ для справъ Русинѣвъ Галичины въ Римѣ.

Першого дня т. е. въ Второкъ 7. с. м. о год. 7. рано отслужили Мы въ Митрополичій каплицѣ въ сослуженію Впр. Крылошанъ М. Пакѣжа, Т. Пюрка и І. Чапельского св. Литургію о призваніи помочи св. Духа; на то саме намѣрене отпрививъ Службу Богу въ Нашѣмъ Архикатедр. Храмѣ Впр. А.

Бѣлецкій Архипресвитеръ Митропол. Капитулы въ сослуженію старшихъ священникѣвъ Архидіецеин.

О год. 1/4 10 начало ся.

І. Засѣдане головне.

Отпрививши короткій молебень привитали Мы збранныхъ въ каплицѣ Митрополичій участникѣвъ Синода промовою, въ котрій передовсѣмъ высказали Мы смиренну подяку Г. Богу, що дозволивъ Намъ розпочате на Соборѣ провинціалнѣмъ дѣло теперь до успѣшного кѣнця довести. „Дѣло се“, — сказали Мы, — „буде велике и поважне для славы Бога, для добра нашої св. руско-католицкой Церкви, Кліра и не лишь для морального, но и дочасного добра цѣлого народу руского. Не оправдало ся недовѣре деякихъ „мнимыхъ приятелѣвъ“ нашихъ, котрї въ нашій Уніи и въ Синодѣ видѣли лишь зближене до латинизаціи, бо противно, Соборъ отновивъ пѣдъ многими взглядами блескъ и величавѣсть нашої Церкви, привертаючи многї краснї а залишенї нашї обряды“. Моленіємъ до Преч. Д. Маріи, чтобы приняла пѣдъ свѣй св. Покровъ сей нашъ Соборъ, и до священномуч. Іосафата, чтобы умоливъ Господа Бога о якъ найскорше отворенї Интернату для руской молодежи, закончили Мы Нашу промову и приказали отчитати декретъ о отворенї Синода діецеального, о способѣ житя въ часѣ Синода, о ненарушимости правъ другихъ, о невыдалюваню ся зъ Синоду, и о именованю урядуючихъ на Синодѣ, котрыхъ имена навели Мы выше при засѣданю приготавлиючѣмъ; дальше декреты Собору Тридентского о резиденціи (Зас. VI. гл. 1. и Зас. XXIII. гл. 1. о реформ.) и декретъ о исповѣданю вѣры, почѣмъ Мы и всѣ участники Синоду зложили исповѣдане вѣры, приписане Урбаномъ II. VIII. для Восточныхъ. — По прочитаню декрету Собору Тридент. о испытывателяхъ синодальныхъ (Зас. XXIV. гл. 18. о рефом.) приступили члены Синоду картками до выбору тыхъ же; абсолютно бѣльшѣсть одержали и тымъ самымъ выбранї зѣстали тї, котрыхъ имена Мы выше подали. Вѣкнці отчитавши декретъ Собору Тридент. о судѣяхъ синодальныхъ (Зас. XXV. гл. 10. о реформ.), выбрали Отцы Синоду на судѣвъ инстанційныхъ черезъ авлямацію тыхъ, котрыхъ Мы пѣсля згаданого рѣшеня на засѣданю приготавлиючѣмъ до выбору предложили.

Означивши часть другого засѣданя на 3. год. по полудни, молитвами пѣсля формы и способу на Соборѣ провинціалнѣмъ установленого, закончили Мы о 1/4 12. год. се перше головне засѣдане.

II. Засѣдане

начало ся о 3. год. по полудни молитвами якъ перше засѣдане. Потѣмъ приказали Мы ОО. Секретарямъ отчитувати въ Нашій присутности рѣшеня Собору провинціального зъ р. 1891. Назначивши слѣдующе засѣдане на 1/4 10 рано въ Середу закончили Мы о 5. год. по полудни друге засѣдане въ способѣ выше сказанный.

Въ Середу дня 8. с. м. выслушавши о 7. год. рано въ каплиці св. Литургіи за упокой бл. п. Епископѣвъ и священникѣвъ Митрополичей Архидіецеіи (въ Архикатедр. Храмі въправивъ поминальные Богослужене за тыхъ же Впр. Крылош. М. Пакѣжь), отворили Мы о 1,10 год. молитвами якъ перше

III. Засѣдане

на котрѣмъ ОО. Секретарѣ отчитували дальше постановы Собору провинціального. Подавши 3-у год. по полудни яко часъ слѣдующого засѣданя, о год. 12-тѣй приписанными молитвами закѣнчили Мы се засѣдане.

IV. Засѣдане

зачало ся о год. 3. якъ перше. На тѣмъ засѣданю продолжало ся отчитуване рѣшенъ Собору провинціального до год. 5. п. ополудни, почѣмъ установивши часъ наступующого засѣданя на год. 9. рано въ Четверъ, въ приписанный способъ закрыли Мы передпоследне тое засѣдане.

Третьего дня т. е. въ Четверъ 9-го с. м. були Мы присутніи о год. 7-ѣй рано на св. Службѣ Божій благодарственной въ Митрополичей каплиці; рѣвночасно на тожь намѣрене отслуживъ св. Литургію въ Храмі Архикатедр. Впр. Прал. А. Бачинскій.

О. год. 9. отворили Мы молитвами якъ выше

V. Засѣдане.

По докѣнченю отчитуваня декретѣвъ Собору провинціального вѣзвали Мы нововыбранныхъ испытывателѣвъ синодальныхъ до зложеня присяги и одобрили отъ нихъ присягу, що будуть свѣи урядъ съ найстислѣйшою безотонностью сповнати.

Потѣмъ отчитали Всесв. Д-ръ І. Бартошевскій приписы о соборчикахъ деканальныхъ а Впр. Прал. А. Бачинскій о уживаню колпакѣвъ, котрѣ то приписы вѣстали на тѣмъ Синодѣ приняті. — При тѣмъ назначили Мы, що приписы тѣ выдають ся до слѣдующого Синода діецеазального, котрый має за рѣкъ а найдальше за три роки отбути ся, если въ практицѣ покажутъ ся потребніи якѣ змѣны, то зможуть бути на слѣдующѣмъ Синодѣ введені. „Що же до колпакѣвъ“, сказали Мы, — „то були у насъ двѣ гадки: деякі не хотѣли нѣякого накрытя, боячи ся стягати на себе чягось недоволеня, другі же т. е. бѣльшѣсть Духовенства бажали того вже отъ давна, и сего жадавъ нашъ обрядъ всхѣдній, длятого постановилисьмо, той старинный звичай нашего обряда на ново впровадити и стисло заховати. Мы не повинні теперъ въ сѣмъ дѣлѣ вагаться и на никого не зважати, але пѣдъ совѣстею все тѣ постановы выконувати, котрѣ Синодъ провинціальный порѣшивъ, и котрѣ блескъ нашего обряда такъ пѣдносятъ“.

По тыхъ словахъ Мы и все присутніи участники сего Синода пѣдписали постановы синодальны; а понеже все, що на семъ Синодѣ мало бути адрѣланымъ, при помочи Божій вже до вѣнця допроваждено було а пастырскя печаливѣсть завывала синодальныхъ Отцѣвъ до повѣреного имъ стада, порѣшили Мы сей Синодъ діецеазальный закѣнчити и приказали декретъ о закѣнченю его оголосити. По отчитаню сего декрету попрашали Мы ОО. Синодальныхъ отъ сими словами: „Маємо, возлюбленіи Отцы, постановы, наставленя и упѣнненя, составленіи Соборомъ провинціальнымъ въ р. 1891, и теперѣшнымъ Синодомъ діецеазальнымъ, котрѣ красоту и силу нашего св. обряду на славу Бога, на добро нашего Клира и народу пѣдносятъ, що признали такожъ многіи Кардиналы С. Р. Ц. и все Епископы нашего обряда, котрымъ ухвалы нашего Собору по выпечатаню були выслані. Сими синодальными постановами утворене збѣстало въ нашѣмъ обрядѣ величавѣ тѣло, що вже на першій видъ плѣняе; треба его еще теперъ лишь оживити, животворного духа въ него влити. А духа того удѣлить Вч. Духовенство взагалѣ тѣлу сему тѣмъ, що до тыхъ постановъ стисло застосуе ся и совѣтно буде ихъ выповнати; а тѣмъ чиномъ впровадитъ всюду ту однообразнѣсть, яка въ нашѣмъ обрядѣ есть доконче потрібна. Въ частности же влѣють сему синодальному организмови духа Вч. Настоятелѣ деканатѣвъ тѣмъ, що своимъ примѣромъ въ точнѣмъ выповненю тыхъ постановъ будутъ предводити, якъ такожъ надѣ стислымъ захованемъ тыхъ же будутъ чувати. Мы, знаючи, що Вч. Духовенство, есть одушевленное для своего св. званя, чого доказомъ були свѣтлыи обходы ювилею соединеня нашего Церкви съ св. Апостольскимъ Престоломъ а въ слѣдъ за тѣмъ численнй мисіи по цѣломъ краю, уврѣней всемо, що духъ той не упаде, но противно, буде що разъ то бѣльше змагати ся и пѣднести ся. А такъ поступаючи, буде можна осягнути тѣ поважніи и спасительніи цѣлы, якѣ мали на оцѣ згадані оба Синоды т. е. возвеличити славу Богу, вскрѣпити у нашего руского народу вѣру и пѣднести его моральнѣсть а тѣмъ самымъ такожъ его бытъ матеріальнй.“

„На закѣнчене складаємо подяку Господеви, що дозволивъ Намъ дѣло Синода довершити а дякуючи Вамъ, Возлюбленіи Отцы, за Ваші труды въ сѣмъ дѣлѣ и всему ВЧ. Клиру за щирю любовь, оказану Намъ въ недузѣ своихъ горячими молитвами, пращаво Васъ, поручаючи Господеви и удѣляючи Вамъ въ силу благосклоннѣйше отъ Святѣйшого Отца узысканой власти Папского благословенія!“

Сен бесѣды Номон выслушали все стоячи, а Папске благословеніе приняли на колѣнахъ.

По звичайныхъ молитвахъ и пѣднесеню Нами многолѣтствія Св. Всел. Архіерею Льву П. Р., Благов. и Богохран. Императору нашему Францъ-Иосифу, Всеуму Епископству католицкому, Священству и правовѣрнымъ Християнамъ, давши собѣ цѣлованіе мира, розѣшли ся все участники Синоду въ свояси.

Подавши отсе вѣрне и точне справоздане зъ отбувшого ся нашего Синоду діецеазального, приказуємо Всеч. Духовенству въ найблизші Недѣлѣ або

дни праздничні всѣ уступы рѣшеній синодальныхъ относячія ся до вѣрныхъ до всѣхъ церквахъ народови оповѣстити и пояснити, саме же Всч. Духовенство вызываемъ до точного и совѣстного застосованія ся до постановъ Собора провинціального оголошеныхъ въ Синодѣ діецезальномъ а Всечестныхъ ОО. Настоятельствъ деканатствъ до надзорованія, чтобы отвѣдно симъ постановамъ заховувала ся всюда якъ найстислѣйша однообразность и согласность, а зъ того миръ и вдоволене межи вѣрными.

Благодать Господа нашего Исуса Христа и любви Бога и Отца и причастіе св. Духа буди со всеми вами.

Дано во Львовѣ при Нашѣмъ Ахикатедральномъ Храмѣ св. Вмуч. Георгія, дня 28. Студня 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ,

Митрополитъ.

Ч. 105.

Ч. 1353/орд.

СИЛЬВЕСТЕРЪ св. Р. Ц. титулу св. Стефана на холмѣ Целійскомъ Кардиналь СЕМБРАТОВИЧЪ

Божю Милостію и св. Апостольского Престола благословеніемъ Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львовскій, Епископъ Каменецкій, Его цѣс. и кор. Апост. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Рицарь Ордена желѣзной короны I. клясы, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Вицемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и проч. и проч.

Возлюбленъ въ Христѣ Братя!

Нынѣшній прикръ для Церкви Христовой часы спонукують Митрополитальный Ординаріатъ до поданія Вамъ, Возл. въ Христѣ Братя, одного зъ найсильнѣйшихъ средствъ, за помощію котораго зможете за Божимъ благословеніемъ а при Вашій ревности сповнати якъ найуспѣшнѣйше Вашу тяжкій повный отвѣчальности урядъ душпастврскій. Тымъ средствомъ суть соборчики деканальні. Понеже однако весь успѣхъ тыхъ соборчиковъ залежитъ отвѣдъ способу ихъ отбуванія, то Митрополитальный Ординаріатъ уважае за потрібне подати Вамъ въ тѣмъ нынѣшномъ обѣзьяннѣ правила, пбеля котрыхъ соборчики деканальні въ Львовскій Архіепархіи отбувати ся дожны, чтобы могли причинити ся до усовершенія Васъ самыхъ въ кождѣмъ напрямѣ и до спасенія порученого Вамъ стада духовного. Щобы же тымъ пра-

виламъ запоручити тымъ стислѣйше и совѣстнѣйше выконуваню зъ Вашой стороны, добре буде на тѣмъ мѣстци указати на превелике значеню соборчиковъ деканальныхъ для норовственнаго усовершенія и умственнаго образованія душпастврей, а такожъ для ихъ якъ найуспѣшнѣйшого душпастврства.

Найвысшою цѣлю душпастврства есть прославлене Бога и спасеня вѣрныхъ. До осягненія той високой цѣли одержали священники душпастврѣ отвѣдъ Хриета тройкій урядъ: учительскій, священничій и пастврскій. Яко учитель мають они вѣрнымъ голосити объявлену Богу волю, до добрыхъ дѣлъ и честнотъ ихъ заохочувати а вздержувати отвѣдъ грѣховъ; яко священники дожны они вѣрныхъ посредствомъ св. Тайнъ исправляти и освящати; яко пастврѣ мають они ихъ власнымъ примѣромъ, надзоромъ и розторонною ревностію удержувати на дорозѣ спасенія. Тожъ особливо о званію душпаствря мусимъ сказати, що его цѣла дѣяльность для славы Божой и спасенія вѣрныхъ рѣвно якъ его власне, норовственне усовершене и умственне образоване стоять съ собою въ неразлучній звязи. Тое же власне усовершене и образоване душпаствря отвѣдно его тройкому выше реченому уряду почивае особливо въ поступѣ въ правдивыхъ, передовѣмъ богословскихъ умѣтностяхъ и въ поступѣ въ правдивой побожности, освященю на дорозѣ духовнаго житя, такъ що смѣло сказати можемъ, що только той душпаствръ поступае правдиво и належито въ своѣмъ усовершеню, котрый въ рѣвнѣй силѣ и мѣрѣ старае ся себе усовершати въ умѣтнѣмъ, норовственнѣмъ и пастврскѣмъ отношеню. Побожность и наука душпаствря мусятъ себе взаимно доповнати. Такъ якъ безъ правдивой побожности не можемъ навѣтъ мыслити о правдивѣй и успѣшнѣй душпастврскій ревности, такъ зновъ — якъ учитъ щоденный досвѣдъ — всяка и найбільша ревность душпаствря муситъ мати найбѣрнѣй наслѣдки, если еи не вспомогае наука. О необходимѣй потребѣ примѣрнаго житя душпаствря говорить св. Григорій В.: „Бесѣды священника тогда суть пересвѣдчающій и дѣйстно навертають, коли ихъ попирае и припоручае житю бесѣдника.“ (Pastor с. 1. р. 1. 3.); а на другѣмъ мѣстци: „Пристоить священнику привѣчувати правами щобы въ нѣмъ, яко въ зеркалѣ, могли люди видѣти, що мають дѣлати а чого выстерѣгати ся.“ (Reg. past. l. 7. ep. 32, d. 1). А о необходимости науки у душпаствря такъ пише сей великій Папа: „Нѣкто не отвѣжитъ ся учити якого искусства, доки его самъ не выучитъ ся черезъ прилѣжне размыслиане; даятого есть се великою зухвалостію, коли неопытнѣй священники поднимають ся душпастврства, котре есть искусствомъ искусствъ.“ (De cura past. l. 1. с. 2). Подѣбно выражаютъ ся и другіи св. Отцѣ Церкви такъ о необходимости примѣрнаго житя якъ и о конечнѣй потребѣ науки у душпаствря, наводячи заравномъ сумній наслѣдки, яки приносятъ для вѣрныхъ душпастврѣ, котрый або порочнымъ житемъ ихъ соблазнае або задля своихъ невыстарчающихъ вѣдомостій не есть способный бути опытнымъ ихъ вождемъ для ихъ вѣчнаго и дочаснаго добра.

Однако хотя бы душпаствръ въ своѣмъ норовственнѣмъ и умственнѣмъ образованю далеко допродавѣвъ, муситъ бнѣзъ доконче тогъ свое обра-

зоване безперестанно продовжати. Єсть бо се рвчею безсумнівною що душпастир не може в часі свого початкового образования прибрести собі вѣдомостій, честнотъ и росторопности в тѣй мѣрѣ, в якій ему тоє все до успѣшного душстарбництва єсть доконче потрібнимъ; що бѣльше — плоды початкового образования мусять потеряти ся, если их не будемъ пѣддержувати и умножати за помочию нашого дальшого а безперестанного образования. Кажє св. Августинъ: „Лишь такъ довго не падаємъ назадъ, якъ довго стремимо напередъ. Скоро начнемъ ставати, сходимъ в долину; скоро не идемъ напередъ, цофамъ ся назадъ, если не хочемъ цофати ся, мусимъ ити напередъ.“ (Ad Demetr. ep. 143). Такъ говорятъ одноголосно всѣ св. Отцѣ и Учитель Церкви; тоє посвѣдчає такожъ щоденный опытъ. Если бо навѣть пустиножителѣ и монахи, ѳддалені ѳгъ свѣта, обавляючи ся, щобы не остигли в стремленю до щоразъ бѣльшой совершенности, безперестанно уживали и уживають ѳповѣднихъ средствъ до поощреня свои святой ревности о славу Богу и о спасеня свои душѣ, то акъ легко початкова того рода ревнѣсть душпастирей мусить остигнути, если бы они, выставлені на заразу грѣшного свѣта, обовязані жити посередѣ такъ численнихъ соблазнѣй и опасностѣй, не трудили ся безперестанно надъ своимъ щоразъ бѣльшимъ усовершенемъ! Хотя бы душпастирѣ навѣть уникали тяжкихъ грѣхѣвъ, то прецѣнь не зможуть они дѣлати поступѣвъ в поровственимъ усовершеню а радше мусять в немъ щоразъ бѣльше занедбувати ся при постепеннѣмъ остиганю ихъ початковой ревности, котре то остиганя якъ тая тайна хороба ослабляє душу, источає вѣру и любовь и до знищеня честнотъ провадитъ. Розличнѣй дочаснѣй занятя и журбы душпастирей придавлюють в нихъ якъ терна добре зерно; душпастирѣ стараючи ся о спасеня другихъ забувають тогда о собѣ и не розбизнають належито духовенъ свыше и голосу Божой благодати. Все тоє закрыває любовь власна передъ очима ихъ душѣ, а они забывши о тѣмъ, що мають вести жите совершенно, радо задовольють ся якимъ-нибудъ житемъ несаганимъ або впадають навѣть в соблазняющѣ пороки.

Такѣ самѣ сумнѣ наслѣдки выказує щоденный опытъ такожъ що до залишеня даль шого умственного образования у душпастирей, котрѣ спустивши ся на вѣдомости в часѣ студій придбанѣй, вже мало або и зовсѣмъ не ѳтдають ся наукамъ, забуваючи на тоє, що тѣ шкѣльнѣй студія мали имъ лишь показати дорогу до дальшого образования, що они мали имъ тѣлько дати умѣтну пѣдставу, на котрой душпастирѣ могутъ и довжнѣй умственно працювати и розширяти, збогачувати свои вѣдомости. Часъ побыту в сѣменищи, рѣвно часъ посвяченѣй студиямъ богословскимъ єсть такъ короткѣй, що ледво выстарчить до присвоеня собѣ компендѣй поодинокихъ галузей богословскихъ вѣдомостѣй и того всего в скороченю, що для вступающого в станъ духовный и паразъ єсть необходимо потрібнымъ. Ту дають ся нѣяко початки и всказує ся, на чѣмъ и якъ має священникъ в дальшѣмъ житю образовати ся, щобы и того не забувъ, що собѣ прибавъ, и в тѣмъ утвердивъ ся, що недокладно понявъ, и тоє доповнивъ, чого ему еще недостає. Вѣдомости бо нашѣ суть пѣдбнѣй до горѣючої лам-

пы; скоро не будемъ до такой лампы доливали оливы, то — розумѣє ся — свѣтло мусить в нѣй згаснути. А власне душпастирѣ, яко учитель вѣрныхъ, суть пѣбеля слѣвъ самого І. Христа „*svetlo miru*“, тожъ о утриманя того свѣтла усиленно мають старати ся. Тоє ихъ свѣтло науки довжнѣй особливо нынѣ ясно и постоянно горѣти, коли-то нынѣшний вѣкъ величає ся такимъ высокимъ просвѣченемъ, коли-то нынѣ умѣтности и всякѣй искусства поступають съ кождымъ днемъ великанскимъ шагами, коли-то днесъ всюда ширить ся просвѣта и доходить до найдальшихъ закутинъ нашего краю. Дѣйстно, днесъ бѣльше якъ коли не може душпастирѣ стояти на дорожѣ умѣтностѣй на одимъ цѣстци, але мусить доконче яко представитель своего высокого звания, яко учитель и вождъ народа, безперестанно поступати на поли наукъ: тѣлько тогда зможе днѣ стати ся при правдивѣй побожности окрасою и сильною пѣдпорою свои громады и Церкви, тѣлько тогда зможе днѣ бути пожиточнымъ и способнымъ учителемъ для всѣхъ, ученыхъ и неукѣвъ, для людей Церквѣ ѳдданныхъ и для тыхъ, котрѣ о науцѣ св. Церкви сумнѣвають ся або противъ Церквѣ и ея науцѣ впрѣсть вопрожо выступаютъ. Безъ основного знаня особливо богословскихъ умѣтностѣй бувъ бы душпастирѣ пѣдбнѣмъ до сего Евангельского слѣнца, о котромъ говорить І. Христосъ: „*Слѣнецъ слѣнца аще волитъ, оба въ яму впадутъ.*“ (Мат. 15, 14.). Богъ же устами своего Пророка ѳтвидує ѳгъ себе такого душпастиря, кажучи до него „*Яко ты умѣние отвергъ еси, отвергу и азъ тебе, еже не ожерестствовати мѣ.*“ (Осія, 4, 6.).

Въ уваги на велику, необходимую потребу примѣрного житя и умственного образования душпастирей, Епископы ѳгъ першихъ вѣкѣвъ старали ся и доси старають ся неутомимо о належитѣ выобразование и поступи пѣдчиненого собѣ К лира в побожности и наукахъ, такъ щобы тойже К лирѣ щоразъ бѣльше выраблявъ в собѣ пастырскѣй способности. Кромѣ иныхъ средствъ мали до осягненя тои цѣли служити такожъ по части Синоды епархѣйальной, и тѣи могли дѣйстно сповняти тую задачу, але тѣлько такъ довго, якъ довго в кождѣмъ значѣйшѣмъ мѣстѣ находило ся власне Епископство и якъ довго кожда епархѣя не мала розляглыхъ пѣдѣлѣвъ. Однако коли по збуреню Римской державы Церковь розширила ся по многихъ краяхъ, и коли наслѣдкомъ сего повстали розляглѣй епархѣй, тогды-то стало ся майже невозможнымъ а принайменше дуже труднымъ, щобы на маючихъ ѳтбувати ся Синодахъ епархѣйальныхъ могли всѣ душпастирѣ явити ся, и длятого було розпоряджено, щобы тѣи же в кождѣмъ поодинокѣмъ окрузѣ у Архипресвитера або Декана на конференціи збирали ся, щобы себе взаимно созидати, поучати, ободряти, наставляти, однимъ словомъ, щобы вѣпѣльно в кождѣмъ взглядѣ образовати и усовершати ся. О правильнѣмъ ѳтбуваню такихъ конференцій або соборчикѣвъ душпастирскихъ згадує Теодульфъ, Епископъ Орлеанскѣй, около р. 797. (Capit. IV. Delectus etc. T. I. col. 727). ѳгъ того часу щоразъ частѣйше ѳтзываютъ ся о тыхъ соборчикахъ такъ поодинокѣй Синоды якъ и Епископы; тѣи соборчики отримують щоразъ точнѣйшѣй правила або статута, в котрыхъ щоразъ строгше приказує ся, щобы всѣ душпастирѣ, съ вынѣткомъ законно перешкодженихъ, на

тыхъ соборчикахъ являли ся. Наибльшій же заслуги около плодоносного устроения тыхъ соборчикѣвъ положивъ св. Кароль Борромей, якъ о томъ свѣдчатъ спасительнй рѣшеня Собора Медиоланьского, держаного подъ предсѣдательствомъ того святого настоятеля Медиоланьской Церкви.

Величавымъ свѣдоцтвомъ о великой потребѣ и пожиточности душпастьрскихъ соборчикѣвъ есть тое обстоятельство, що св. Апостольскій Престолъ настававъ и настае на правильне ихъ ѣтбуваня, що бльше — П. Венидиктъ XIII. на Соборѣ Римскѣмъ въ р. 1725 опредѣливъ порядокъ, пѣсля котрого тѣ соборчики мають ѣтбувати ся, оставляючи Епископамъ свободу дѣлати змѣны, wskazанй ѣтношенями часу и мѣсяця. Въ новѣйшихъ же часахъ П. Пій IX. въ своѣй енциклифѣ „Singulari quidem“, выданѣй д. 17 Марта 1865 до Австрійскихъ Епископѣвъ, припоручае усилено ѣтбуваня душпастьрскихъ соборчикѣвъ, выражаючи заразомъ способъ, якъ бы тѣи же можна здѣлати якъ наибльше плодоносными.

Идучи за голосомъ св. Апостольского Престола, пересвѣдченй о великой потребѣ и пожиточности соборчикѣвъ деканальныхъ у насъ, желаемъ усилено, чтобы тѣи же могли принести для нашего ВЧ. Клира, для вѣрныхъ его духовной опѣцѣ повѣренныхъ якъ найбогатшй плоды, чтобы они могли осягнути туу красну цѣль, яку св. Церковь мала передъ очима при ихъ установленю. Цѣль же соборчикѣвъ деканальныхъ у насъ, ѣтповѣдно до заходячихъ потребъ а такожъ ѣтповѣдно до спасительныхъ, тѣи потреби цѣлковито увзглядяючихъ рѣшенъ Львѣвского Синода провинціального, есть: а) чтобы душпастьрѣ при взаимной помочи щоразъ бльше умственно образовали ся и щоразъ бльше кругъ своихъ вѣдомостѣй розширяли; б) чтобы точно пѣзнавали церковнй и епархіальнй приписы, ѣтпосячи ся до необходимо для кожного душпастьря потрѣбныхъ честнѣтъ и прикетѣвъ а такожъ до успѣшного справованя тройкого уряду душпастьрства; в) чтобы точно пѣзнавали приписы обрядовй и старали ся о однообразне ихъ выконуваня; г) чтобы сходячи ся разомъ, пѣзнаючи духовнй потреби своихъ вѣрныхъ а свои высокй должности и вспѣльно святу цѣль до котѣрой совдплеными силами мають стремити, взаимно себе ободряли до еи осягненя, взаимно себе созидали и щ разъ тѣснѣйшимъ союзомъ любви межи собою совднили ся.

Такъ важна и обширна задача соборчикѣвъ деканальныхъ може бути выповнена лишь тогда, если тѣи же соборчики будутъ ѣтбувати ся належито, пѣсля певныхъ и постоянныхъ правилъ, котрй стоять съ тою задачею въ тѣсной звязи. Того рода правила, пѣсля котрыхъ мають ѣтъ теперь всѣ соборчики деканальнй въ нашѣй Архіепархіи ѣтбувати ся суть слѣдующй:

1) Соборчики деканальнй мають ѣтбувати ся въ кождѣмъ деканатѣ чотыри разы до року. — Въ певныхъ вынятковыхъ случаяхъ, если бы где задля мѣсцевыхъ обстоятельствъ, якъ н. пр. задля затрудненой комункаци въ зимѣй або осѣнной порѣ, представляли ся основнй трудности взглядомъ котрого зъ чвертьрѣчныхъ соборчикѣвъ деканальныхъ, мають дотычнй

Деканы ѣтнести ся до Ординаріята о диспензу съ предложенемъ належито умотивованымъ о туу же диспензу. — Одинъ зъ соборчикѣвъ долженъ служити до духовныхъ упражненъ для кондеканального клира, а одинъ до ѣтправленя мисіи народной въ котрой зъ кондеканальныхъ парохій, якъ о томъ еще нисше буде бесѣда. — Було бы вельми пожеланымъ, чтобы душпастьрѣ ѣтбували такожъ добровѣльнй зѣбрая, на котрыхъ нараджували бы ся въ важнѣйшихъ справахъ належачихъ до душстарѣвництва и довшностей духовного званія. — Часъ, коли соборчикъ деканальнй мае ѣтбувати ся, долженъ бути дѣбранный, такъ, чтобы въ томъ часѣ не были душпастьрѣ перешкодженй анѣ празничными богослужениями анѣ польными роботами.

2) Соборчики деканальнй мають ѣтбувати ся въ лѣтній порѣ въ мѣсцевѣй церквѣ, въ зимѣ и въ иныхъ вынятковыхъ случаяхъ тѣлько въ домѣ парохіальномъ. — Порядокъ мѣсяць для соборчикѣвъ деканальныхъ мае бути такъ розложеный, чтобы тѣи же по возможности по черѣ по азбучномъ порядку ѣтбували ся въ всѣхъ парохіяхъ Деканату, не выключаячи взаимного порозумѣня зъ стороны кондеканальныхъ душпастьрей. Тѣи же душпастьрѣ, у котрыхъ мае соборчикъ ѣтбувати ся, довшнй бути институованными парохами, съ выключенемъ завѣдателя и якихъ-нибудь сотрудникѣвъ. — Часъ и мѣсяць для соборчика деканального мають бути опредѣленй на попереднѣмъ соборчику. Если бы же слѣдующій соборчикъ не мѣгъ для якой важной причины ѣтбути ся въ опредѣленѣмъ часѣ або въ опредѣленѣмъ мѣсяцѣ, тогда есть рѣчею Декана vybrати иншій догѣднй часъ, а що до мѣсяця порозумѣти ся съ дотычнымъ парохомъ и опредѣлити нове мѣсяць для ѣтбути ся мающего соборчика.

3) На соборчикѣ мають бути писемно, курендою на кѣлька рукъ высланою, якъ найвчаснѣйше завѣзванй всѣ кондеканальнй душпастьрѣ, а то такъ парохы якъ и завѣдатель, такъ експонованй якъ и парохіальнй сотрудникы. — Священники не належачй до душпастьрства могутъ явити ся на соборчику тѣлько завѣдомостію и позволенемъ Декана, а що до катихитѣвъ школъ середныхъ, выдѣловыхъ, народныхъ и семинарій учительскихъ було бы порадынымъ, чтобы они на соборчикѣ въ ихъ мѣсцевѣсти ѣтбуваючй ся были вразѣ съ другими участниками завѣзванй. — Каждый священникъ, занимаючй ся душпастьрствомъ, есть стисло и подъ личною ѣтвѣчалнѣстю обовязаный, участвовати правильно въ соборчикахъ деканальныхъ. Кто старостію, хоробѣю або зъ иныхъ важныхъ причинъ есть въ тѣй участи перешкодженый, мае постарати ся у Ординаріята о диспензу.

4) Священники прибувшй на соборчикѣ удають ся съ Деканомъ на чолѣ, одѣтй въ реверенды, до мѣсцевѣй церкви, где мае ѣтправити ся Соборна Служба Божя съ діаконами въ намѣренѣ господаря дому; при бѣчныхъ же престолахъ мають читати ся тихй Службы Божы за помершихъ кондеканальныхъ собратѣй въ Христѣ, а одна за благодѣтелей вдовичо-сиротиньского фонда. — Богослужене церковне мае начинати ся въ дѣтѣ о 8-ѣй а въ зимѣ о 9-ѣй годинѣ. Въ часѣ Соборной Службы Божей мае бути выгодошена проповѣдь до зѣбранныхъ вѣрныхъ, чотыри же священники мають слу-

хати св. сповѣди. Того дня довгий такожъ всѣ прибувші на соборчикъ священники отпратити св. сповѣдь. Священникѣвъ до Соборной Службы Божою, до діякована, до слуханя повѣди вѣрныхъ и проповѣдника призначув Деканъ. — О богослуженю збраного крыла кондеканального мае мѣсцевый душпастьрь въ попередню Недѣлю або Свято завѣдомити своихъ вѣрныхъ и вѣзвати ихъ, щобы взяли участь въ тѣмъ богослуженю и совдинили свои молитвы съ молитвами священникѣвъ о вѣчне и дочасне добро вѣрныхъ Христовыхъ, о вѣчный упокой усопшихъ духовныхъ мѣсцевыхъ душпастьрей, а такожъ щобы приступили до св. Тайнъ Покаяня и Пр. Евхаристіи.

5) По богослуженю церковнімъ сходять ся участники соборчика будь-то въ домѣ парохіяльнѣмъ будь-то въ церквѣ, а по отмовленю молитвы засѣдають пѣдъ предсѣдательствомъ Декана або Мѣстодекана, если бы самъ Деканъ бувъ перешкодженый. — Міряне же не мають тамъ находити ся. — На секретаря до писаня протоколу выбирає предсѣдатель одного зъ збранныхъ священникѣвъ. — На столѣ мае стояти св. крестъ.

6) Програма соборчика декапального мае обнимати слѣдуючі предметы: а) одну писемну и одну устну розправу зъ богословскихъ умѣтностей; б) важнѣйшій случай и упражненя зъ практичного душпастьрства; в) важнѣйшій розпорядженя Ординаріатскій и Консисторскій, котрї мають бути на соборчику отчитані, пояснені и до совѣстного выконаня припоручені; г) всякій приватній працѣ, особливо епархіально-историчній; а и где що зъ литературы, особливо духовной, если часъ позволитъ, може бути предметомъ програмы соборчика; тѣлько належитъ оминати вопросы политической природы и такі, котрї могутъ когось образити и такъ нарушити взаимну любовь; д) въ концѣ слѣдуютъ евентуальні внесеня и вопросы участникѣвъ соборчика и примѣчаня предсѣдателя.

7) Матеріалъ до соборчика приспособляє Деканъ. Онъ призначув темата до писемныхъ и устныхъ розправъ зъ вѣдомостей богословскихъ, а рѣвно до случаявъ и упражненъ зъ практичного душпастьрства, опредѣляючи завчасу по однѣмъ душпастьрю до приспособленя порученого собѣ темата. При выборѣ душпастьрей до розправъ богословскихъ належитъ начинать отъ молодыхъ священникѣвъ. Вынатї могутъ бути тіи священники, котрымъ глубовой вѣкъ, хвороба и другї важніи причины не дозволяли бы заняти ся того рода працами. До упражненъ зъ практичного душпастьрства належитъ выбирати старшихъ, опытныхъ душпастьрей. Есть бо се рѣчею безсомнѣнною, що такї практичній упражненя, якъ: певне дѣйствіє на олтари, удѣлене якои Тайны, прислуга у ложа хорого и т. п., представлений черезъ способныхъ и опытныхъ душпастьрей, могутъ дуже много добраго здѣлати. — Зарѣвно мае Деканъ одночасно завѣдомити всѣхъ кондеканальныхъ священникѣвъ о тематахъ зъ вѣдомостей богословскихъ и зъ практичного душпастьрства маючихъ бути предложенными на соборчику, и припоручити имъ, щобы до дискусіи надъ поодинокими тематами совѣстно приспособили ся черезъ читане и розмышляне о предметѣ, входячѣмъ въ объемъ тыхъ тематѣвъ, щобы оттакъ дискусіи надъ ними могла бути вѣнчана якъ наибольшимъ успѣхомъ.

Розправы писанїи мають бути совѣстно обробленїи и довгий опирати ся

на позитивныхъ доказахъ. Перше мѣсце мають занимати доказы зъ св. Писма и Переданя. Покликовати ся можна такъ въ самыхъ розправахъ якъ и при дискусіи въ часѣ соборчика тѣлько на католицкихъ авторѣвъ. Тїи розправы не мають бути за довгї, але такї, щобы ихъ отчитане заняло найбільше цѣвъ години. Если бы яка розправа була довша, мае бути друга ей часть отложена до слѣдующого соборчика.

Если бы выбранный презентъ не мѣгъ явити ся на соборчику, мае о тѣмъ завчасу завѣдомити Декана, котрый чимъ скорше выбере на его мѣсце другого священника. Тое само относить ся такожъ до другихъ душпастьрей, котрымъ збстали порученїи всякіи иншіи темата.

Всѣ писемніи выробы мають бути предложенїи Декану хоть на 8 днѣвъ передъ соборникомъ въ цѣли осужденя, котрї зъ нихъ могутъ бути принятї до отчитаня на соборчику.

8) Предсѣдатель соборчика подає пѣдъ обрады поодинокїи предметы пѣсля програмы и уважає, щобы въ часѣ дискусіи бувъ захованный порядокъ и супокѣи, щобы повага соборчика була удержана, щобы въ осягненю успѣхѣвъ зъ дискусіи нѣкто не ставлявъ перепонъ, отходячи отъ предмета, перерываючи другого въ бесѣдѣ або въ иншій способъ псуючи порядокъ дискусіи. Говорити може тѣлько той, кому предсѣдатель удѣливъ голосоу.

Для осягненя тымъ большихъ успѣхѣвъ зъ обрады соборчика довгий душпастьрь руководити ся необходимыми условиями въ душѣ Христовѣмъ и церковнімъ отбугото соборчика. Такї условия суть слѣдуючі: 1) Добре намѣренє; соборчики бо стремячи до умѣтного, норовственного и пастьрского усовершеня душпастьрей, мають на цѣли дѣло спасеня, дѣло Боже; тожь добре намѣренє мае бути ніяко основою соборчикѣвъ и довжно яко таке бути при кождѣмъ того рода збраню отговлене. 2) Смиренне сознанє власной немочи и грѣховности, щобы всѣ участники соборчика були готовїи приняти всякіи потрібніи поученя и перестороги. 3) Повага и горяче одушевленє, щобы участники соборчика не такъ скоро учували утомленє, щобы не задоволяли ся порожнимъ говоренемъ, щобы не обавляли ся напруженя и не усували ся отъ працѣ. 4) Щире и сердечне бажанє принести черезъ соборчики такъ для себе якъ и для другихъ правдивїи овоцѣ спасеня. 5) Єднѣсть и згода, выплываючі зъ взаимной любви. Якъ всюда такъ и въ часѣ соборчика тѣлько духъ взаимной любви може працѣ душпастьрей вѣнчати пожеланнымъ успѣхомъ; безъ того духа любви не може бути навѣтъ бесѣды о якихъ успѣхахъ соборчика.

9) По вычерпаню програмы соборчика довженъ предсѣдатель спытати ся, чи кто зъ присутныхъ не мае поднести якїи труднѣйшїи случай зъ своей парохїи, чи не потребує въ тѣмъ якои рады и помочи другихъ, чи не уважає за потрібне предприняти якїи способы до поднесеня норовственности въ своѣй парохїи, якъ и пр. черезъ отправленє у себе мисїи духовной при помочи Товариства св. Ап. Павла, до правильного учащаня молодежи на катихизаціи, до устороненя якого вдершого ся надъжукитя, якихъ соблазняючихъ и небезпечныхъ стремленъ и т. п. А и самъ Деканъ, замѣтивши якїи хибы въ по-

одиноких парохіяхъ въ часѣ свои визитаціи, долженъ свои уваги и спостережена съ росторопностію и любовію піднести и — не выражаючи дотычныхъ душпастврей по имени — має лишь загально заохотити ихъ до усуненя тыхъ хибъ, подаючи заразомъ ѡтповѣдай до того способы и средства. Росторопність Декана есть необходима особливо въ томъ случаю, если котрый душпастврь або занедбуе гдеякы свои важнѣйшій душпастврскыя обязанности або въ норовственнѣмъ ѡтношенію дае вѣрнымъ якы соблазни. Той росторопности при исправляню блудячого брата учить самъ І. Христосъ тыми словами: *„Аще согрѣшитъ къ тебѣ братъ твой, иди и обличи его между тобою и тѣмъ единымъ; аще тебе послушаетъ, приобрѣлъ еси брата твоего; аще ли тебе не послушаетъ, пойми съ собою еще единого или два, да при устахъ двою или трѣхъ свидѣтелей станеть всякъ глаголъ; аще же не послушаетъ ихъ, повѣждь Церкви“*. (Мат. 18, 15—17.). Ѳтповѣдно тымъ словамъ Христовымъ має Деканъ блудячого брата душпаствря съ любовію и лабдностію упбмнути насампередъ приватно; если бы же тов упбмнене оказало ся безуспѣшнымъ, долженъ Деканъ повторити тов же рѣвно любезно и лабдно при свѣдкахъ, а если бы и теперь дотычный душпастврь оказавъ ся непоправнымъ, має Деканъ здѣлати о томъ донесеня до Ординаріята. Лишь тогда, коли бы якого душпаствря пороки або недбалость въ душтарѣвництвѣ были загально звѣстны, и коли бы не було надѣи, що приватне и всяке друге упбмнене Декана ѡтнесе якы усѣхы, має Деканъ о такомъ душпастврю донести по совѣсти непосредно до Ординаріята. — Въ исправленю блудячого душпаствря мають Декану бути помѣчны всѣ кондеканальныи духовны брата.

10) Протоколъ зъ ѡтбутого соборчика має бути точно и старанно составленый. Онъ має кромѣ означеня дня, мѣсяца и треваня соборчика содержать: а) имена участниковъ того же и ѡтправившихъ св. сповѣдь, потѣмъ имена тыхъ душпастврей, котры не прибули на соборчикъ, съ долученемъ поводовъ ихъ оправданя; б) титулъ праць и упражненъ, котры были предметомъ бесѣды и обрады соборчика, съ долученемъ именъ священникѣвъ, котры тыми працями и упражненями занимали ся; в) коротке содержание дискусіи надъ перечитаными выробами и выконаными практичными упражненями, такожъ рѣшеня предложеныхъ случаевъ и вопросовъ душпастврскихъ; если бы въ тыхъ предметахъ було высказаныхъ бѣльше рѣжнихъ мнѣній, то мають бути всѣ мнѣнія въ протоколѣ занотованы; г) черезъ голосоване узаконяныи ухвалы и найважнѣйшій причины ихъ приняты въ короткости; д) одобренъ опредѣленя що до часу и мѣсяца, рѣвно що до писемныхъ и устныхъ праць для слѣдующаго соборчика. Если бы же задля якихъ причинъ мавъ бути пѣзнѣйше выбранныи иншій часъ або мѣсяце для соборчика, то належить о той змѣнѣ донести завчасу до Ординаріята, такъ якъ той же буде ѡтъ часу до часу на поодинокыи соборчики деканальныи высылати своего делегата.

Замкненый протоколъ пѣдписуе власноручно Деканъ, секретарь и всѣ участвовавшій священники. Той протоколъ въ оригиналѣ залучае Деканъ до своего донесеня до Ординаріята о ѡтбувшѣмъ ся соборчику деканальнымъ. Вразъ съ тымъ протоколомъ мають бути до Ординаріята ѡдосланы всѣ пи-

семный выробы, котры были на соборчику ѡчитаны и розбираны. Тымъ бо способомъ буде мѣгъ Ординаріятъ пересвѣдчити ся о прилѣжности и пауцѣ поодинокыхъ душпастврей и нагородити ихъ заслуги и трудолюбивость въ данѣмъ случаю. Ординаріятъ оцѣнивши ти выробы ѡдшле ихъ назадъ до Декана вразъ съ своими примѣчаніями такъ що до тыхъ выробѣвъ якъ и що до прочихъ рѣшенъ и ухвалъ на соборчику завапшихъ. Ти примѣчанія заудѣлать Деканъ душпастврямъ на слѣдующѣмъ соборчику а потѣмъ зложитъ ихъ до актѣвъ деканальныхъ. Лишь розпорядженя дотычно ухвалъ соборчика въ рѣчахъ не терилачихъ проволоки будутъ Декану окремо удѣлены, чтобы могли бути чимъ скорше выконаны.

11) Соборчики деканальныи мають закѣнчити ся молитвою о Благословеніи Боже для всѣхъ предпринятыхъ трудѣвъ и здѣланныхъ добрыхъ постановленъ.

12) Душпастврь по скѣпченѣмъ соборчику могутъ покрѣпити ся стравою тѣлько въ домѣ парохіальнымъ, где такой соборчикъ ѡтбувае ся. Тов покрѣплене душпастврей, подане господаремъ дому, має бути якъ найскромнѣйше. Справа що до покритя выдаткѣвъ на покрѣплене душпастврей а рѣвно на прокормлене ихъ коней и челяди лишае ся взаимному ихъ порозумѣню а такожъ благорозумію самого Декана. — Всѣ участники соборчика мають завчасу вернути домѣвъ, вадержуючись ѡтъ якихъ нибудь увеселенъ, розрывѣвъ и забавъ.

13) Митрополитальный Ординаріятъ желаючи хоть въ части причинити ся до осущеня горячаго бажаня Львѣвскаго Синода провинціального, выраженого въ его рѣшеняхъ въ Титулѣ ІХ. Главѣ ІІ. стор. 233, чтобы священники могли ѡтдавати ся що року спасительнымъ упражненямъ або вправамъ духовнымъ, розпоряджае, чтобы священники, заховуючи и на дальше дотеперѣшну похвальну практику ѡтбуваня кѣльбадцевныхъ того рода упражненъ въ ѡтповѣдныхъ, ѡтсобненыхъ мѣсяцахъ, выбрали собѣ кромѣ того одинъ зъ четверѣчныхъ соборчикѣвъ деканальныхъ, наилучше передъ св. Четыридесятницею, для ѡтправленя такихъ упражненъ духовныхъ. — Если бы огже котрый соборчикъ деканальный мавъ служити до тыхъ упражненъ духовныхъ, то мають его участники збрати ся въ означенѣмъ домѣ парохіальнымъ вчаснѣйше якъ на звычайный соборчикъ. Въ домѣ парохіальнымъ має бути выголошена перша наука реколѣкційна, по котрой збрании священники удають ся до церкви и тутъ приступаютъ до св. сповѣди. Потѣмъ для св. причастія має при великомъ Престолѣ правити ся Соборна Служба Божя съ діаконами въ намѣрене кондеканальныхъ парохій и ихъ душпастврей; при бѣчныхъ же престолахъ мають читати ся тихы Службы Божы за господара дому, за усопшихъ собратій въ Христѣ и за благодѣтелей вдово-чиротиньскаго фонда. По св. Причастію слѣдуе въ парохіальнымъ домѣ друга наука реколѣкційна, а по нѣй могутъ бути трактованы лишь наглядныи sprawy, и то съ повагою, безъ пѣрожного говореня и любезно, по чѣмъ священники принявши умѣрене покрѣплене въ домѣ парохіальнымъ, должныи удати ся до своихъ парохій. — До наукъ реколѣкційныхъ выбирае Деканъ одного або двоухъ кондеканальныхъ душпастврей; було бы же весьма поже-

ланнымъ, щобы и самъ Деканъ бѣ часу до часу бравъ на себе обязанности реклекційного учителя. — О тѣмъ соборчику має Деканъ предложити Ординаріатови справозданє съ долученємъ именъ прибувшихъ священникѣвъ, тематѣвъ выголошенныхъ духовныхъ наукъ реклекційныхъ и именъ тыхъ душпастврей, котрѣ тѣ же науки выголосили.

14) Отповѣдно рѣшеню Львѣвского Синода провинціального, выражену въ Титулѣ IV. Гл. VIII, стор. 151, має замѣсть одного въ четвертѣрчуныхъ соборчикѣвъ деканальныхъ бѣправляти ся въ певнѣй якѣй парохіи кожного деканату одна мисія, где именно, по взаимнѣмъ наражденю ся душпастврей деканату, Деканъ бѣправленє такои мисіи назначити, маючи вглядѣ на бѣльшу потребу. По окѣнченю такои мисіи доженъ Деканъ рѣкрѣчно подрѣбно справозданє о нѣй переслати Ординаріатови.

15) Если Деканъ за порозумѣнемъ хотѣ бѣльшого числа кондеканальныхъ душпастврей узнать потребу скликаня на дѣзвычайного, добровѣльного соборчика, має о тѣмъ донести до Ординаріата, предлагаючи дотычнѣ поводѣ, а одержавши позволенє и бѣповѣднѣ сказѣвки, доженъ запросити всѣхъ кондеканальныхъ душпастврей до участи въ тѣмъ соборчику. Впрочемъ має собѣ Деканъ поступити при такѣмъ соборчику пѣсля правилъ, поданныхъ выше дотычно звичайныхъ соборчикѣвъ.

* * *

Возлюбленѣ въ Христѣ Братя! Кто зможе описати прекраснѣй оводѣ, якѣ принесли бы для душпастврей и ихъ вѣрныхъ соборчики бѣбуванѣ въ тѣмъ душѣ и порядку, якѣ тѣе выше було выложено! Кто зможе описати великаньскѣй поступи, якѣ бы тогда дѣлавъ духъ и житє Церкви! Якѣ много тогда уступило бы трудностей, съ котрыми теперѣ душпастврѣ —неразъ безуспѣшно — мусятъ бороти ся! Безсомнѣнно, тогда душпастврѣ, вооруженѣ въ потрѣбнѣй вѣдомости, заохоченѣ до умственной працѣ, скрѣпленѣ на душѣ упражненями духовными, бѣважнѣйше, съ бѣльшою вытревалоствю и съ бѣльшимъ Божимъ благословеніемъ, выконувавъ бы свою тяжку и повну бѣтвѣчальности задачу. Онѣ не стоявѣ бы тогда бѣтѣсобненѣй, але сотки рукъ всирали бы его и помагали бы ему, сотки сердецъ ударили бы для него! Такѣ управляный виноградъ Христовъ бувъ бы дѣйствно радостю для неба а благословеніемъ для людей въ дотчаснѣмъ и вѣчнѣмъ житю!

До такого повного спасительныхъ плодѣвъ управляя винограда Христоваго стремитѣ и Львѣвскѣй Синодѣ провинціальный своимѣ всесторонно обдуманымѣ, на практицѣ св. Церкви опертѣмѣ рѣшенями. Тѣож смѣло сказати можна, що соборчики деканальнѣй, належитѣ пѣсля выше поданныхъ правилъ бѣбуванѣй, могутъ бути сильною пѣдоймою до щасливого осущеня всѣхъ спасительныхъ рѣшенъ реченого Синода, стремлячихъ до можливо найбѣльшого усовершеня руско-католицкого крила въ кождѣмъ бѣтношеню и до пѣднесеня морального и матеріального стану порученого его духовнѣй опѣцѣ стада Христоваго. Лишь не зражуйте ся, Возлюбленѣ въ Христѣ Братя, працами якѣ на Васѣ нынѣшнѣе унормованѣ соборчикѣвъ деканальныхъ вкладѣв. Нынѣшнѣй

бо часы суть дѣже прикрѣй, дѣже ворожѣй и небезпечнѣй для Церкви Христовѣй и для Вашихъ вѣрныхъ. Нехай Васѣ заохочує до совѣстного и точного выконуваня приписѣвъ поданныхъ въ тѣмъ бѣжнику, що до бѣправляня соборчикѣвъ деканальныхъ тѣе важне обстоятельство, що Церковѣ Христовѣй по всѣ часы уважала ихъ за найсильнѣйше оружїє противъ небезпечныхъ заходѣвъ лукавого свѣта власне тогда, коли они Церковѣ Христовѣй и еѣ вѣрнымъ найбѣльше загражали. Въ тѣмъ бѣже фактѣ находятъ нынѣшнѣй такѣ точнѣй розпорядженя що до належитого бѣправляня соборчикѣвъ деканальныхъ свое повне оправданє. Тѣи розпорядженя мають бѣтѣ днєсь силу обовязуючу до слѣдуючого въ коротцѣ бѣтбутись маючого Синода дѣцезального. Колиж бы въ практицѣ показали ся потрѣбными якѣ змѣны, то змогутъ бути на слѣдуючѣмъ Синодѣ дѣцезальнѣмъ введенѣй. Однако Митрополитальнѣй Ординаріатѣ має повну надѣю, що Вы, Возлюбленѣ въ Христѣ Братя, въ сильнѣмъ пересвѣдченю о превеликѣй пожиточности, що бѣльше о необходимости належитѣ, пѣсля выше поданныхъ правилъ бѣбуваныхъ соборчикѣвъ деканальныхъ, доложите всѣхъ старанѣ, щобы тѣи соборчики бѣбували ся точно пѣсля тутѣ вскаваного способу и щобы слѣдуючѣй Синодѣ дѣцезальнѣй мѣгъ лишь сконстатовати Ваше вже на практицѣ оперте пересвѣдченє, що лишь такѣ бѣбуванѣй соборчики могутъ числитѣ на пожеланный успѣхъ въ кождѣмъ вглядѣ и що клирѣ и на будучѣе такого способу бѣправляня своихъ соборчикѣвъ деканальныхъ вѣрно придержувати ся буде.

Благодать Г. Иисуса Христа со духомъ Вашимъ Братіє Аминь.

Дано въ Львовѣ при Нашѣмъ Архикатедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгія, дня 12. Студня 1897.

КАРДИНАЛЬ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ

Ч. 106.

Ч. 10.051. — Дотычно складѣвъ наѣцерковѣ въ Махновѣ.

На прошеніє Комитету церковного въ Махновѣ оголошує ся слѣдуюча бѣдозва:

Слава Иисусу Христу!

Не съ высокопарною бѣдозвою, а съ смиреннымъ прошеніемъ приходимо до милосерныхъ Добродѣтѣвъ.

Въ р. 1892 згорѣла намѣ, великимъ коштомъ и трудомъ що ино поправлена церковѣ. До нынѣ тулимось въ деревянѣй, маленькѣй, тымчасовѣй капличцѣ. Вытягненѣй выдаткомъ на поправу потѣмъ погорѣвшѣй церковѣ, побудовавши новѣй мурованный дѣмъ приходскѣй и будынѣй, знищенѣй кѣльколѣтнимъ неурожаемъ, градомъ и тучею въ р. 1894, та сегорѣчною занадто дощовою весною — мы не въ состоянїю стянутись на конечно потрѣбнѣй намѣ

Дѣмъ Божій, котрый розпочинаемъ муровати на памятку Ювильевъ: 300 лѣтної рѣчици Уніи Берестейскои и 50 лѣтної Панованя Найяснѣйшого Пана и Цѣсаря Нашого Францъ-Іосифа I.

Памятаючи на слова св. Письма „Просите, а дасть ся вамъ, ищите, а обряцете, толците, а отверзется вамъ“ — тожь мы просимъ, молимъ, благовѣмъ ишлѣтъ намъ хочбы найменшу жертву — милостыню, и то заразь, бо „кто заразь дав, подвѣино дав“. Мы певий що намъ не ѡтжачете помочи знаючи, що не забуваєте на слова св. Письма „Блаженій милостивій, бо ти помилованій будуть“, пересылаемъ вже напередъ „Богъ запласть“ а имя Ваше вишемъ въ пропаятну вѣчну книгу, та Всевышнього будемъ молити о благословенство для Добродѣевъ. — Въ имени комитету въ Махновѣ и. п. Рава руска, Предсѣдатель О. Корнилій Кузикъ парохъ. Мѣсто-предсѣдатель Зигмундъ Стасиневичъ заступникъ двора. Члены: Дацько Гайдукъ, Александеръ Шашкѣвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 30. Листопада 1897.

Ч. 107.

Ч. 10.623. — Въ справѣ друковъ въ рускомъ языкѣ до мѣсячныхъ метрикальныхъ вытравъ смерти маючихъ ся выслати дотычимъ ц. к. Судамъ.

На тугейше предложено зъ 17/12 1896 Ч. 10.644 завѣдомило в. ц. к. Намѣстництво подъ 27/11 1897 Ч. 61.419, що в. Президія высшего ц. к. Суду краевого въ Львѣвъ зъ 15/5 1897 Ч. 4181 зарядила выпечатане друковъ до мѣсячныхъ метрикальныхъ вытравъ смерти въ рускомъ языкѣ и перслада таковой ц. к. Судамъ повѣтовымъ и мѣско делегованымъ въ цѣли доручения гр. к. урядамъ парох. въ отвѣднѣи илькости до выповнення тыхъ же въ своимъ часѣ. Подаючи о томъ до вѣдомости ВЧ. Священства, пригадуя ся поновно оголошеній уже въ томъ предметѣ розпоряджена и поручае ся тижъ выповняти точно.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. Студня 1897.

Ч. 108.

Ч. 1857 орд. — Дотычно паломничою подорожи до святой землѣ.

На прошеніе Комитета приготавлиющаго паломничу подорожь до святой землѣ оголошуе ся слѣдующа Одозва:

Оестерreichischer Pilgerzug nach dem Heiligen Lande (April 1898).

Mit oberhirtlicher Bewilligung findet am 12. April 1898 ein von der St. Michaels-Erzbruderschaft in Gemeinschaft mit dem Reise-Bureau Cook ver-

anstalteter **allgemeiner österreichischer Pilgerzug** nach dem Heiligen Lande auf einem **Specialdampfer** statt, an dem **auch Frauen** theilnehmen können.

Dauer: 34 Tage. Abfahrt von Wien: Dienstag den 12 April, 8²⁰ abends (Südbahnhof); von Triest: 13. April mittags. Für Beistellung des Separatdampfers erforderliche **Personenzahl:** 92—150.

Fünftägige Seefahrt von Triest nach Alexandrien, mit 8 stündigem Aufenthalt auf Corfu. — **Vier Tage in Aegypten.** Cairo—Port-Said (acht Stunden per Bahn). 13 stündige Seefahrt von Port-Said nach Jaffa. Von dort nach Jerusalem 4 Stunden per Bahn.

Ankunft in der Heil. Stadt: Samstag, 23. April, 5 Uhr nachmittags. **Aufenthalt in Jerusalem acht Tage** (mit Gelegenheit zum Besuche des Todten Meeres auf eigene Kosten, circa 30 fl., wofür der entsprechende Pensionsbetrag abgerechnet wird). Jaffa — Caïpha (6 stündige Seefahrt). **Fünf Tage in Galiläa** (Nazareth [auf den Tabor zu Pferd], Tiberias, See Genezareth, Tabigha, Kapharnaum, Berg Karmel). Caïpha—Beirut (7 stündige Seefahrt). **Drei Tage in Syrien** (Beirut, Damaskus—Libanon). Abfahrt von Beirut: Montag, 9. Mai, 8 Uhr abends. **Fünftägige Seefahrt nach Triest** mit 6 stündigem Aufenthalt auf Cypem (Larnaca). **Ankunft in Triest:** Montag, 16. Mai, 10 Uhr früh.

Dem Comité **nicht bekannte** Personen haben eine von ihrem Pfarrer oder einem katholischen Vereins-Vorstand unterfertigte **officielle Empfehlung** einzusenden.

Das **heil. Messopfer** wird, falls es der Zustand des Meeres erlaubt, täglich an Bord gefeiert. Auch **Nichttheilnehmer** können durch **Spenden** zu diesem frommen Unternehmen beitragen und ihre **Gebetsanliegen** an den heiligsten Stätten der Erde durch den Pilgerzug dem Herrn empfehlen, sowie **Minderbemittelten** die grosse Gnade dieser Wallfahrt verschaffen, zu welchem Zwecke, sie sich an das „Comité des österreichischen Pilgerzuges nach dem Heil. Lande“ Wien, I. Annagasse 9, zu wenden haben, das den Empfang der frommen Gaben bestätigt und über deren Verwendung Rechenschaft gibt.

Die **I. Classe** wird in Einzelcabinen des Hinterschiffes, die **Pilgerinnen der II. und Special-Classe** werden in abgesonderten Cabinen des Vorderschiffes, die **Pilger** dieser beiden Classen in gemeinsamem Raume des Mittelschiffes auf Feldbetten mit Zeltwänden untergebracht.

Bei **Abmeldunden** aus zwingenden Gründen **vor dem 21 Februar 1898** erfolgt Rückzahlung der erlegten Beträge (abzüglich von 20 fl., 15 fl., 10 fl.).

Zwei Reisemarschälle und ein Arzt begleiten den Zug.

Gesamtkosten zu Wasser und zu Lande: Triest — Triest (See- und Bahnfahrten und volle Verpflegung mit Wein; sämtliche Trinkgelder; Wagenfahrten (Ritte), Ein und Aussiffung etc.):

I. Cl. 695 fl., II. Cl. 360 fl., Special-Glasse*) 240 fl.

*) Mit bedeutender, einer beschränkten Anzahl von minderbemittelten Pilgern vom Comité auf motivirte Ansuchen hin zu gewährenden Preisherabsetzung.

С Schnellzugsbillet **Wien—Triest und retour** (mit dreimonatlicher Giltigkeit):

I. Cl. 47 fl., II. Cl. 35 fl., III. Cl. 23 fl. 50 kr.

Passkosten 3 fl. 50 kr.

Es ist von der höchsten Wichtigkeit, dass die Anmeldungen schon **geraume Zeit vor dem 15. Februar 1898** erfolgen, weil das Schiff 2 Monate vorher bestellt werden muss. Die Betheiligung ist daher dem Comité **möglichst früh** bekanntzugeben, damit dasselbe **rechtzeitig** einen Ueberblick über die zu erwartende Anzahl der Theilnehmer gewinnen könne. Bei dieser **ersten wirklichen** Anmeldung ist eine **Anzahlung von 200 fl. für die I. Classe, 100 fl. für die II. Classe, 50 fl. für die Special-Classe** beim Postsparcassen-Amte des Aufenthaltsortes an das **Comité für den österreichischen Pilgerzug nach dem Heil. Lande** zu leisten, der Restbetrag muss (auch bei der Postsparcassa) **jedenfalls vor dem 15. Februar** erlegt werden. Zu dem Ende werden Denen, die ihre Absicht, am Pilgerzuge theilzunehmen, kundgeben, gleich anfangs **je zwei Checks** vom Comité zugesendet, an das alle etwaigen Anfragen unter der bekannten Adresse: **Wien. I. Annagasse**, zu richten sind. Jeder Pilger erhält auch mehrere Wochen vor der Abfahrt ein illustriertes Handbuch, enthaltend die Beschreibung der Reise, Andachtsübungen und Reiseregeln, ferner ein Pilgerzeichen und die Pilgernummer fürs Gepäck.

Bei Ueberschreitung der für Beistellung des grösseren Specialdampfers geforderten Minimalzahl von 93 Theilnehmern I. und II. Classe tritt eine entsprechende allgemeine **Preisherabsetzung** ein.

Das vorbereitende Comité:

Carlos Fürst Clary Präs. der St. Michaels-Erzbruderschaft. Dr. Herman Zschokke Dom Cantor, Curator des österr. ungar. Hospizes in Jerusalem. Msgr. Arnold Graf zur Lippe Dom-Capitular zu St. Stephan, Pilgerzugsleiter. Ernst Prinz zu Windisch-Grätz. Robert Prinz zu Windisch-Grätz. Max Freiherr v. Vittinghoff-Schell. Msgr. Anton Schöpfleuthner Dom-Capitular. Dr. Karl Schnabl k. u. k. Ober-Hofkaplan, em. Rector des österreichischen Pilgerhauses in Jerusalem. Msgr. Josef Koch Curat zu St. Stephan. Johann Kirchberger Cooperator an der Votivkirche. Richard Joch em. Rector des österr. Pilgerhauses, Cooperator in Altlerchenfeld. Anton Menda Bürger und Kürschnermeister.

(Vor Antritt der Fahrt wird ein eigenes **Reise-Comité** gebildet.)

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 3. Студня 1897.

Ч. 109.

Ч. 10.952. — Отпущы до Всеночного, Акафистѣвъ и Паракліа на 10 дѣтъ наданъ.

Заудѣляе ся ВЧ. Клиру рескриптъ св. Конеграціи Пропаганды съ наданными до Всеночного, Акафистѣвъ и Паракліа на 10 дѣтъ отпущатами Ex Audientia SSmi diei 9. Decembris 1897.

SSmus D. N. Leo d. p. Papa XIII. referente me subscripto S. C. de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis Secretario, Emi P. D. Archiepiscopi Leopoliensis Ruthenorum ac Metropolitae Haliciei., preces benigne excipiens Indulgentias jam per Rescriptum diei 28. Aprilis anni 1874 concessas, ad aliud decennium prorogare dignatus est, nempe Indulgentiam tercentorum annorum a fidelibus sui ritus unoquoque die lucranda, qui devote officio, quod Lucernarium appellant, interfuerint; aliam pariter Indulgentiam tercentorum annorum semel in die lucranda pro devota recitatione in ritu graeco-rutheno peragenda earum precum, quae appellantur Akathistis; ac denique Indulgentiam biscentum annorum semel pariter in die lucranda ab iis fidelibus qui officio, quod Paraklisis nomine venit, devote interfuerint, quae omnes Indulgentiae animabus in Purgatorio detentis per modum suffragii applicari poterunt. In evulgandis vero praedictis Indulgentiis, E. P. D. Orator exprimere debet eas a Summo Pontifice concessas fuisse. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus dictae S. C. die ac anno uti supra.

(L. S.) Aloisius Vecchia Secrius.

Звертае ся увага на тоє, що отпущъ наданый до Всеночного и Молебна за побожне присутствіа, а до Акафиста (якогонебудь) за побожне отчитане — розумѣть ся надъобовязковѣ, бо черезъ обовязковій дѣла пѣсля загального правила отпущѣвъ позысковаты не можна.

Предлежаще наданя має ся въ найблизшу недѣлю або свято народови оголосити. И при сей способности вызывають ся ВЧ. Душпастырѣ, щобы поновили обучене народа о отпущахъ взагалѣ, для себе и для помершихъ, пѣсля Вѣдомостей 1891 Ч. 13 (ст. 37); и щобы въ особенности заохочували ихъ до побожного присутствія на Всеночнѣмъ и Молебни (им. если где той же во всѣхъ дняхъ мѣсяца Мая отправляе ся), а умѣющихъ читати такожь до побожного отчитованя Акафиста зъ молитвословѣвъ, им. въ недѣлѣ и свята, въ цѣли повысканя сихъ великихъ отпущѣвъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 25. Студня 1897.

Ч. 110.

Ч. 1345[орд. О розрѣшеню О. Станислава Стояловского отъ церковныхъ цензуръ.

Всесв. Нунціатура Апостольска въ Вѣдни заудѣлила тутъ пѣдъ днемъ 14. Студня 1897—Ч. 1.447 понизше въ переводѣ рускомъ наведено освѣдчене О. Станислава Стояловского съ тымъ заявленемъ, що реченый священникъ збѣставъ розрѣшенный отъ наложенихъ на него церковныхъ цензуръ:

Я пѣдписаный освѣдчаю цѣлкою добровольно и съ цѣлою широстію:

1. Пріймаю широко, съ цѣлковитымъ подданемъ ся и безъ застерезень всѣ черезъ законныхъ церковныхъ Настоятелѣвъ взглядомъ мене выданъ по-

становленя, засуды и цензуры, передовѣмъ тѣмъ, котрѣ выдала Конгрегація св. Чина (Офицій).

2. Осуждую и ѳткликую все, що тѣлько публично або приватно безъ належитой почести и обидливого противъ Епископѣвъ и иныхъ Настоятелѣвъ церковныхъ я мовивъ, писавъ и дѣлавъ.

Такожь осуждую и ѳткликую все, що тѣлько неправдивого або фальшивого я сказавъ и писавъ о правахъ, котрѣ свята Церковь мае до научаня, проваджена и напминаня своихъ дѣтей во всѣхъ предметахъ, котрѣ безпосередно, або посередно суть въ звязи съ догматомъ християнскимъ, съ моральностю християнскою и съ добромъ народѣвъ.

3. Приймаю цѣлковито и намѣряю въ будучности вѣрно стосовати ся до правилъ черезъ Его Святѣсть Папу Льва XIII. въ его Конституціи: „*Officiorum*“ установленыхъ шо до рѣзпородныхъ публикацій и читаня тыхъ же.

4. Здѣлаю все шо менѣ буде возможнымъ, дабы направити соблазнъ, котру я давъ особенно черезъ бгправлюване Службы Божои въ домахъ приватныхъ помимо интердикту.

Римъ дня 5. Вересня 1897.

Станиславъ Стояловскій
священникъ

Тов подае ся до вѣдомости Веч. Духовенства.

Оть Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 30. Студня 1897.

Ч. 111.

Ч. 1375 орд. — Въ справѣ препорученя „Проповѣдей Празничныхъ“ Всесв. О. Дра Іоанна Бартошевского.

Препоручають ся ВЧ. Духовенству „Проповѣди Празничнѣ“ Всесв. О. Дра Іоанна Бартошевского, содержащѣ 29 наукъ а обнимающѣ 266 сторѣнь, яко основно, вычерпуючо а при тѣмъ практично и приступно выкладающѣ предметы вѣры и норовственности а ѳтакъ яко пѣдручникъ, улещуючѣй дуже задачу проповѣдництва ВЧ. Душпаствей. — Набути тѣмъ проповѣди можна по цѣнѣ 2 злр. ѳтъ примѣрника або въ книгарни Института Ставропигійского або у автора (Хорощина, 18.).

Оть Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 30. Студня 1897.

Ч. 112.

Ч. 11266 — Толкуе ся близме интенціи Литургій рестаційныхъ фонда религійного въ р. 1898.

Щобы усунути можливі непорозумѣня взглядомъ интенціи приписавыхъ въ р. 1898 въ Вѣдомостяхъ ч. 99 (ст. 181) Литургій рестаційныхъ фонда

религійного, примѣчае ся, шо выражено: „на интенцію всѣхъ въ Архіепархіи по конецъ 1896 р. зайшовшихъ рестацій“ не розумѣе ся ино о рестаціяхъ, котрѣ въ р. 1896 зайшли, але о всѣхъ рестаціяхъ, котрѣ ѳтъ самого початку ѳтправы Службъ фондовыхъ ажъ до вѣднця 1896 р. були и доси ще особно не поповнили ся.

ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ обязують ся, щобы рѣчь сію, если не особными письмами до дотычныхъ Урядѣвъ парохіальныхъ, то хоть на найблизшѣмъ соборчику пѣднесли.

Оть Митрополитальной Консисторіи

Львѣвъ, дня 30. Студня 1897.

ХРОНИКА.

Умѣщеня.

Сотрудничества получили ОО.:

- Ч. 10.701 Володиміръ Соневицкій, новопост пресвятеръ, въ Наравѣ,
- Ч. 10.780. Филиппъ Свергунъ, сотр. Денисова, въ Боркахъ, вел.
- Ч. 10.786. Теодоръ Дзіоба, завѣд. Лисовичъ, въ Семигиновѣ.

Введеніи ОО.:

- Ч. 10.707. Викторъ Несторовичъ въ сотр. въ Завадовѣ,
- Ч. 10.999. Антоній Копергинскій въ завѣд. Баворова.

Увѣльненыи О.:

- Ч. 10.823. Іоаннъ Дорожинскій ѳтъ сотр. въ Семигиновѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи ОО.:

- Ч. 10.204. на Покровцѣ: 1. Петръ Соловѣй и 2. Павелъ Кульчицкій.

Презенту получивъ О.:

- Ч. 10.786. Іосифъ Терлецкій на Лисовичи.

Митроп. Консисторія вставилась до В. Президіи ц. к. Намѣстництва дотычно удѣленя канон. институціи О.:

- Ч. 10.646. Стефану Крыжановскому на Либохору.

Выс. ц. к. Намѣстництво завѣдомило Митроп. Консисторію, шо Выс. ц. к. Министерство вѣроисп. и просв. асигновало плату зъ фонда религ. для приват. сотрудникѣвъ:

- Ч. 16.667. въ Мѣауни на 1 рокъ,

Ч. 10.830. въ Божиковѣ на 1 рѣкъ,
Ч. 10.980. въ Стрѣвцѣ на 1 рѣкъ,
Ч. 11.055. въ Печенѣи на 1 рѣкъ,

Декретъ увѣльненія ѿбъ испита конкурсового парохіяльного на протягъ шести лѣтъ
получили 00.:

Ч. 9.919. Антоній Сосенко парохъ Зарудя,
Ч. 11.012. Климентій Слюзаръ парохъ Колодѣвки.

Ѳтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 31. Студня 1897.

КАРДИНАЛЪ СЕМБРАТОВИЧЪ

Митрополитъ.

MI 21.593
1867